XXVII. évfolyam. 10. szám

Ára: 1,80 Ft

1971. márciu 11.

Ludas Matyi

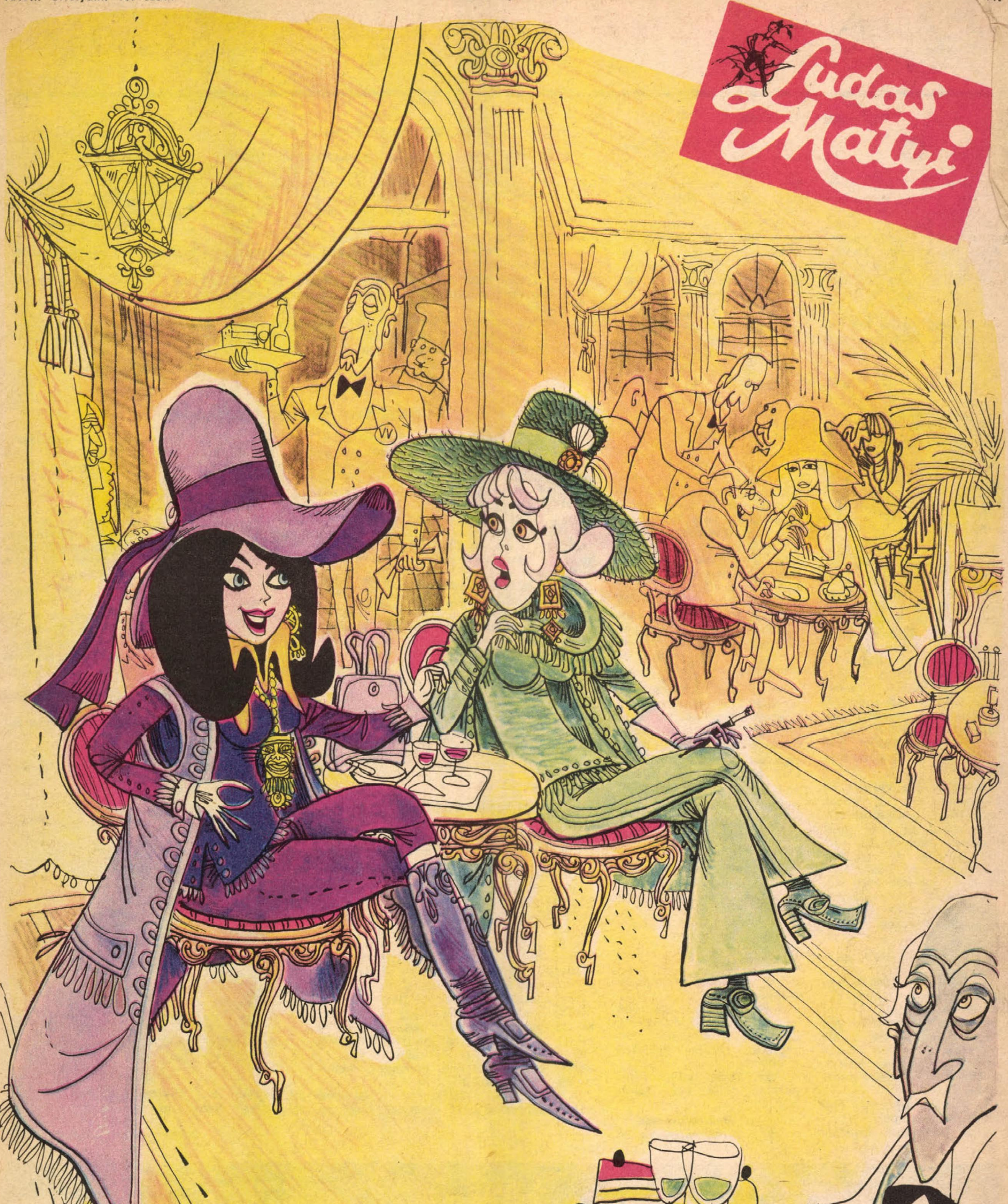

— *Képzeld, a férjem háromszor annyi nyereségrészesedést kapott, mint tavaly...*

— *Új helyen dolgozik?*

— *Dehogy. Új férjem van.*

Endrődi István rajza

KEDVES LUDAS!

ISASZEGI ANZIKSZ

①

Ezúton hívom fel a filmgyáriak szíves figyelmét: ha egy 40—50 évvel ezelőtt játszódó filmhez, külső helyszínként, netán szükségük volna egy kopott, szűk és sötét falusi postahivatalra, siessenek Isaszegre, ott még találnak olyat.

A községi tanács hét évvel ezelőtt, 1964-ben adott egy saroktelket a főutcán, teljesen ingyen, hogy építkezzen rá a Posta. Hét év alatt jutottak el odáig, hogy végre tető alá került és műszaki átadásra kész az új postaépület. Ám a vakolat máris hullik, a fal tövében a vékony betonszegély feltöredezett, az eső és a hólé a lapos tetőről a falakon csurgott le. (Mindez a Gödöllői Városgazdálkodási Vállalat brigádjának a gondos munkáját dicséri.)

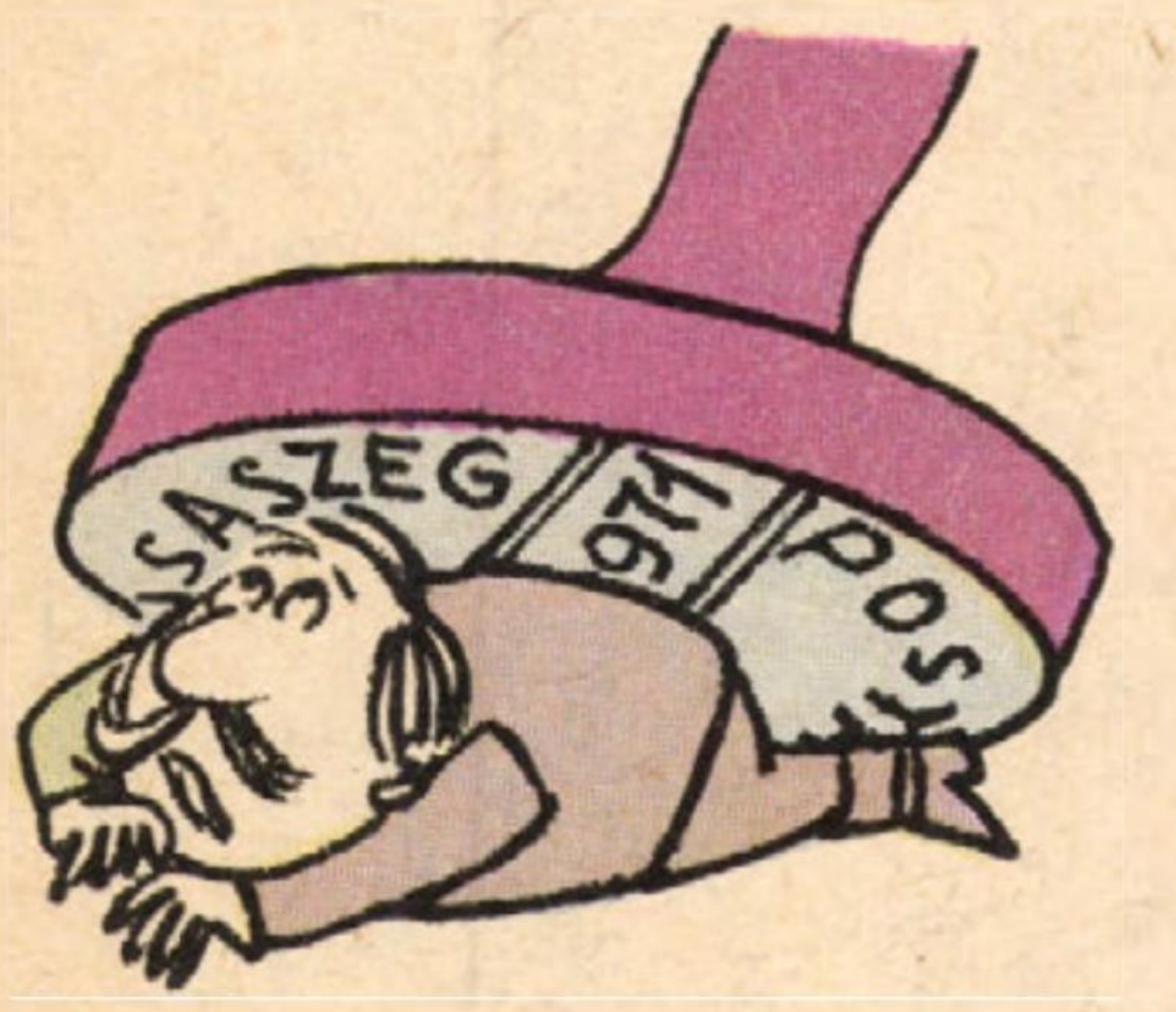

Hosszú ideje várnak az isaszegiek egy új tágas, korszerű postahivatalra. Ha viszont ez már most kicsinek mutatkozik, mi lesz 10—20 év múlva? (Merthogy egy ilyen épület nem egy-két évre készül csak.) A célszerűséget illetően is jócskán akad kifogás. A tervezők egyszerűen kifelejtették például az épületből a fiókbérlők levélszekrénykéit, úgy kellett utólag kényszermegoldást keresni a fiókok elhelyezésére. A fűtés sincs megnyugtatóan megoldva — és még hosszan lehetne sorolni a máris látható, észlelhető panaszokat, pedig még messze van a beköltözés napja.

Várt lány — várat nyer. Így tartja a szólásmondás.
Sokáig vártak az új postára, mégis keveset nyertek vele. Így tartják az isaszegiek.

②

A Pestről, munkából későn hazatérők ezúton kérdik tisztelettel az Elektromos Művek Tó utcai üzemegységének vezetőjét: „Látta-e már Isaszeget éjjel?" Ha netán meg akarná tekinteni, hozzon magával erős fényszórókat, mert az Elektromos Művek által produkált közvilágítás diszkrét fénye mellett erre nincs lehetőség. Egyik-másik utcában olyan sötétség honol, hogy az orrukig se látnak az arra járók.

A községi tanács 570 közvilágítási lámpa után fizet átalányt, évi 280 ezer forintot. Ám 3—400 lámpánál sohasem világít több egyszerre, mert ha valahol kiég egy égő vagy leszakad egy foglalat, az Elektromos Művek emberei hónapokig nem cserélik ki, nem javítják meg. De miért is törnék magukat, hiszen a tanács így is ugyanannyit fizet, mintha mind az 570 lámpa égne . . .

(r. b.)

EGY KIS HAZAI BOSSZÚSÁG

Nemrég egy „Mirelite szamóca" feliratú dobozt vásároltam az egyik berlini élelmiszerboltban. Nagyon megörültem ennek a kis hazainak, de mikor otthon jobban szemügyre vettem, a következő megállapításra jutottam:

1. Nem szamóca volt benne, hanem eper.

2. A használati utasítás német fordítása sok helyen érthetetlen.

3. Ami a legbosszantóbb az egészben: a cukrozott, gyönyörű eperszemek mosatlanul, sárosan kerültek a dobozba.

Ezen kívül semmi kifogásolni valót nem találtam.

Jolán Grützmacher
1058. Berlin Raumerstr. 32.

MÉG MINDIG FÁZUNK!

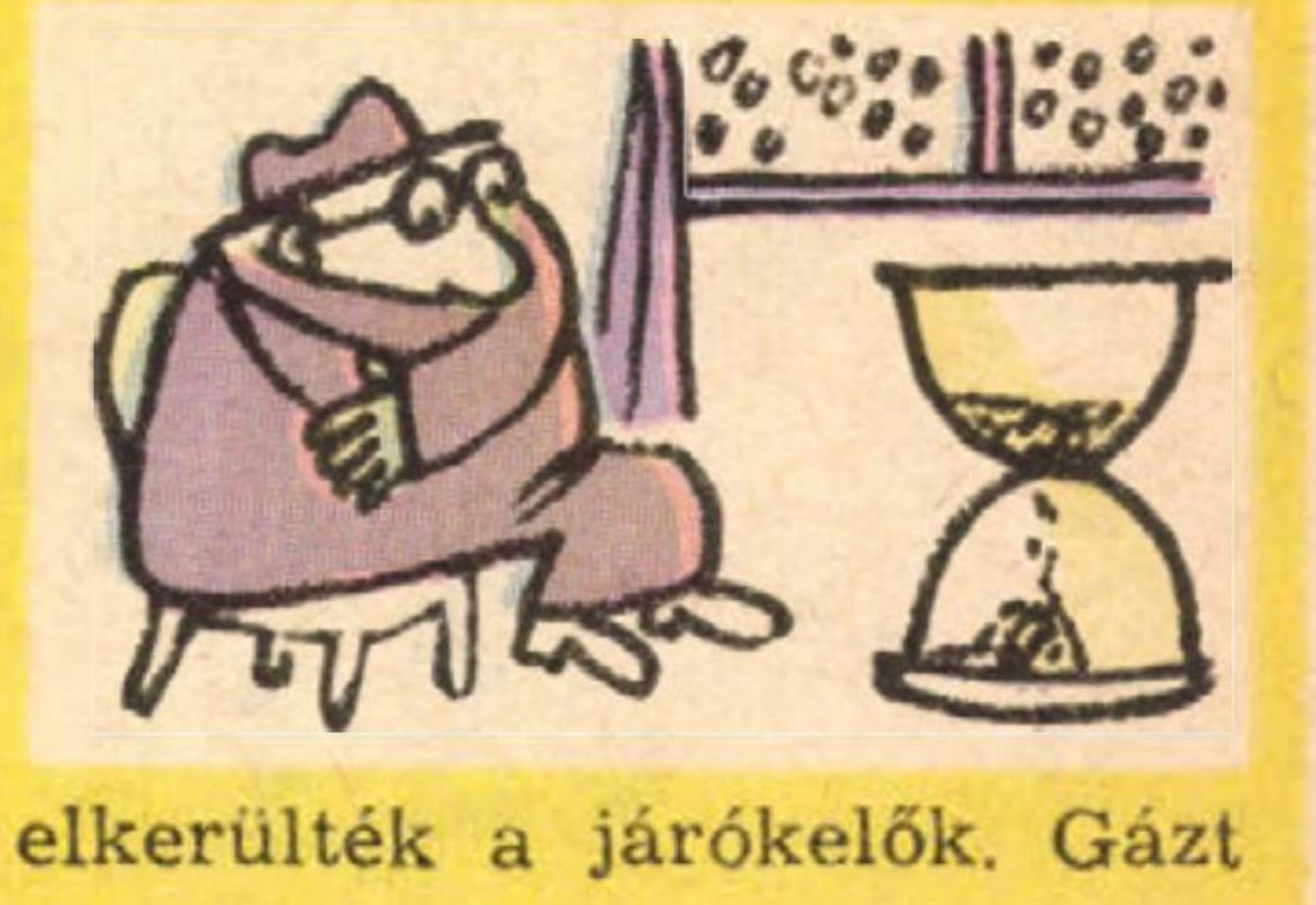

A Ludas ez évi 1. számában panaszkodtunk amiatt, hogy nem kapcsolták be időben a gázt a lakásunkba. Ez után gyorsan történt is valami: felszedték a járdát mindkét ház előtt, beletettek pár méter csövet és elmentek a szerelők. Korlátot sem helyeztek az árok köré, a házból kimenni is nehezen lehetett a földhányás miatt. A húszas számú háznál néhány téglára rátettek egy imbolygó deszkát, ezért a házat messzire elkerülték a járókelők. Gázt persze nem kaptunk.

Időnként izgalmas dolgokat csinálnak a DÉGÁZ emberei. Gázórát hoznak (most is a folyosón, a földön van a ház 6 órája), a már felszerelt csövet elvágják, és behegesztik.

Ígérgetésekkel — kedélyeskedve — ellátják a lakókat, és állandóan közeli bekapcsolási határidőket mondanak, amit nem tartanak be. Mi pedig továbbra is fagyoskodunk rosszul fűthető lakásunkban.

A Kossuth utca 20—22. számú ház lakói, Gyula

LUKÁCS VIZE FOLYIK CSENDESEN

Csendesen, bizony egyre csendesebben folyik a Lukács-uszoda medencéjébe a forrásvíz.

Pedig valamikor, még néhány hónapja is, zúgott, zúdult, majd elsodorta azt, aki elébe állt.

Persze nem a hangja hiányzik, hanem a mennyisége.

Hova lett? — kérdezzük egymástól és az uszoda alkalmazottaitól.

Pontos választ azonban nem ad vagy nem adhat senki. Csupán föltevéseket csiripelnek a verebek. Olyasmiket, hogy a mosodába vezették a javát. (Ez — megjegyzem — érthető lenne, hiszen a gyógyvíz bizonyára jót tesz a szennyes ruhának is.) Meg azt is mondják, hogy a zuhanyozókban folyik a hálózati víz helyett. (Ez is elfogadható föltevés, hiszen nyilván olcsóbb a Fürdőigazgatóságnak.) Rebesgetnek arról is, hogy a csipcsalaki Csuhaj Tsz vásárolta meg és szállítja el éjszakánként nagy tartálykocsikkal a kacsaúsztatójába. (Legalább nem lesznek reumásak a kacsák.)

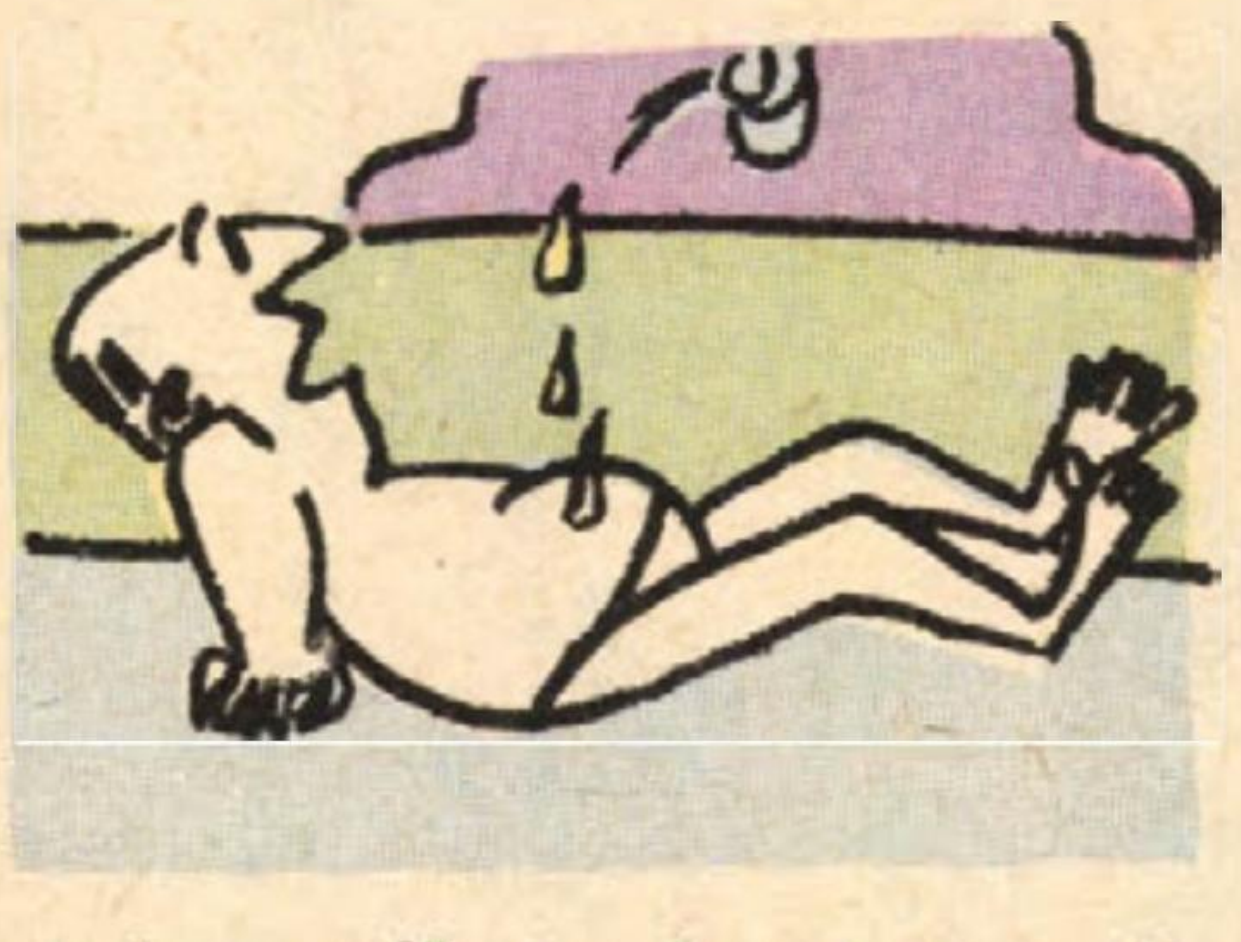

Ezek természetesen csak föltevések, híresztelések, rémhírek, pontosat nem tud senki. A tény azonban tény: a víz éppen csak folydogálgat a forrásból a medencébe.

Az igazsághoz tartozik, hogy a gondos Fürdőigazgatóság a gyógyvíz hiányát igyekszik pótolni. Ebből a célból a fűtőtesteken keresztül folyó kondenzvizet beleereszti a medencébe, ami által egyszersmind eléri, hogy az eddig szemet bántóan áttetsző és gyanúsan kristálytiszta víz most sűrű, langyos, zöldes, vagyis . . .

Eddig ápolt, most eltakar.

Csak azt tudnám, mit takar ez az újítás?!

S. L.

NEM ÉPÜLETES LÁTVÁNY

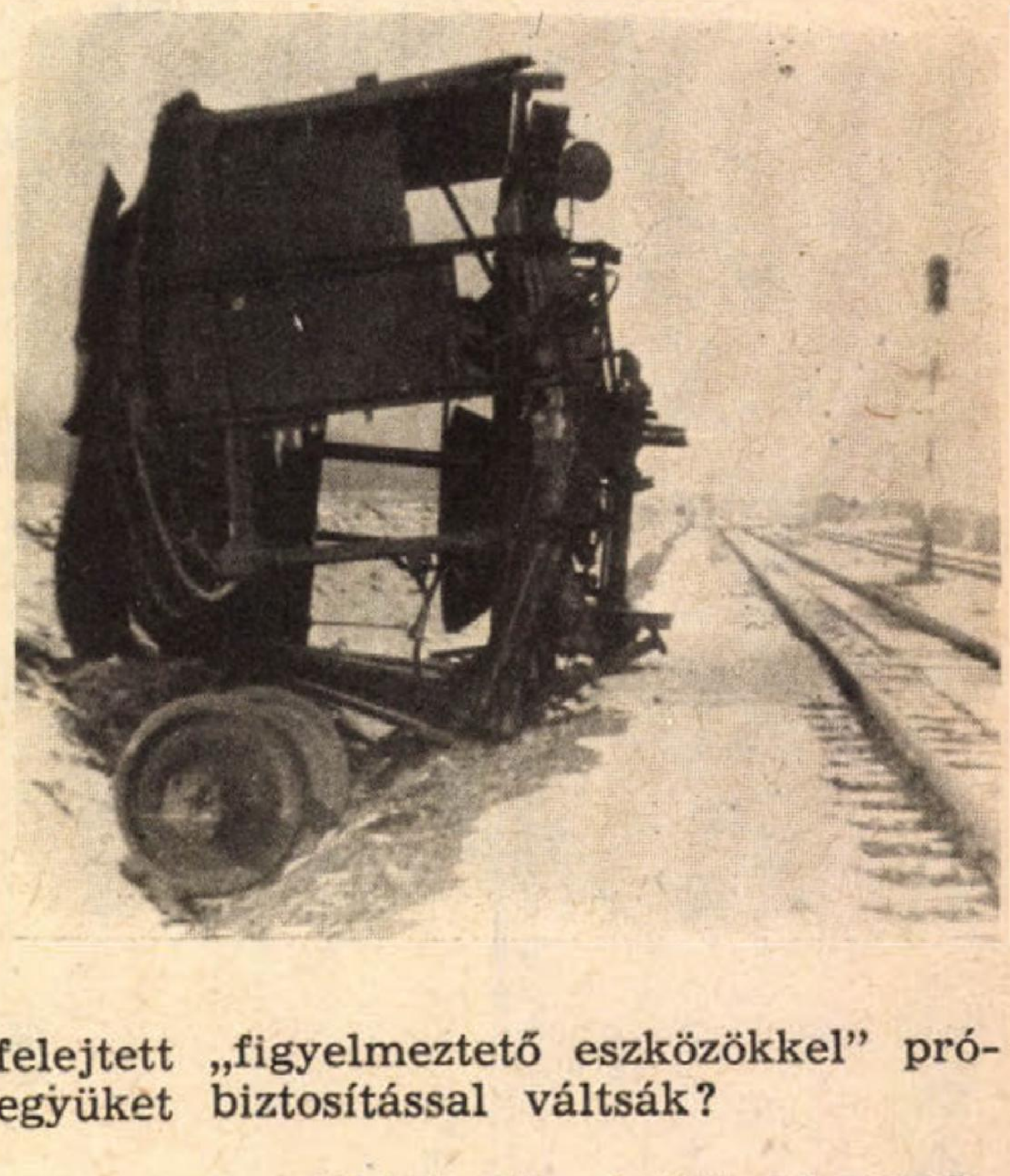

A képen látható kalauzkocsi október 11-én hajnalban tört össze, helytelen váltóállítás miatt került két mozdony közé. Az eset helye mintegy 70—80 méterre van a Miskolc—Bánréve vonaltól, a szirmabesenyői megállóhelynél. A vonalnak ezen a részén naponta 42 személyvonat halad el. Így az utasok százai gyönyörködhetnek e nem éppen épületes látványban. Tudom magam is, hogy más problémái is vannak a MÁV-nak, de öt hónap alatt azért megtalálhatták volna a módját, hogy ezt a roncsot e forgalmas helyről elszállítsák. Nem valószínű, hogy a szállítási költség nagysága tartja vissza a MÁV-ot, mivel a Kohászati Alapanyagellátó Vállalat telepe mintegy 300 méterre van, s a kocsi pedig, mivel nem javítható, valószínűleg ide fog kerülni.

Vagy a MÁV talán ilyen célszerűen ottfelejtett „figyelmeztető eszközökkel" próbálja ráébreszteni az utasokat, hogy menetjegyüket biztosítással váltsák?

Molnár József, Szirmabesenyő

BEDŐLT

Szóval beomlott a Császárfürdő kis fedettuszodája. 1872-ben építették, 99 évet sem bírt ki, na, mondhatom . . .

Persze érthető a dolog: annyit mondogatták a falai között, hogy semmi baj a magyar úszósporttal, míg végül elhitte. Bedőlt.

Most legalább a mienk a földkerekség egyetlen kétéltű uszodája. Hamarosan az útikönyvekbe is bevonul. Három csillaggal. Hát lehet, hölgyek, lehet, urak, északról fedett, délről nyitott, csak folyvást, csak folyvást . . .

A jelenség egyébként magán viseli a budapesti uszodaépítésnek mint történelmi kategóriának hanyatló vonásait.

Aquincum fürdőit az I. században építtette Antonius Pius császár. Ezek a fürdők tehát 1900 éve állják a sarat. Szokoli Musztafa pasa már jóval gyengébb pallér volt Antonius Piusnál. Csak a XVI. század második felében építtette a Rudas és a Király fürdőt. Ezek tehát alig múltak 300 évesek, és meddig bírhatják még? Ha sokat mondok, 400–500 évig. A Császár fedettuszodája 1872-ben épült, s így a romlásba tántorgó feudalizmus minden terhét vállaira kellett vennie. Hát csoda, hogy már a 99. évben bedobta a törülközőt?

Most már értem, miért hagyták abba a Császár új 50 méteres fedettuszodájának építését.

Hát érdemes? Arra a rövid időre?

(p. p.)

CSAK EGY KIS MEGÉRTÉS

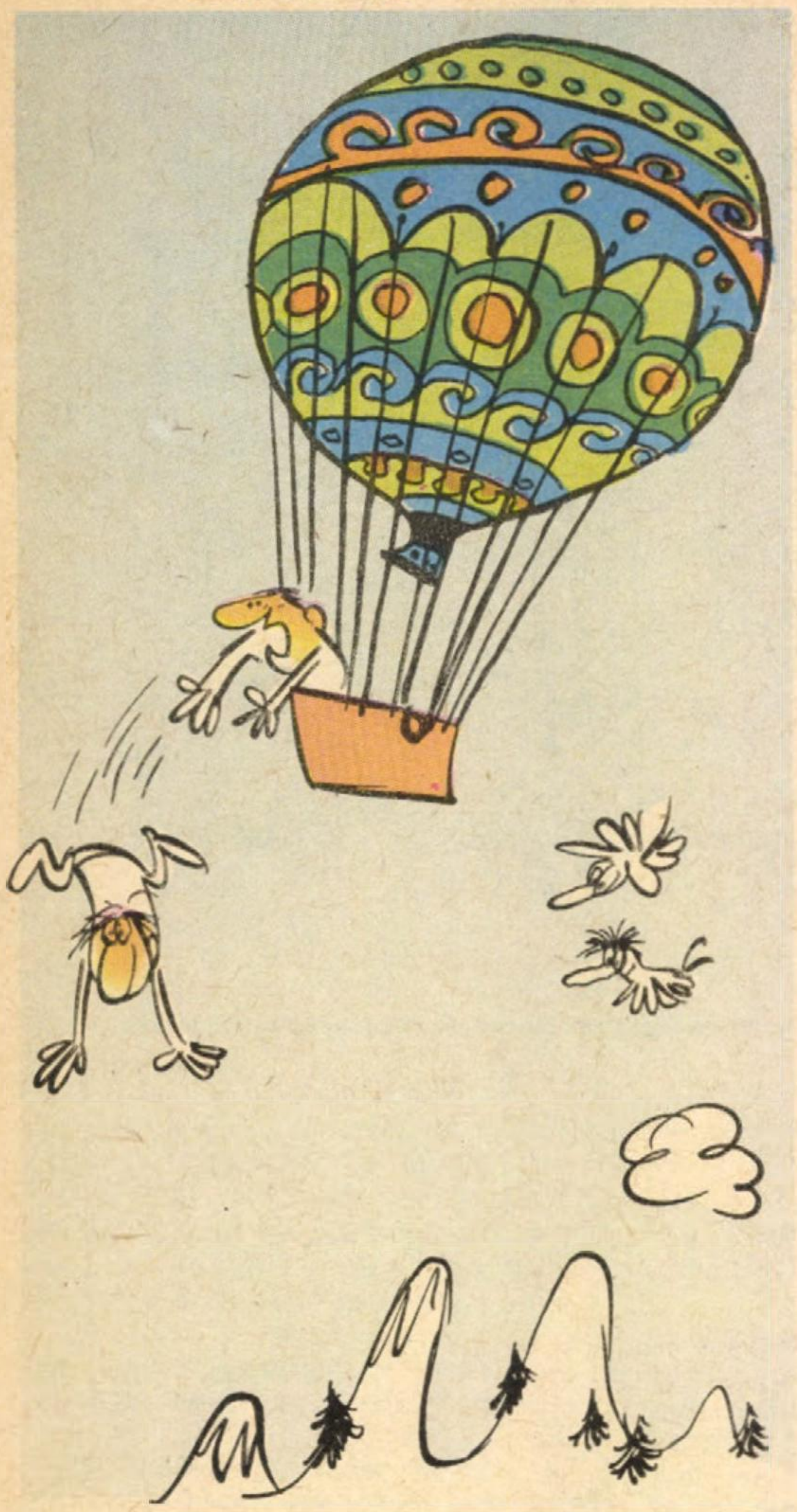

– Értsd meg már végre, hogy nagy terheléssel sosem fogunk világcsúcsot javítani.

ELÉGTÉTEL A GYALOGJÁRÓKNAK

A milánói közlekedési rendőrség szerint „a közlekedési balesetek 97 százalékának a gépkocsivezetők az okai".

Mint ismeretes, a gépkocsivezetők más véleményen vannak, s szerintük a gyalogjáró életveszélyesen gyalogol, némelyik ittasan kormányozza magát az úttesten, szándékosan a gépkocsi alá fekszik, majd cserbenhagyja áldozatát, útkereszteződéseknél nem lassít, nem fékez, amellett gőgös, és azt tartja, hogy akinek gépkocsija van, az nem is ember, legföljebb gépember.

A milánói rendőrség most leleplezte az igazi bűnösöket. Igaza van! Viszont nincs igazuk az orvosoknak, akik azt állítják, hogy a gyaloglás egészséges. Illetve lehet, hogy egészséges, de veszélyes.

REMEK MASINA

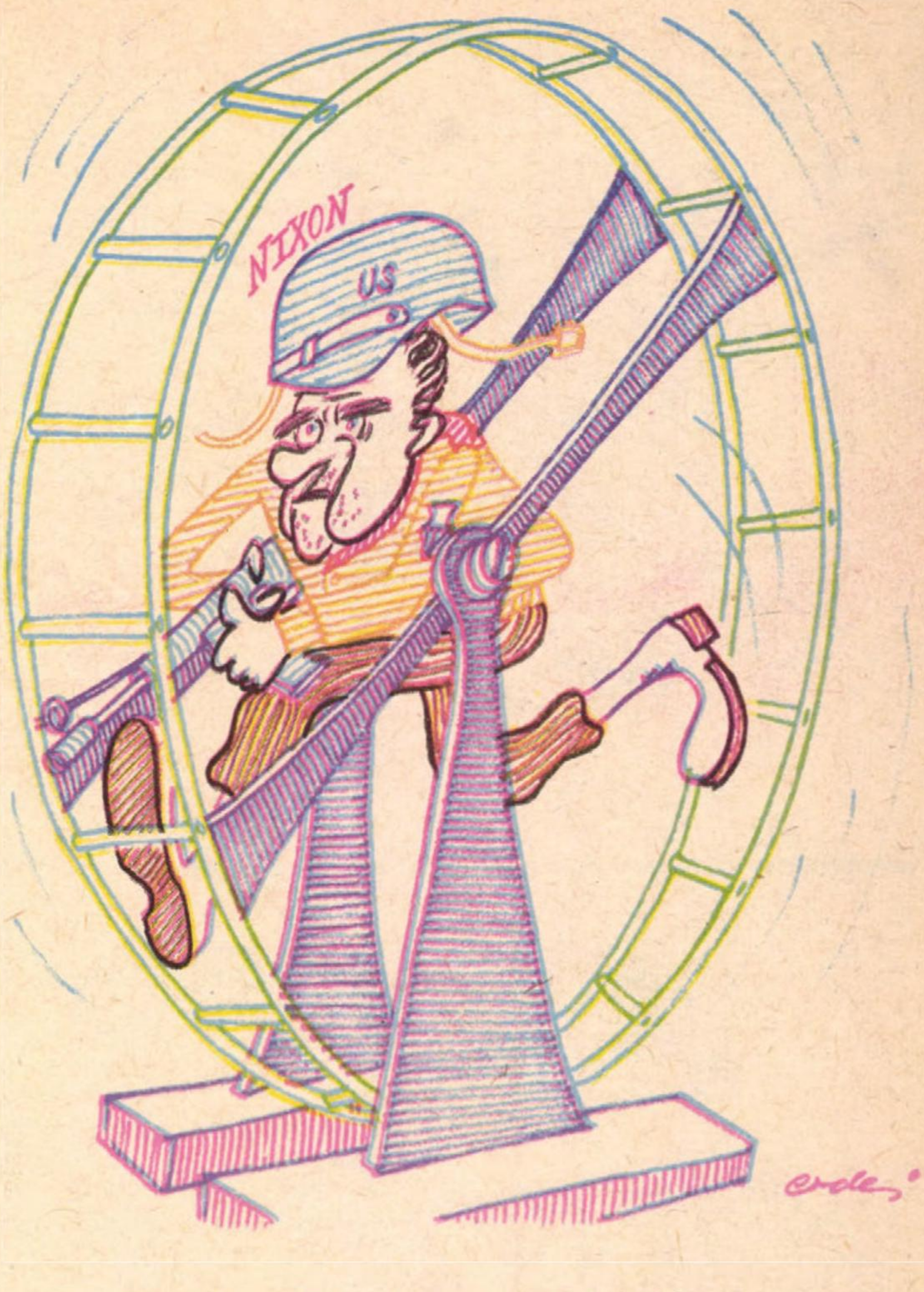

– Legalább én érezzem, hogy előrehaladok...

FELHÁBORODÁS

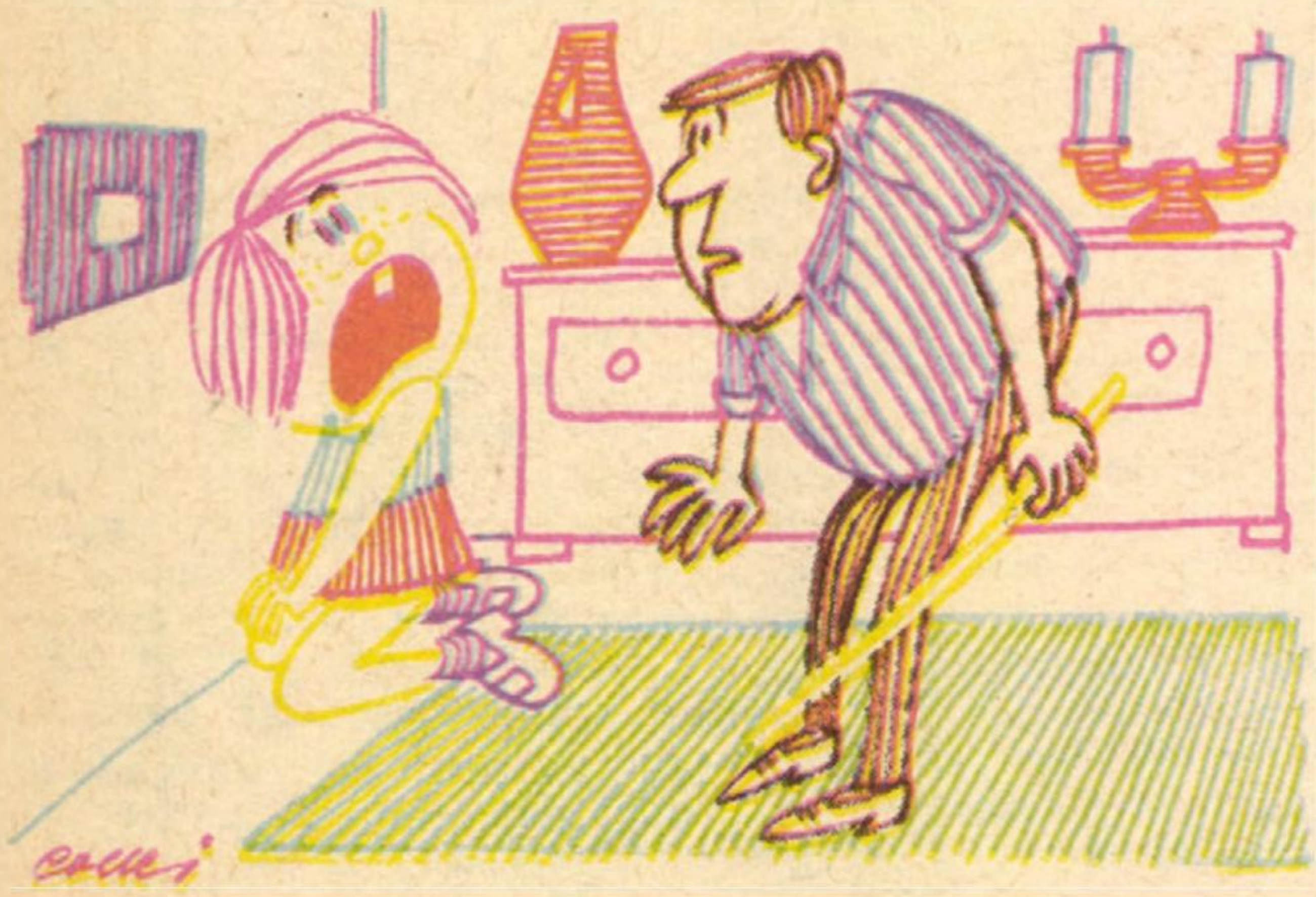

– Papa, te így értelmezed a nők helyzetének javítását?!

HARMADOSZTÁLYÚ VENDÉGLŐ

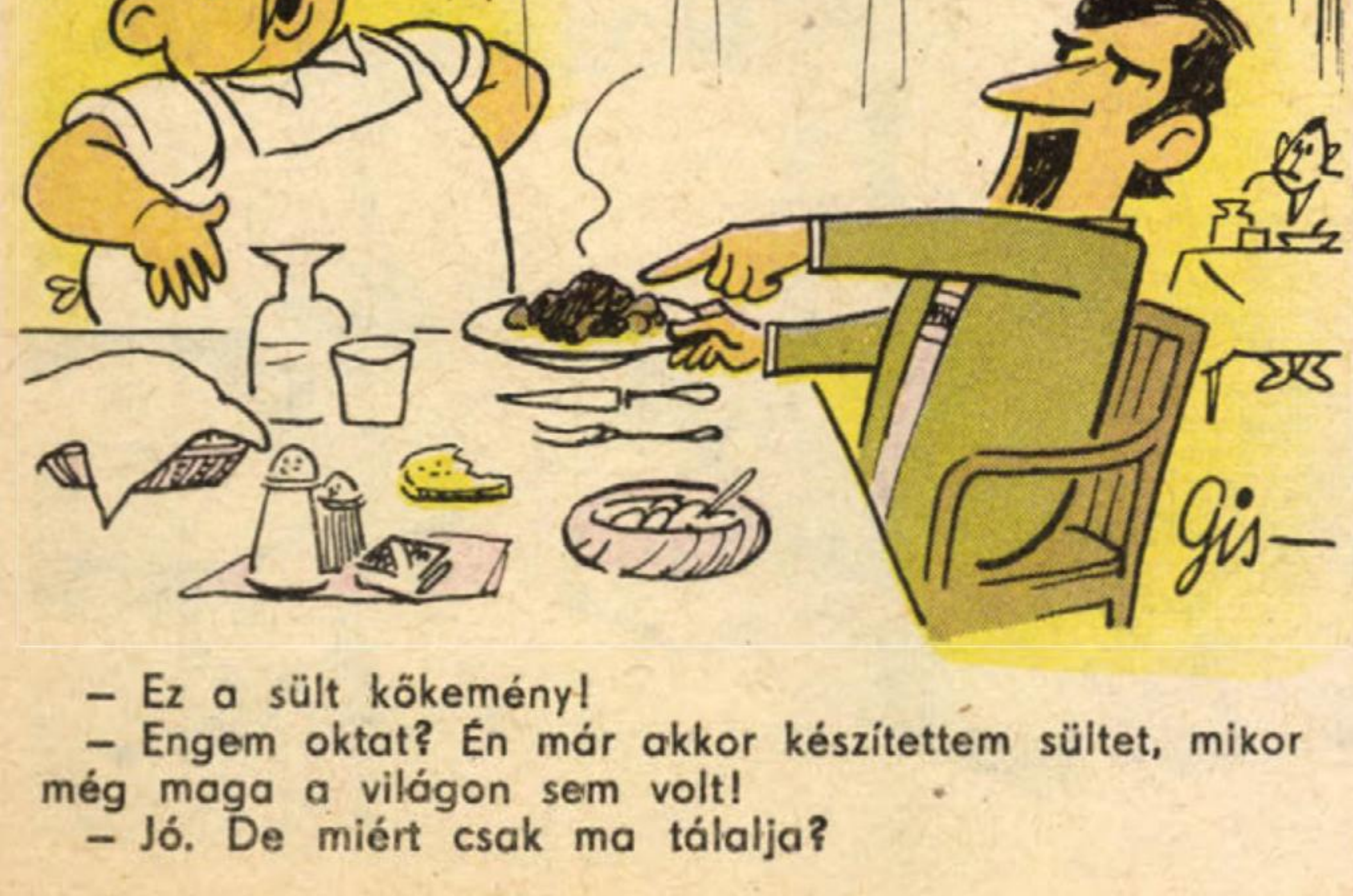

– Ez a sült kőkemény!

– Engem oktat? Én már akkor készítettem sültet, mikor még maga a világon sem volt!

– Jó. De miért csak ma tálalja?

EGY JÓ FÉRJ MONOLÓGJA

Egyszerűen képtelen vagyok megérteni, mit csinálsz te az időddel, drága anyucikám... Én sajnállak, megértem, hogy zúgolódsz a sok háztartási munka miatt. Tényleg rossz lehet, hogy amíg én tévét nézek, olvasok vagy alszom, te mosol, főzöl, takarítasz, de hidd el, benned van a hiba. Nem tudsz gazdálkodni az idővel...

— Most mit csodálkozol? Mindjárt meg fogod érteni a dolgot, mert én nem sajnálom tőled az időmet... Gondolj csak szegény anyámra... Rá igazán illett, hogy „éjszaka font, nappal mosott..." Mondd, fontál te valaha éjszaka? Nem fontál, kis szívem, mert a te életed már könnyű, kényelmes.

— Nézzük a tegnapi napodat... Reggel takarítottál, utána főztél, majd mostál... Egyszerű kis vasárnap volt a tegnapi, szegény jó anyámnak minden napja így zajlott le... És most hasonlítsuk össze az ő munkáját a tieddel: anyám hajnalban kelt, hogy befűtsön. Felhozta a tüzelőt, begyújtott a szobakályhába, aztán tüzet élesztett a konyha örökké füstölő csikótűzhelyében. Tudod, mennyi idejébe tellett ez? Legalább egy órájába. Lám, neked gáztűzhelyed van, a szobában konvektorok melegítenek, ezeket begyújtani egy perc, tehát már megtakarítottál egy teljes órát.

— Most jön a takarítás. Szegény anyámnak ez legalább két órát vett igénybe. Neked parkettkefélő géped, porszívód van, ezzel legalább másfél órát takarítasz meg a takarításnál, Főzés: anyámnak nem volt kuktafazeka. Az a babfőzelék, ami neked negyven perc alatt megfő, anyámnak három órájába került. Gavallér módon számolok, amikor azt mondom: újabb két órát nyertél.

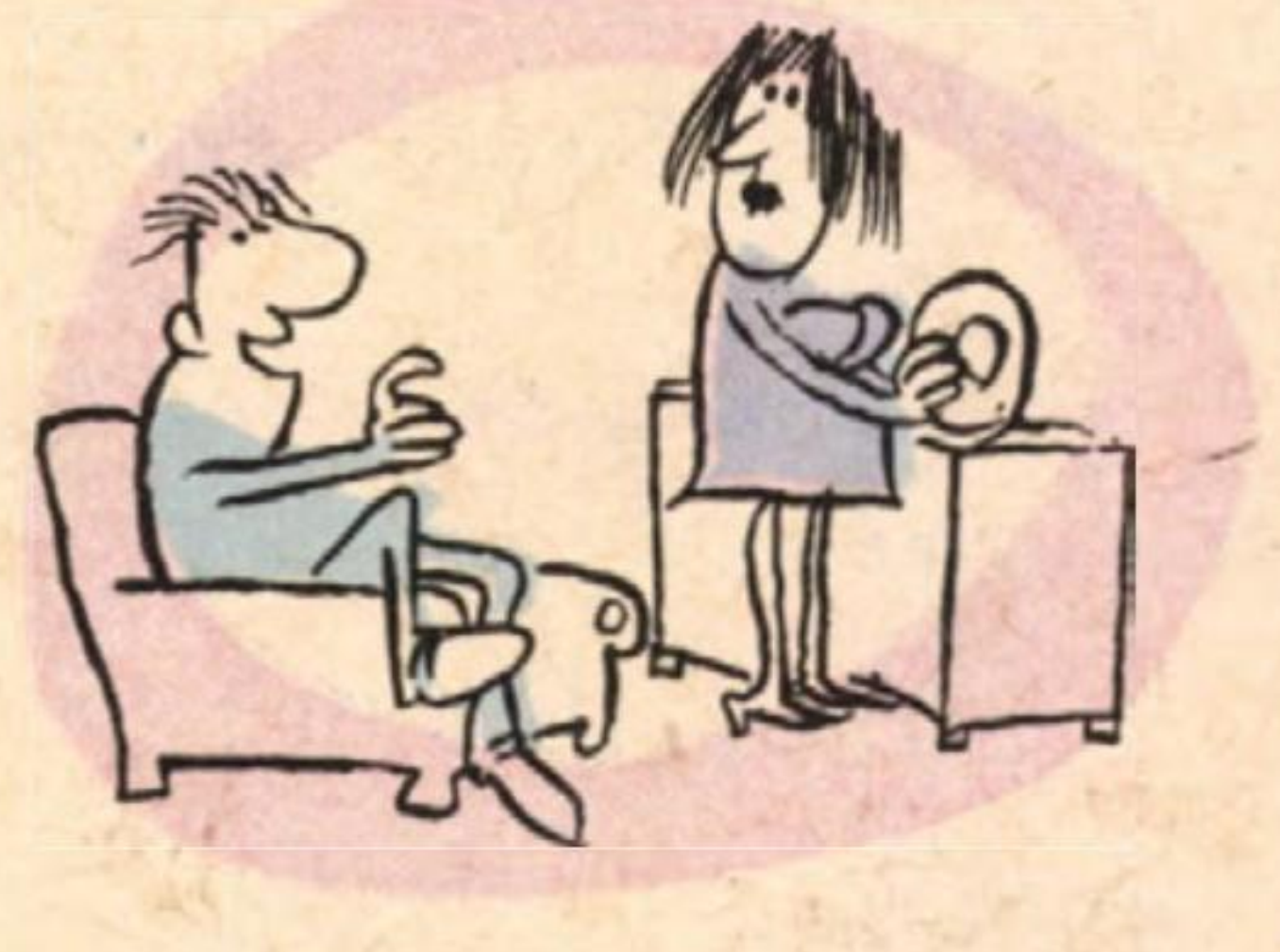

— Még említeni mered a mosást? Nevetséges. Szegény anyámnak legalább hat órájába került ez a munka. Persze neki nem volt mosógépe, centrifugája, mint neked, aki ily módon újabb négy órát nyert. Látod, már most nyolc és fél óránál tartunk. Nyolc és fél órát megtakarítottál anyámhoz képest, pedig még nem számoltam, hogy ő sütötte a család kenyerét, ez újabb egy óra. És amíg el nem felejtem: ő a saját főzésű szappanával mosott, míg neked a legmodernebb mosószerek állnak a rendelkezésedre. Azt hiszem, nem túlzok, ha azt mondom: ez is egy óra előnyt jelent neked.

— Szegény anyám... Kilométereket szaladgált, amíg az elszórt, rossz kis üzletekben bevásárolt. Te percek alatt megkapsz mindent egy helyen, az elegáns önkiszolgáló áruházban. Újabb egy óra a javadra, és lám, már majdnem tizenkét óránál tartunk, ami egyszerűen az öledbe potyog naponta...

— Én nem akarlak megbántani, kicsi anyukám, de azt hiszem, zavarba jönnél, ha megkérdezném, mit csinálsz ezzel a temérdek idővel? És ebben a megvilágításban már egyáltalán nem igazságtalanság, ha megkérlek: amíg olvasok, tisztítsd ki a cipőmet, tizenkét órából igazán szentelhetnél tíz percet a férjednek.

— Na tessék, amíg én tíz percet elrabolok a drága időmből, te állva elalszol. Így semmi értelme, hogy beszéljek neked... Légy szíves főzz egy kávét, mert nagyon felizgattam magam...

Ősz Ferenc

VÁLASZTÁSOK ELŐTT

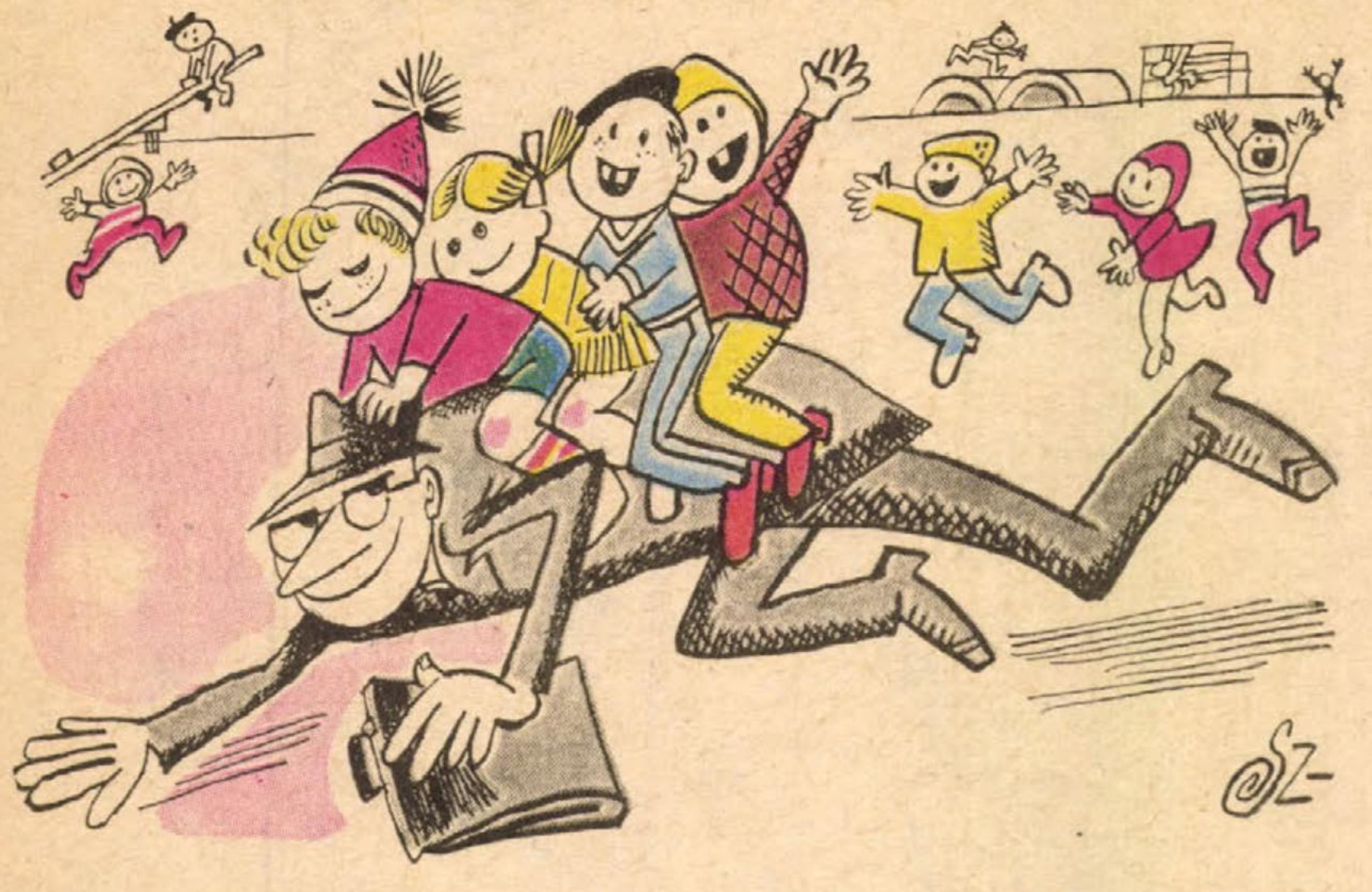

Egy jelölt, aki a jövő választóira is gondol...

AZ ŐRÜLET ÉJSZAKÁJA

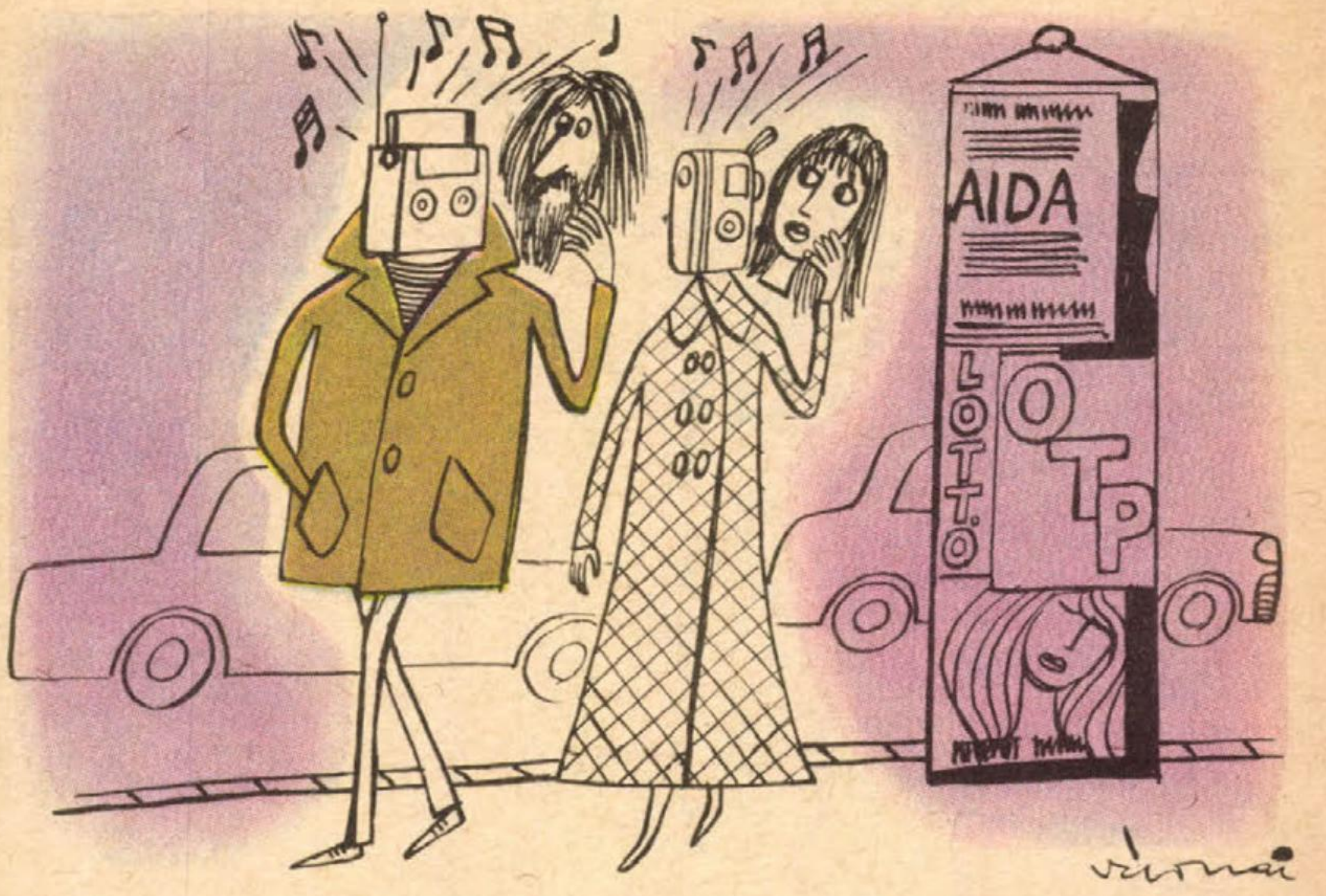

ÁRMOZGÁS

Ezt olvasd el, Lajos! — mondta felkiáltójellel Kelemenné a férjének, amikor a kezébe adta a vasárnapi Hétfői Híreket, s mutatóujjával rábökött az egyik cikkre. Nem minden ok nélkül. Rádón, egy kis göcseji faluban — olvasta Kelemen — van egy gebines étterem. A főnököt Dely Gyulának hívják. Azt találta ki, hogy az étlapon csak az irányárat szabja meg, és a vendég annyit fizet, amennyit akar. Ezt az újnak mondható kereskedelmi formát a gebines tulaj ráírta az árlapra: *„Fizetés, kinek mit ér!”* A gebines étteremben fizető pincér nincs, a vendég egy e célra kihelyezett dobozba teszi az elfogyasztott ebéd ellenértékét. Annyit, amennyit érzése szerint, neki az ebéd megért.

Kelemen elmélázva tette le az újságot, a felesége pedig újfent a kezébe vette, majd szóról-szóra felolvasta az étlapot, ahogyan az a H. H.-ban megjelent:

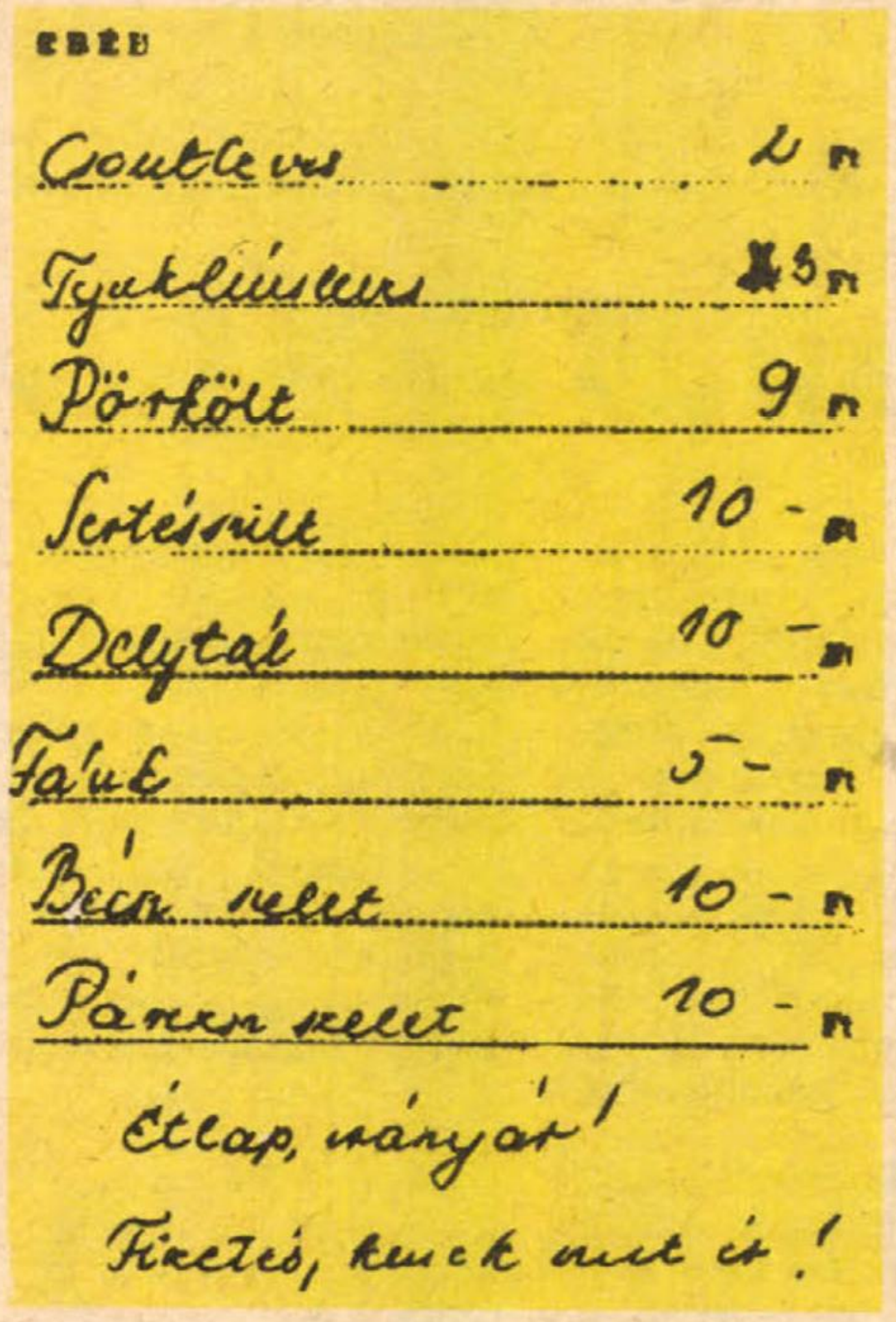

EBÉD

Csontleves	2 Ft
Tyúkhúsleves	3 Ft
Pörkölt	9 Ft
Sertéssült	10,- Ft
Delytál	10,- Ft
Fánk	5,- Ft
Bécsi szelet	10,- Ft
Párizsi szelet	10,- Ft

Étlap, irányár!

Fizetés, kinek mit ér!

— Ezentúl minden szombaton és vasárnap leutazunk Zalába és megebédelünk Rádón, a gebinesnél. Elegem van már a pesti éttermi árakból... — fejezte be mondókáját az asszony.

Kelemenék ezzel eljutottak a legalább két év óta tartó mindennapos vitáik kellős közepébe. Háztartást nem vezetnek: hétköznap üzemi koszt, szombat és vasárnap vendéglői. Kelemenné a főpénztáros a családban, számontartja az éttermi árakat és rendszerint megjegyzi, hogy ez vagy az az étel megint drágább áron szerepel az étlapon. Kelemen ilyenkor ugyancsak rendszerint azt mondja: a drágulás az asszonyok rögeszméje. Most sem mondott mást, a felesége pedig elővett a sublódfiókból egy múlt évi és egy idei étlapot. (Nyilván elcsente az étteremből, ahol rendszeresen étkeztek.)

— Nézd, Lajos — mondta kissé idegesen —, tavaly egy adag nyúlgerinc 46 forint volt, most 65.

— Exportcikk. Különben sem eszem nyúlgerincet.

— Eszel mást. Sok más étel is megdrágult.

— Érvényesülnek az idényárak.

— Te mindig mindenre találsz valami magyarázatot. Én csak azt tudom, hogy azelőtt a ruházkodásra több pénzem jutott.

— Küzdünk az indokolatlan áremelése ellen! — érvelt Kelemen.

— Csak te nem olvasod a lapokat.

— Először is olvasom! — replikázott Kelemenné. — Másodszor: itt a bizonyíték! — és a férje elé rakott egy halom újságot. — Legalább egy tucat cikk szól az önkényes áremelésekről.

— Ebből is láthatod, hogy hivatalból üldözik az ilyen jelenségeket..

— Neked jelenség, nekem többletkiadás. Két éve még 180—220 forintért vehettem magamnak egy pár cipőt s az idén sincs nagyobb igényem. Most mégis jóval többet kell fizetnem érte: mert felemelték az árát.

— Azt hiszem, eltúlozod. Az ármozgásról még nem hallottál?

— De hallottam, csak te félremagyarázod. Az ármozgás más, mint az önkényes árváltoztatás. Te nem tudod, hogy mi erről a hivatalos vélemény — mondta dühösen Kelemenné és az egyik újságból már fennhangon olvasta is: *„Az ilyen áremelkedéseknek általában nincs ellentétele, és ezért növelik a dolgozók megélhetési költségeit. Ilyen áremelkedések voltak az elmúlt időszakban is a lábbeliknél, egyes textilipari és más könnyűipari termékeknél.”* Mit szólsz ehhez, Lajos? A kormány és a SZOT vezetőinek a megállapítását idéztem.

— Mit szólhatnék? Elfogadom a javaslatodat: minden héten leutazunk Göcsejbe, a rádói gebineshez ebédelni.

Földes György

ÚJ IGAZGATÓ

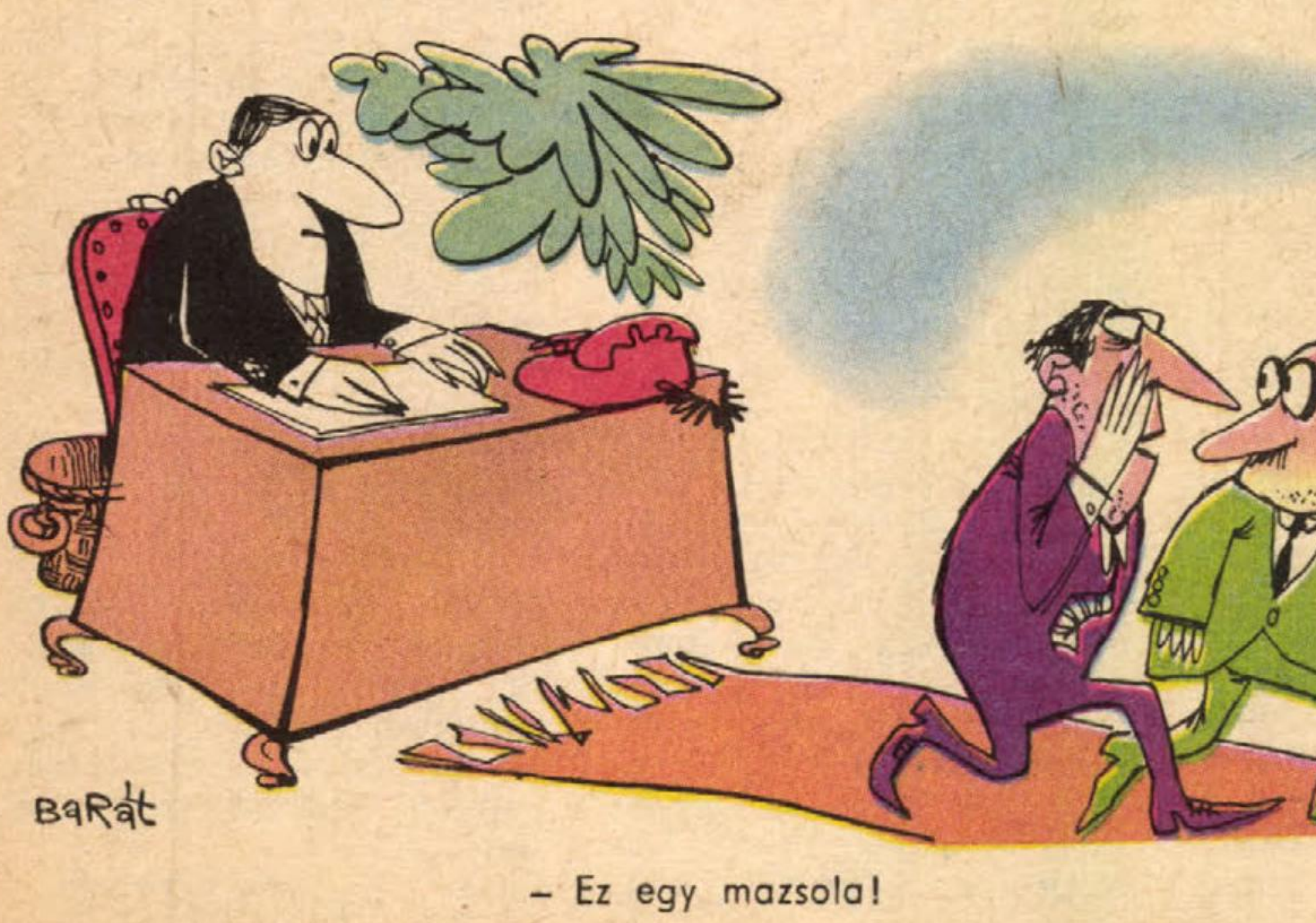

– Ez egy mazsola!

VÁSÁRLÁS ELŐTT

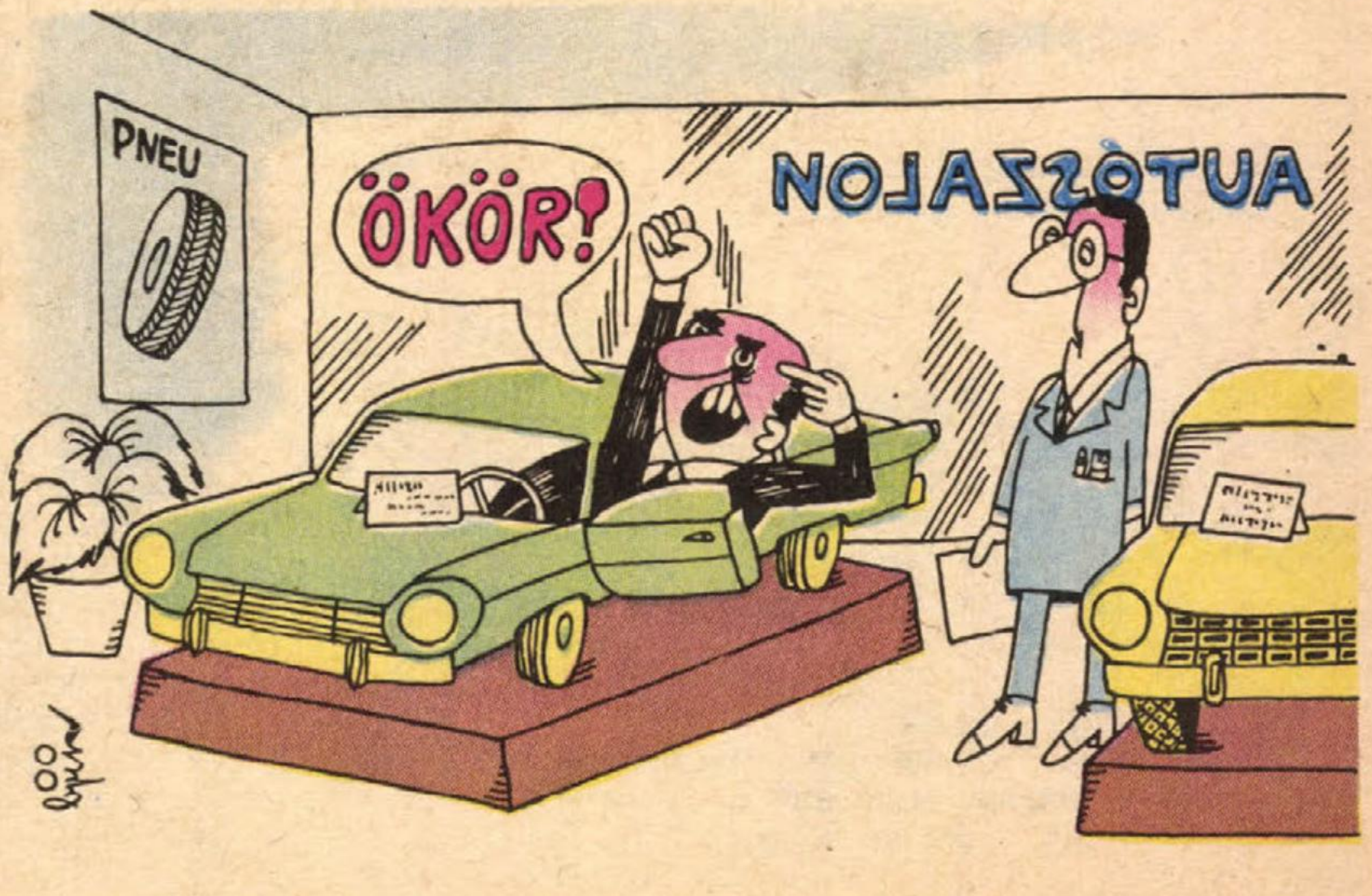

SIKER

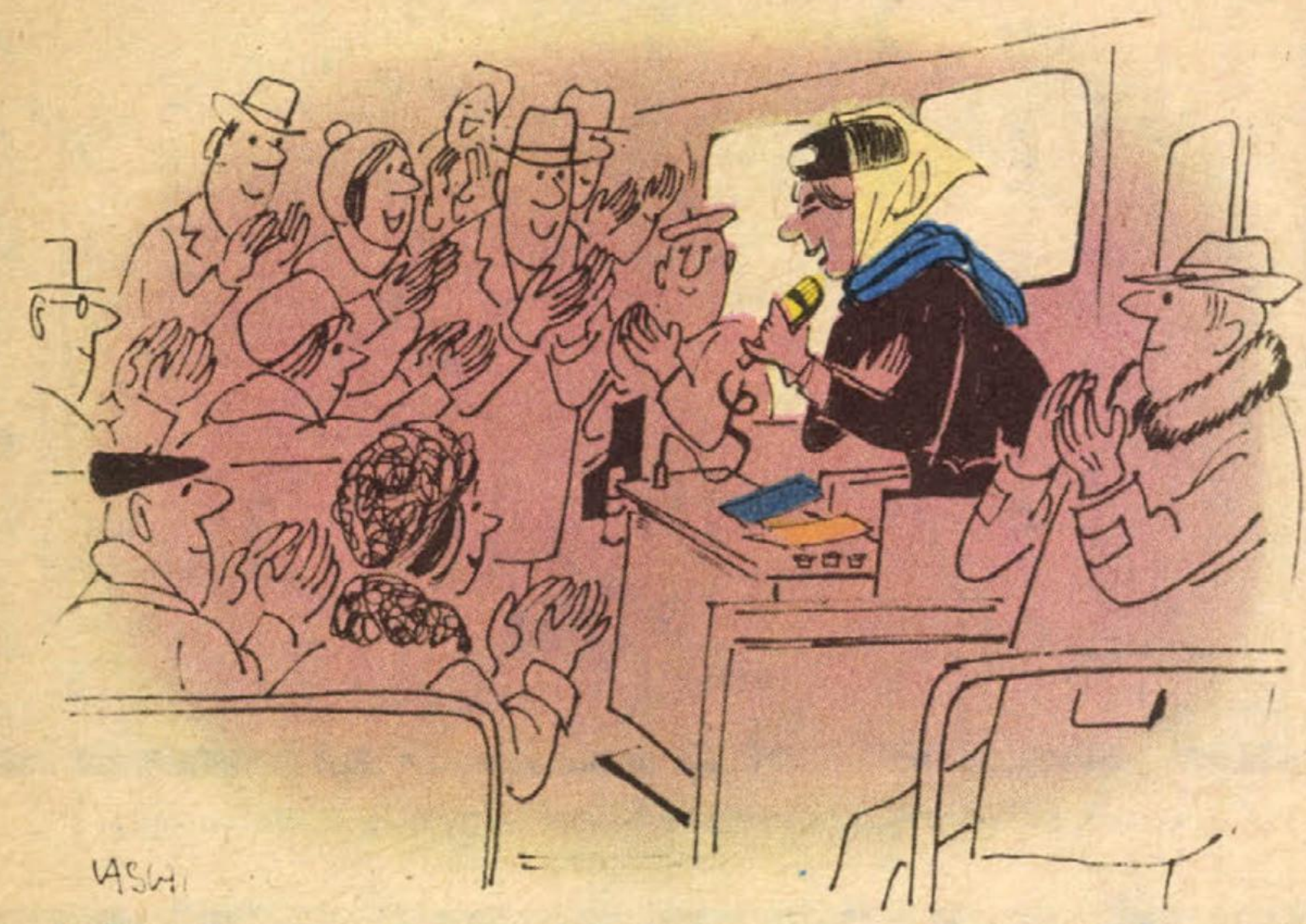

– Merci, köszönöm, köszönöm ...

INDOKÍNÁBAN

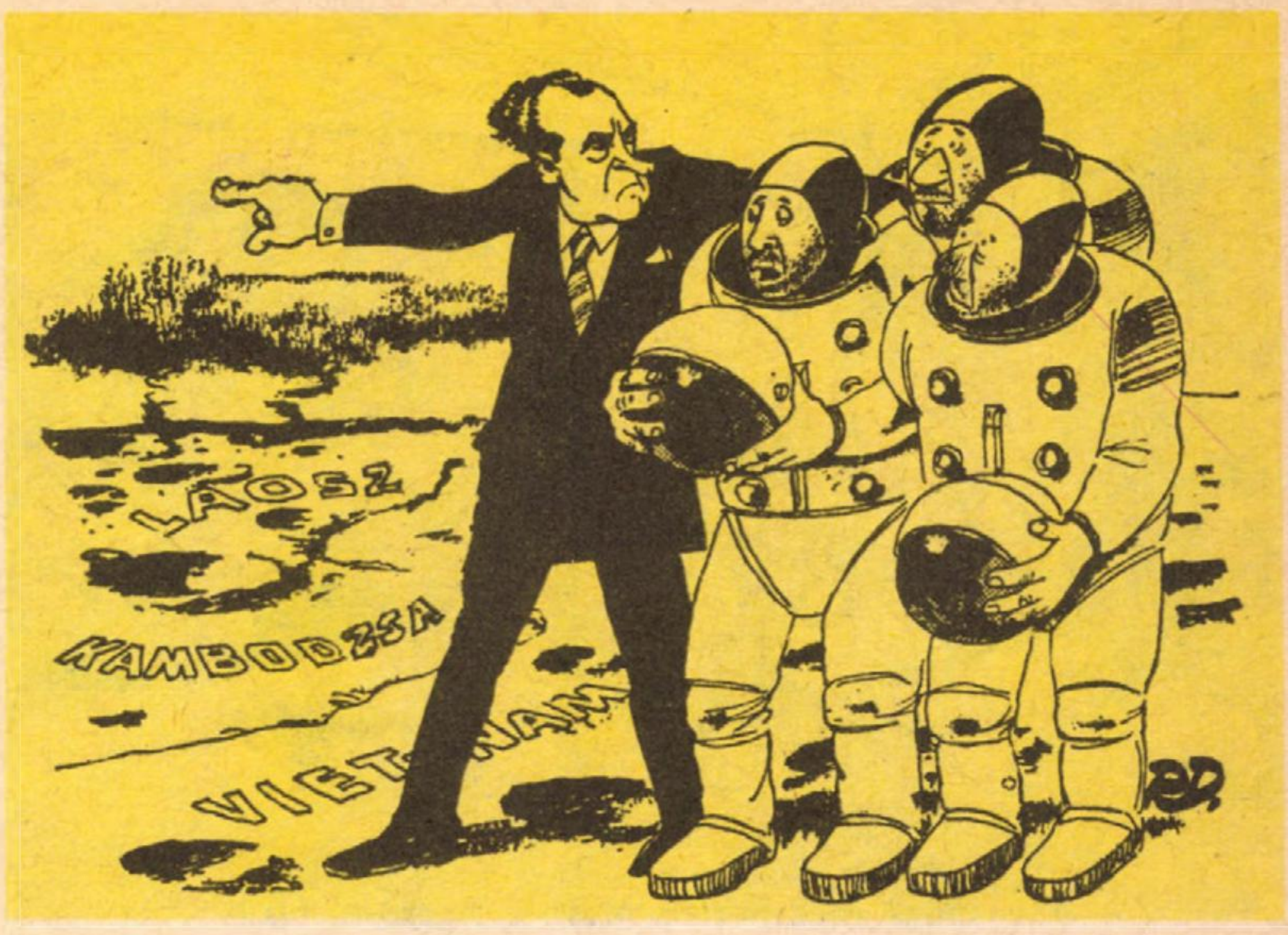

Nixon: Nézzék ezt a terepet ... Ugyanolyan, mint a Hold felszíne ... Hát érdemes ezek után a Holdba repülni?

(„Arbeiter Zeitung”, Bécs)

CSALÁDI DRÁMA

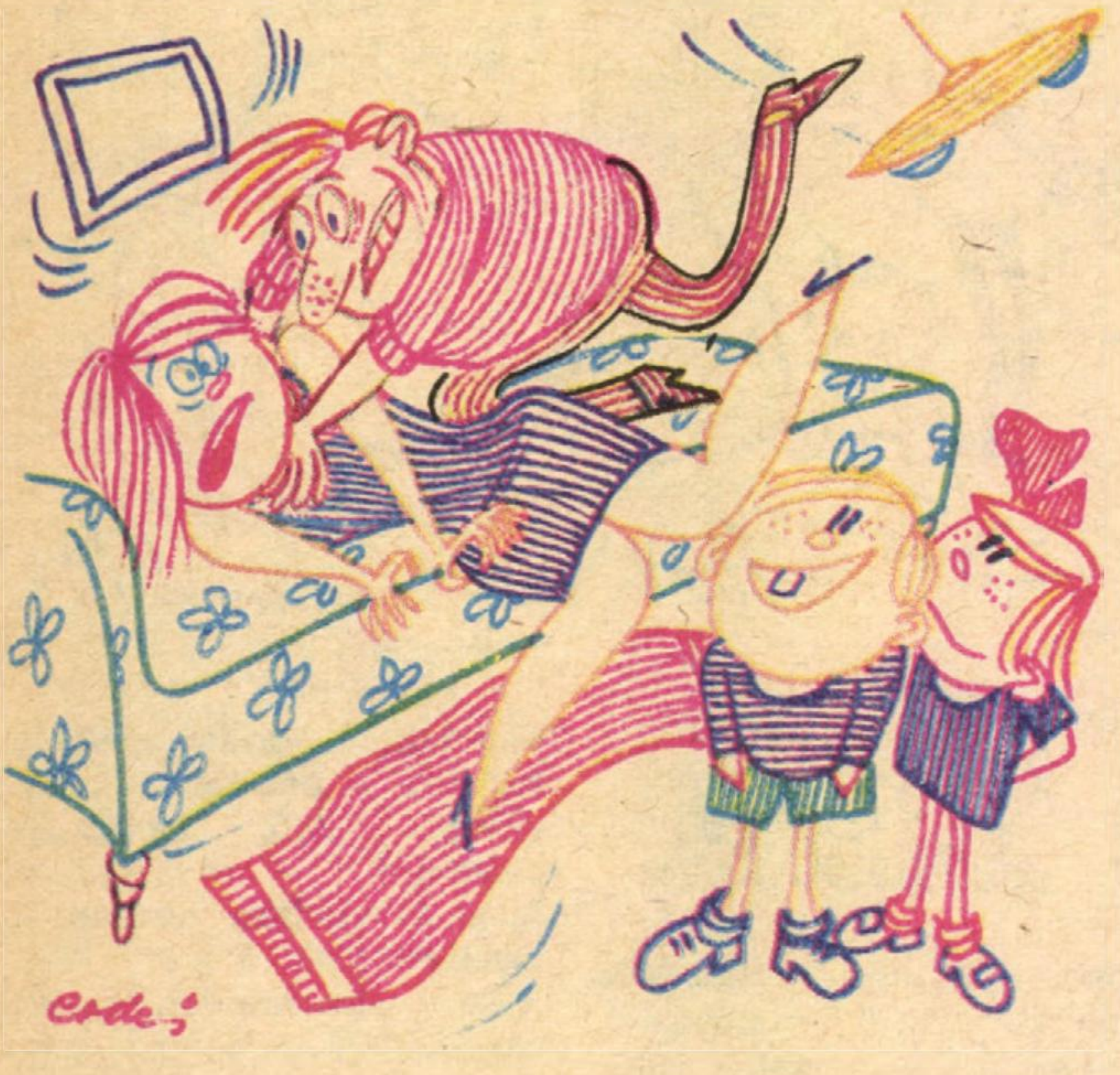

– Apu jobban csinálja, mint Othello ...

CIRKUSZBAN

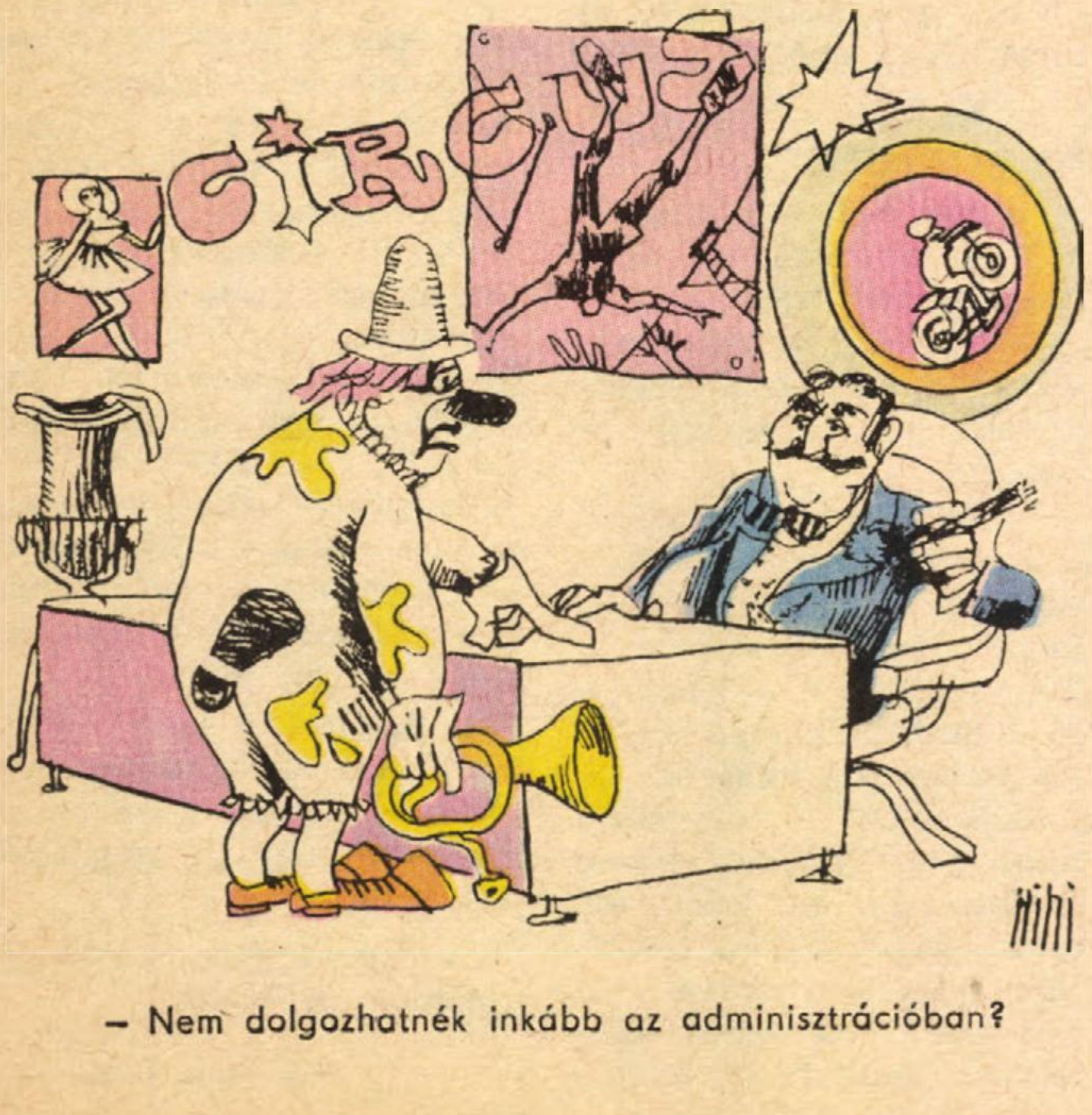

– Nem dolgozhatnék inkább az adminisztrációban?

–Hol a boldogság mostanában?

Hova siet? — kérdeztem Licikét. A kedves, szőke, kék szemű lányka a találkozás során ugyanis sűrűn pillantott karórájára.

— Este krimit sugároznak a tévében, és a vőlegényemmel, Gézuval mindet megnézzük.

— Az a szép, a közös ízlés.

— Persze, persze, de sokkal többről van szó! Kis társaság verődött össze. Gézu barátja a menyasszonyával, az én barátnőm a vőlegényével meg egy fiatal házas pár. Együtt nézzük a krimiket. Nagy súlyt helyezünk rá, hogy valamennyit lássuk. A végén ki is kérdezzük egymást. Szóval olyan tanfolyamfélét alakítottunk. Csupa fiatal pár. Készülünk a házasságra.

— Krimivel készülnek a házasságra?

— Persze. Nagyon sokat tanulunk belőlük.

— De Licike! — kiáltottam fel megbotránkozva. — Sokat hallottam már a mai fiatalok cinizmusáról. No de hogy ennyire! Hiszen megesik, hogy évek múlva megfakul a lobogás. de kérdem, akkor rögtön meg kell ölni egymást? Méreggel, tőrrel, revolverrel, zsineggel, vagy az olyannyira népszerűvé vált családirtási eszközzel, a kisbaltával?

Licike tagadólag rázta meg a fejecskéjét.

— Félreértés! Szó sincs gyilkosságról, meg ilyesmiről. Épp ellenkezőleg. Azt szeretnénk megtanulni, hogyan lehet harmonikus, szép házaséletet élni.

— Krimiből?

— Sajnos manapság kizárólag krimiből tanulhat ilyesmit az ember. A modern magyar- és világirodalom, a filmek, a színdarabok hemzsegnek az acsarkodó, gyűlölködő, egymást maceráló, komplexusokkal vívódó házaspároktól. Csak és kizárólag a krimikben lehet derűs, boldog házasélettel találkozni. Itt van rögtön a Maigret-sorozat. A képernyőn, színpadon és regények lapjain előforduló házaspárok között a bűnüldöző Maigret felügyelő és felesége vezet orrhosszal boldogságban. Ha a jövő terveit szövögetjük, az én Gézum mindig Maigret-nét hozza fel példaképül. Tőle okulhat igazán egy fiatalasszony! Bármikor is tér haza Maigret felügyelő, két gyilkosság felderítése között, felesége mindig meleg szeretettel és még melegebb reggelivel várja. Sohasem nyúzza, hogy ilyen sokáig tartott, amíg megállapítottad, hogyan fojtották meg azt a pasast, meg miért nem reggel lőtték le neked azt a nőt. Nem nyúzza a férjét, hogy a te körletedben mindig este gyilkolnak, még színházba sem lehet veled elmenni!

— De feltételezem, hogy nemcsak maga, Licike, de Gézu is tanul a krimikből.

— De még mennyire! Mindig mondom neki, nézd csak meg ezt a Maigret-t, hogyan vigyáz a holmijára, egész nap véres hullák között caplat, és mégis milyen netten ér mindig haza. És biztosan vele is megtörténik, hogy munkahelyi kellemetlenség éri, hogy az a gyilkos sorra megfojtja az áldozatokat, és ő csak nem és nem jön rá, ki a tettes, meg bedobják az áldozatot a folyóba, és akkor úgy eltorzul, hogy még a kilétét is nehéz megállapítani, meg biztosan egyéb apró bosszúság is éri az irodájában. De ő soha nem érezteti a feleségével! Tömködi a pipáját abban a derűs, barátságos otthonában, kedvesen beszélget a feleségével. És tudja még, mi a jó a krimikben? Hogy nemcsak azt mutatják meg, milyen a jó házasság, hanem azt is, milyen a szép szülő-gyermek kapcsolat. Múltkor volt egy bizonyos krimi, lány a fedőlapon vagy ilyesmi volt a címe, hogy az a kis család milyen boldogságban éldegélt ... A felügyelőnek nemcsak felesége volt, hanem lánya is. Mondta is Gézu, ha egyszer gyerekünk lesz, ő is pont ilyen apja akar lenni, mint az a bűnüldöző felügyelő az ő kislányának. Mikor azt a szép fiatal fotomodellt meggyilkolva találta, azért ő atyaian, vidáman elbeszélgetett otthon a leányával, a feleségével, és megígérte, hogy azért részt vesz a kislány születésnapi buliján. És tényleg. Úgy is intézte, hogy addig megtalálta, lefogta az összes gyilkosokat, csak hogy örömet szerezzen a kislányának, és ott legyen a házibulin! Más apa elhúzza azt az unalmas hivatali munkáját. De ő bizony nem!

— No de sietek — búcsúzott Licike. — Új krimit sugároznak. Nagyon készülünk rá. Most már megtanultuk a krimikből, milyennek kell lenni a szép, harmonikus házasságnak, szülő-gyermek kapcsolatának. Abban reménykedünk, hogy a mostani felügyelőnek talán nagyanyja, nagynénjei, unokatestvérei is lesznek. Mert ez az egy, amit még nem volt alkalmunk elsajátítani a krimikből. Hogy hogyan viselkedjék az ember a távolabbi rokonaival, ha azt akarja, hogy boldog, derűs legyen a családi élete.

Kertész Magda

HÁZKUTATÁS

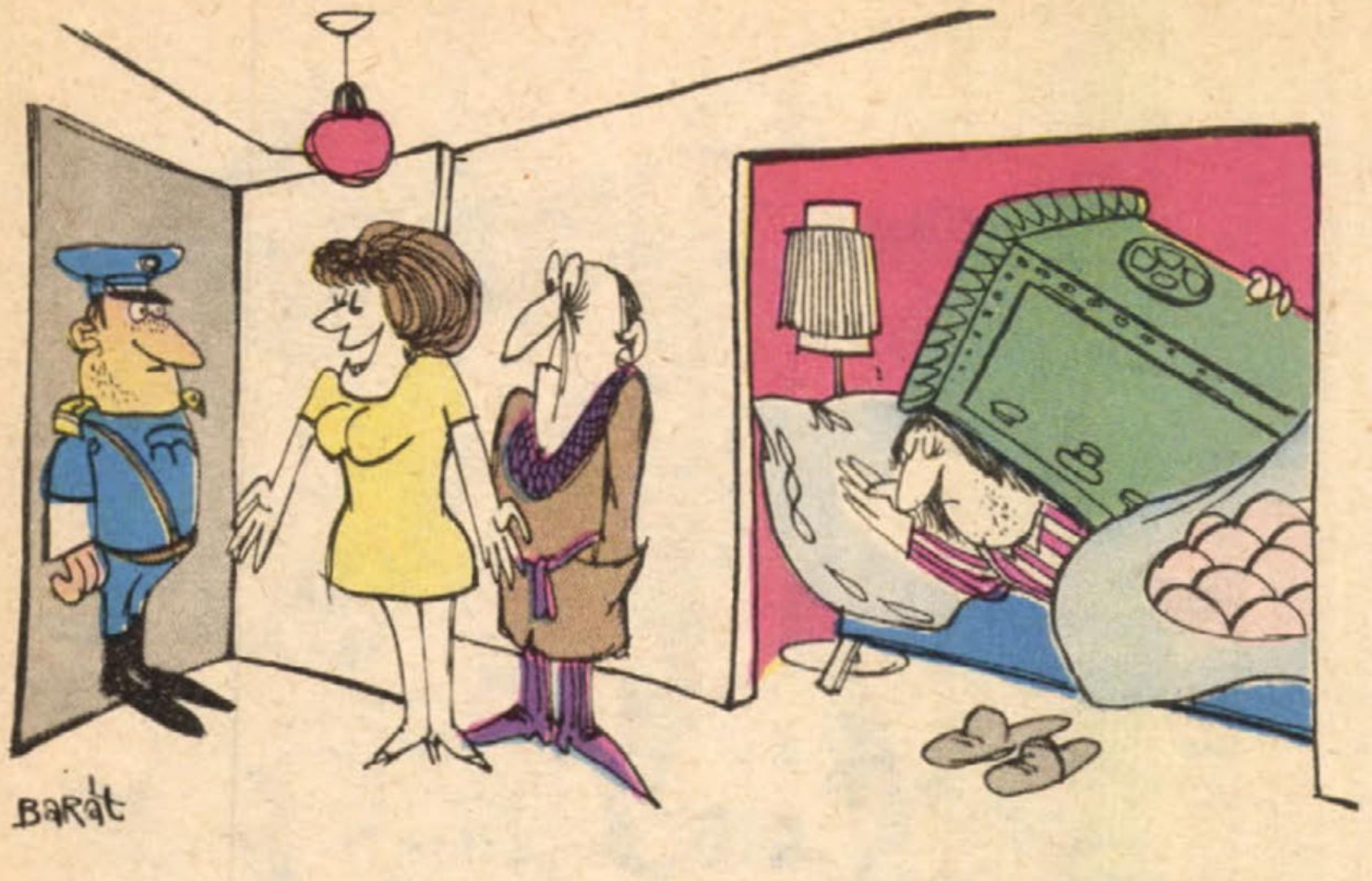

– A mi fiunk még gyerek, most is mackóval alszik...

VÉGRENDELKEZÉS

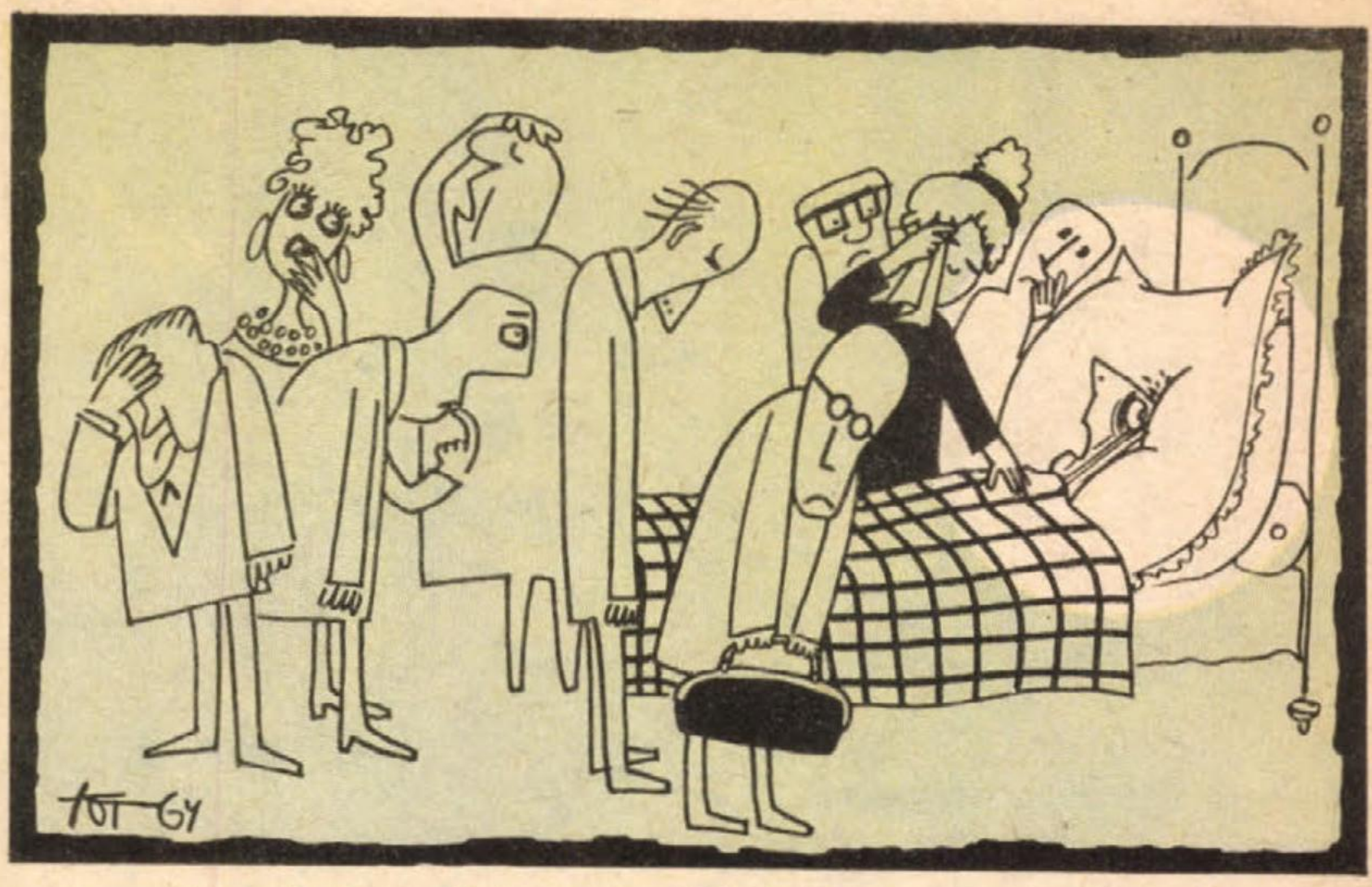

– ...és a Palermo–Catanzaro-mérkőzést vegyétek döntetlenre...

PESTI PILLANATKÉP

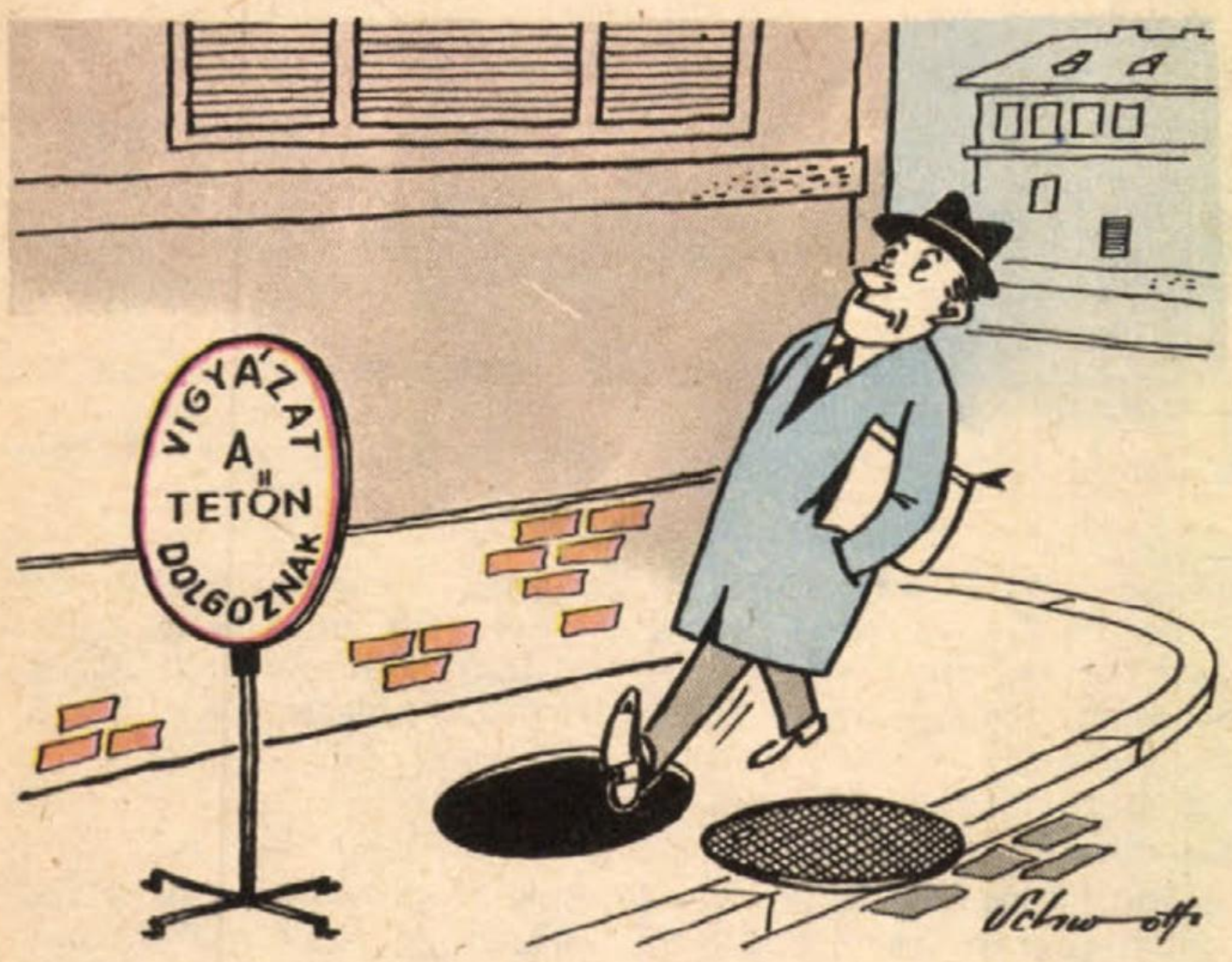

EGYÜTTMŰKÖDÉS

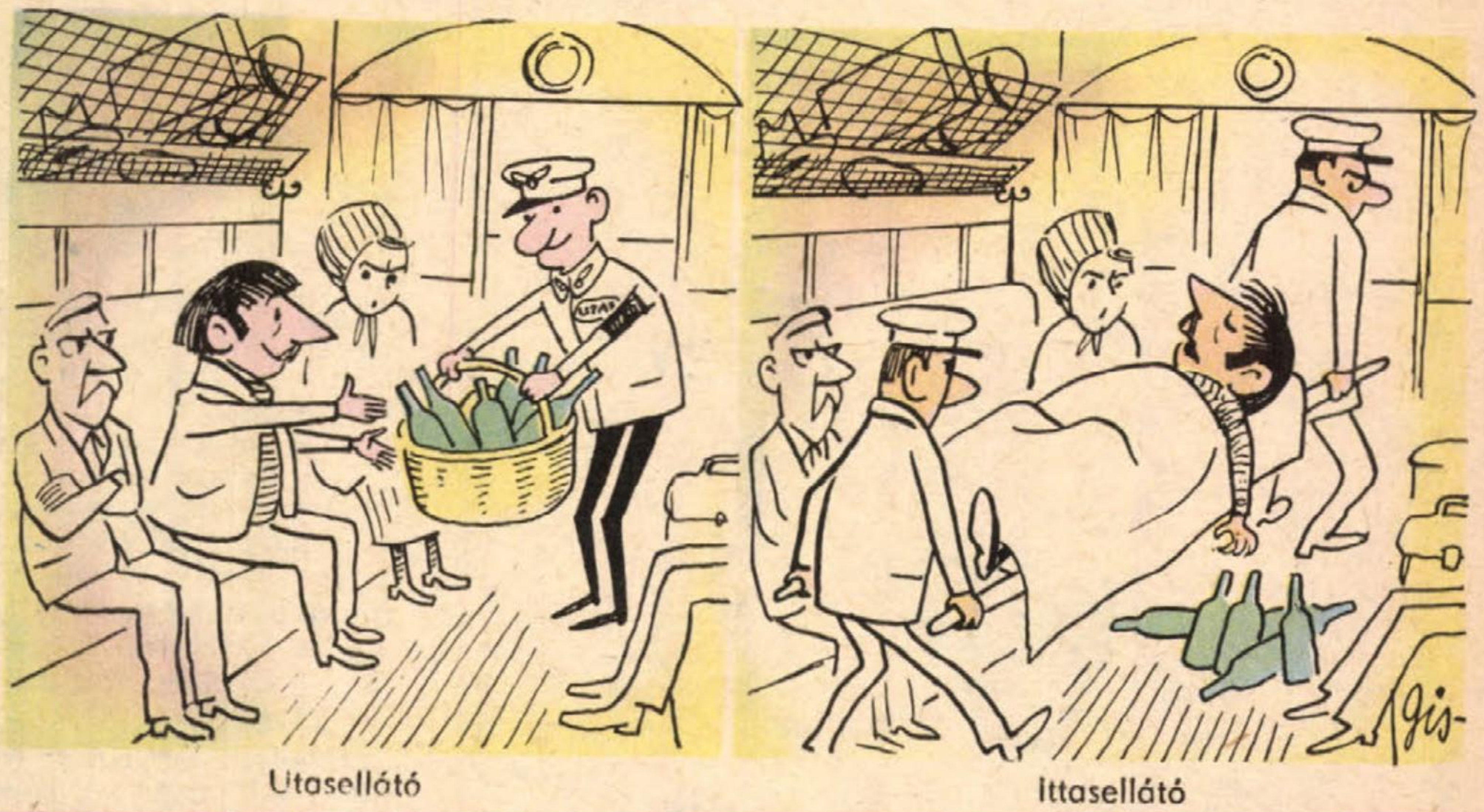

Utasellátó

Ittasellátó

HUMORÜGYBEN SINKOVITS IMRÉNÉL

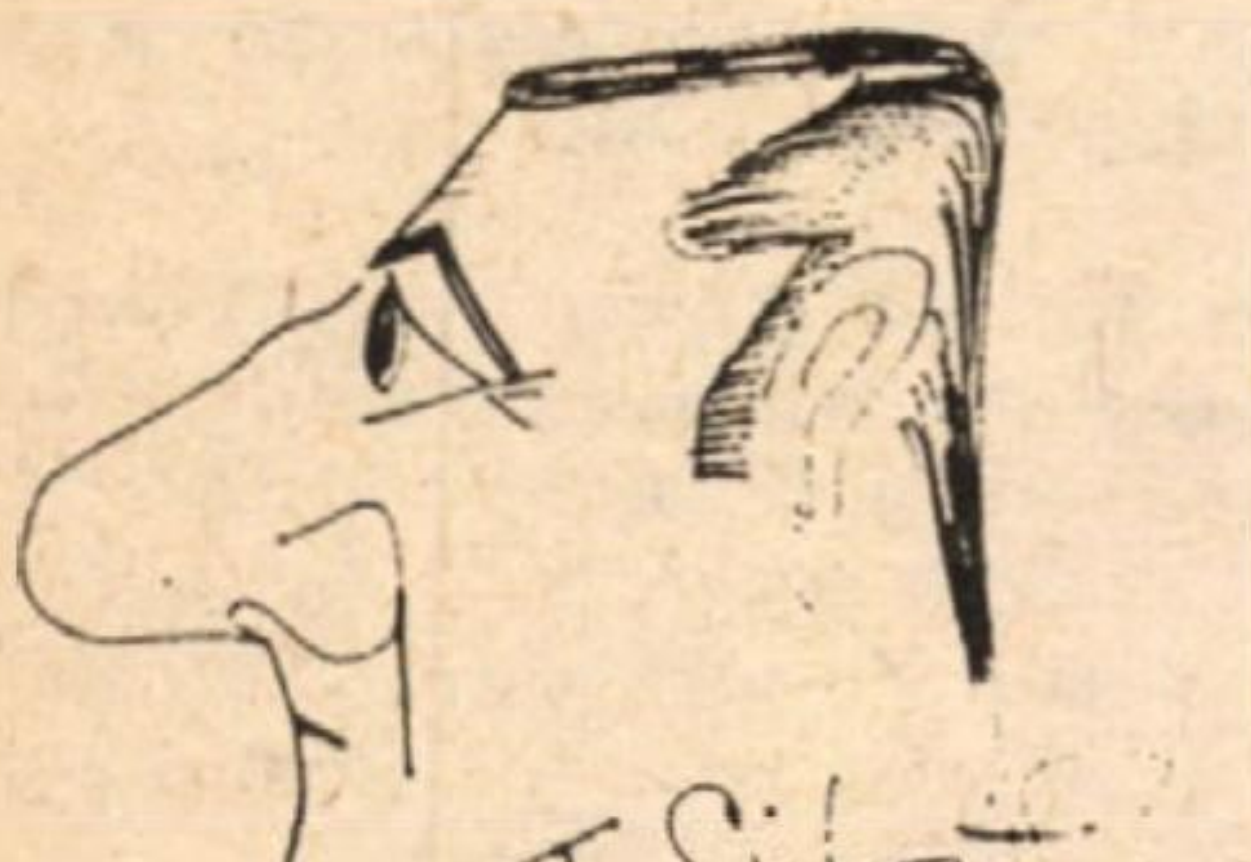

Sinkovits Imre rajza

Lőrinc barát sikkes mozdulattal fölcsípi barna csuháját, leül, megigazítja nadrágjának az élét, sarujának a pántját, majd rágyújt egy cigarettára. — A Rómeó és Júlia első jelmezes próbájának a szünetében vagyunk.

— Bekukkantottam a próbára és örömmel láttam, hogy ebben a papi szerepben sem hagyott el a humorod.

— Ilyennek írt meg Shakespeare. A felvilágosult, haladó szellem, vagyis a „pozitív figura" sohasem komor, mogorva.

— Persze azért külsőleg lehetnél egy kicsit aszkétikusabb jelenség, vagyis soványabb...

— Te, ne ugrasd a dolgozót! — dohog dühösen Sinkovits Imre, aztán elmosolyodik. Most csak nevetek, ha eszembe jutnak azok a gőzfürdői tíz, meg húsz percek, de akkor... Egyszer is olyan elkeseredetten lestem a vánszorgó óramutatót, hogy egy ősz hajú törzsvendég segített sóhajtozni, miközben mély részvéttel így szólt: „Ugye sokért nem adná, művész úr, ha az a Liszt egy nagy darab, kövér ember lett volna?"

— Fontos, hogy megérte a szenvedést.

— Nekem megérte... Már a felvételek is óriási élményt jelentettek. Különösen Leningrádban, ahol néhány nap után már sok jó ismerősöm volt. Nem tartozott ezek közé az a szállodai tisztviselő aki egy alkalommal, amikor korrepetitorommal a zeneszobából jöttünk, az elhagyott folyosón utunkat állta. Gyanúsak lehettünk, amint cipeltük a magnót meg egy csomó kottát. „Vengerszki artiszt" — mondom neki zengő pesti dialektusban, hogy elébe vágjak a kérdezősködésének. „Á! János Koós!" — enyhül meg egyszeriben az arca, és nekem esik, ölel, csókol. (Akkor vendégszerepelt ott Koós.) „Nyet, János Koós, én — kezdem magyarázni, de rájövök, a nevem nem mond neki sokat, tehát kivágom: — Franz Liszt! — és mutatom a zongorázást. A derék leningrádi elkomorodik, majd rámhagyón bólogatva, ijedten hátrál és futva elmenekül.

— Mert te nem ékeskedsz a más tollával.

— Bevallom férfiasan, volt rá eset, hogy igen. Történt jó másfél évtizeddel ezelőtt, hogy a feleségemmel és barátainkkal (két házaspár) a hétvégét Balatonalmádin töltöttük. Vasánap délben beültünk az étterembe, és hazai szokás szerint vártunk és vártunk. Vagy fél óra után egyszer csak fölcsillan orvos barátom szeme és a konyha felé mutatva súgja: „Imre, fölismertek." Odasandítok. Hát látom, hogy a személyzet körülvesz egy főnök külsejű férfiút és felém mutogatnak. Roppant büszke lettem, hiszen akkor még talán csak két filmben szerepeltem. Kihúztam magam és igyekeztem szerényen fogadni az asztalomhoz közeledő küldöttséget. Hallom aztán, hogy torkát köszörülve megáll mellettem valaki és szól: „Üdvözöljük, tisztelt Kajszi kartárs és elnézését kérjük..." A csalódástól bosszúsan az asztalra ütöttem, s nyitottam a számat, hogy fölvilágosítsam az üzletvezetőt. Szerencsére ekkor kaptam néhány rúgást a bokámra és hallgattam bölcsen. Mondhatom, azóta sem volt részem olyan kiszolgálásban és olyan extra ebédben.

— Ki volt az a bizonyos Kajszi kartárs?

— Azt nem tudom, de ezúton is köszönöm neki, hogy hasonlít rám.

— És hogy a kellő pillanatban megjelent a háttérben, mint valami jó tündér.

— Ezt nagyon szépen mondtad, költőien, bennem azonban keserves perceket idéztél föl, ugyanis a... Nem szeretném a poént lelőni, kezdem hát ez elején. Az ember tragédiájában, a paradicsomi jelenetben, mint Ádám, amikor először csodálkozom rá Luciferre, ez a szövegem: „Nem tudtam, hogy van ember még kívülünk." Az egyik előadáson, amikor ezt a sort elmondtam, óriási nevetés tört ki a nézőtéren. „Jaj nekem! Mit mondtam rosszul?" — döbbentem meg és riadtan néztem a Lucifert alakító Major Tamásra, aki minden erejét összeszedve harsogta a szövegét, és így nagy nehezen, sokára lecsendesedett a közönség. Folyt a játék és én egyre csak azon töprengtem, mit mondhattam rosszul, mit csinálhattam rosszul. Mint tudod, a tragédia mostani rendezésében csak a felvonás végén kerülünk le a színpadról. Akkor mesélték el a díszletezők nagy nevetve, hogy Major öltöztetője, aki „új fiú" volt a színházban, eltévedt és karján Lucifer egyiptomi ruhájával — ahogy te mondtad az előbb: „a kellő pillanatban megjelent a háttérben". De nem mint tündér, hanem, mint színházi ördög. Mert — akár hiszed, akár nem — a színházban Luciferen kívül is van ördög.

— Megsúgom neked, nálunk is, a szerkesztőségben.

— Te! Lehet, hogy ez a két ördög egy és ugyanaz? Pendlizik.

— Nem tudom, de hogy rokonok, az biztos.

Sólyom László

AZ ÜGYNÖK HALÁLA

Göcs Lajos, többszörösen büntetett előéletű, budapesti illetőségű üzletszerző kifogyhatatlan energiával győzködte Komor Vendelt, a Zsengicei Új Harmat Tsz elnökét.

— Értse meg, elnököm — mondta látogatása harmadik órájának végén —, a magyar ipar jövője a mezőgazdaság. Ipartelepek nőnek ki a löszből. Kenyér nem kell többet. Eszünk kétszersültet. Hizlaldák? — Felnevetett. — Minek? Eszünk konzervet. Csakhogy ennek a fejlődésnek elébe kell menni, elnököm! Mit szólna például a műanyagiparhoz?

Komor Vendel nem szólt semmit.

— Mert ugye a búzát megeszi a...

— Peronoszpóra — segített Komor Vendel.

— A baromfit ellepi a...

— Lisztharmat.

— Úgy van! — helyeselt Göcs Lajos. — És van az a rozsda!

— A babérlevélen.

— A számból vette ki. — Göcs átszellemülten szavalta: — Minek a munka a rozsba; műanyagon nem fog a rozsda!

Komor Vendel fáradtan ingatta a fejét.

— És a habszivacs? Bombaüzlet, elnököm! — próbálkozott újult erővel Göcs Lajos. — Nincs hótakaró? Szivacstakarót a végtelen őszi nutriavetésre! Mit szól?

Komor Vendel gondolkozott. — Tejtükröt tudna forgalmazni? — kérdezte végül.

— Tejtükröt?

— Tejtükröt!

— Ja, tejtükröt! — kiáltott fel Göcs Lajos és a homlokára csapott. — Hogy ez nekem nem jutott eszembe! Fantasztikus ötlet! Zsengicei Új Harmat Mg. Tsz. Tejtükör Üzemrész. Óriási! Nagy tétel?

Komor Vendel — most először — sejtelmesen mosolygott.

— Szerezzen vevőt!

— Mintapéldány?

— Felesleges. A téeszek ismerik.

— Az üzletszerző lázasan fészkelődött:

— Mennyi az irányár?

— Hát, egy jó tejtükör, úgy mindenestül! — mondta lassan Komor Vendel — megérhet tíz-tizenkétezer forintot is.

Göcs Lajos felállt: — Mennyi a százalékom?

— Mennyit gondolt?

— Huszonöt. Jó?

— Legyen! — mondta Komor Vendel. Megkönnyebbülten kísérte ki az üzletszerzőt.

— Nézze, elvtársam! Ma már tejtükör nélkül nincs mezőgazdaság. Fontosabb, mint a tehén! — bizonygatta másnap Göcs Lajos üzletszerző Száraz Vincének, a Döngicsei Bíbor Jövő téesz elnökének. — Magam láttam a chicagói farmokon, s persze a kievi sztyeppéken is, hogy ott már nincsen tej tükör nélkül. Nyugaton például a cowboyok tejtükör előtt borotválkoznak.

Száraz Vince kezdetben kiss idegesen rángatózott, mintha hallani sem akarna a tejtükörről, de az üzletszerző éles figyelmét nem kerülte el, hogy az elnök feje lassan vörösbe váltott, s egyre barátságosabban érdeklődik az áru iránt. Olykor már nevetgélt is.

— A zsengicei tejtükör semmiben sem különbözik a legjobb külföldi márkáktól — jelentette ki magabiztosan Göcs Lajos. Majd megjegyezte: — Árban azonban jóval olcsóbb.

— Mennyi? — kérdezte bátortalanul Száraz Vince.

— Harmincezer! — mondta Göcs egyből. — Párja!

Száraz Vince elfordult. Az üzletszerző szigorúan leckéztette:

— Ha egyet vesz, és az az egy eltörik valahogy? Akkor mit csinálnak? Nem ilyenkor kell kicsinyeskedni!

— Drága — mondta az elnök sírósan.

— Belga! — közölte Göcs.

— Micsoda?

— A tükör. Első osztályú foncsorozás.

— Az más! — nyugodott meg az elnök.

— Maguknak persze lehetne velencei is — mondta megenyhülten az üzletszerző. Száraz Vince a tenyerébe fektette az arcát.

— Jó nekünk a mostani! — mondta végül és felállt. — Megnézi?

— Kíváncsi vagyok! — jegyezte meg gúnyosan az üzletszerző.

*

Egyenest az istállóba mentek, ahol két hosszú sorban álltak a tehenek, véggel a vendégeknek.

— Anti bá'! — mondta Száraz Vince egy bajuszos öregnek. — Mutasson az elvtársnak egy szép magyar tejtükröt!

— Melyiket?

— Mondjuk, a Rózsiét.

— Jó! — mondta az ember. Ezzel odalépett egy széles farú, tarka tehénhez és félrefogta a farkát. — Ehun van!

— Látja? — vigyorgott Száraz Vince.

Az üzletszerző közelebb lépett, lehajolt, de nem látott semmiféle tükröt.

— Hol? — kérdezte.

— Ott nézze belül, a fara alatt, ahol a combja összeér! — Száraz Vince most már nem bírt magával. Rázkódva hahotázott, alig bírta kinyögni: — Ha a combok jól szétállnak: jó tehén! Ha keskenyre zárnak: rossz tehén! Ez a tejtükör... mifelénk...!

Göcs Lajos üzletszerző megkövülten bámult a Rózsi tejtükrébe, hátha mégis meglátná magát benne.

— Hanem most már vigyázzon onnét, elvtárs! — szólt rá Anti bá', mert látta, hogy Rózsi ugyancsak topog, készülődik; mindjárt elhomályosul a tejtükör...

D. Kiss János

ANGELA DAVIS PERE

Tót Gyula rajza

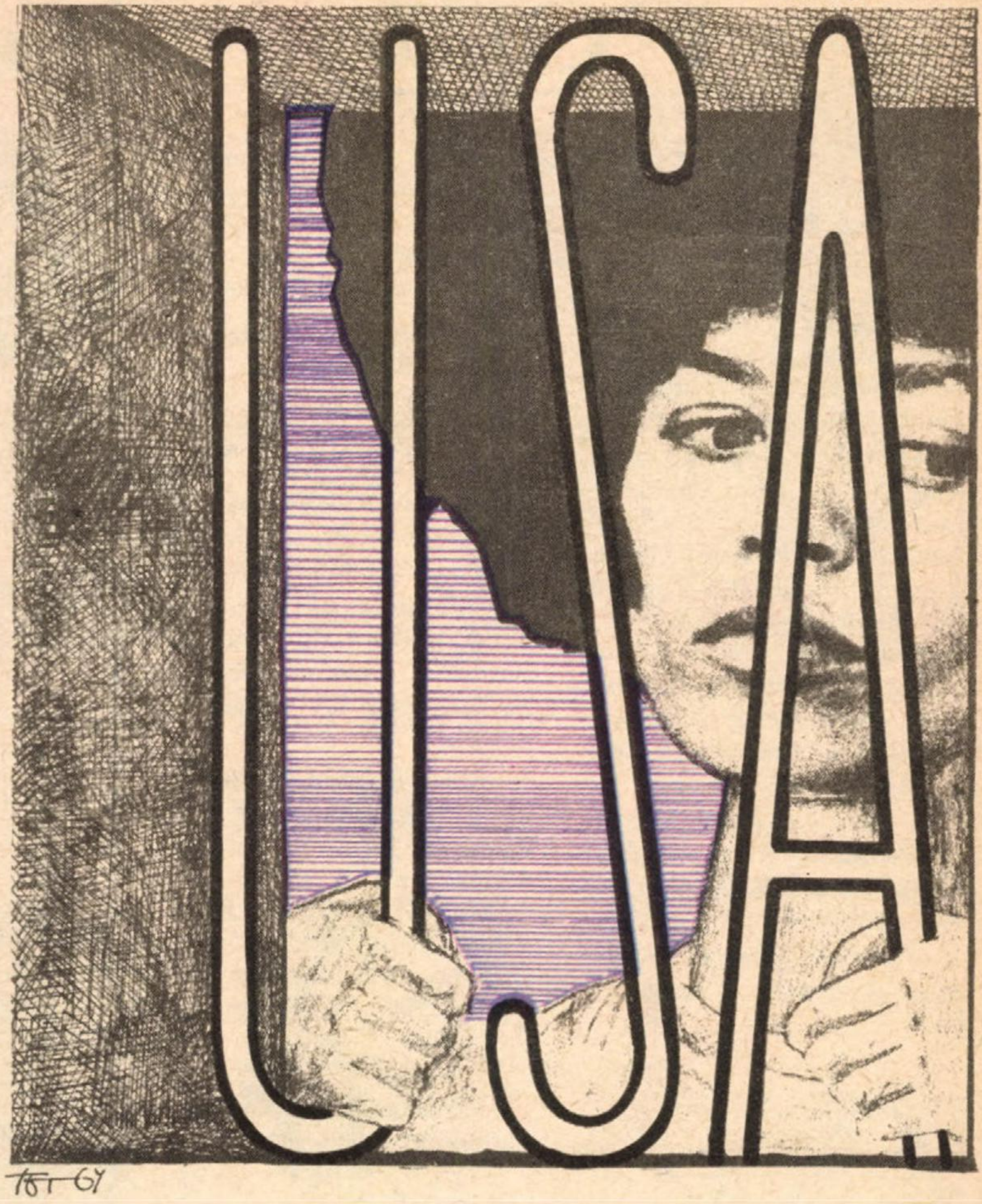

ERKÉLYJELENET

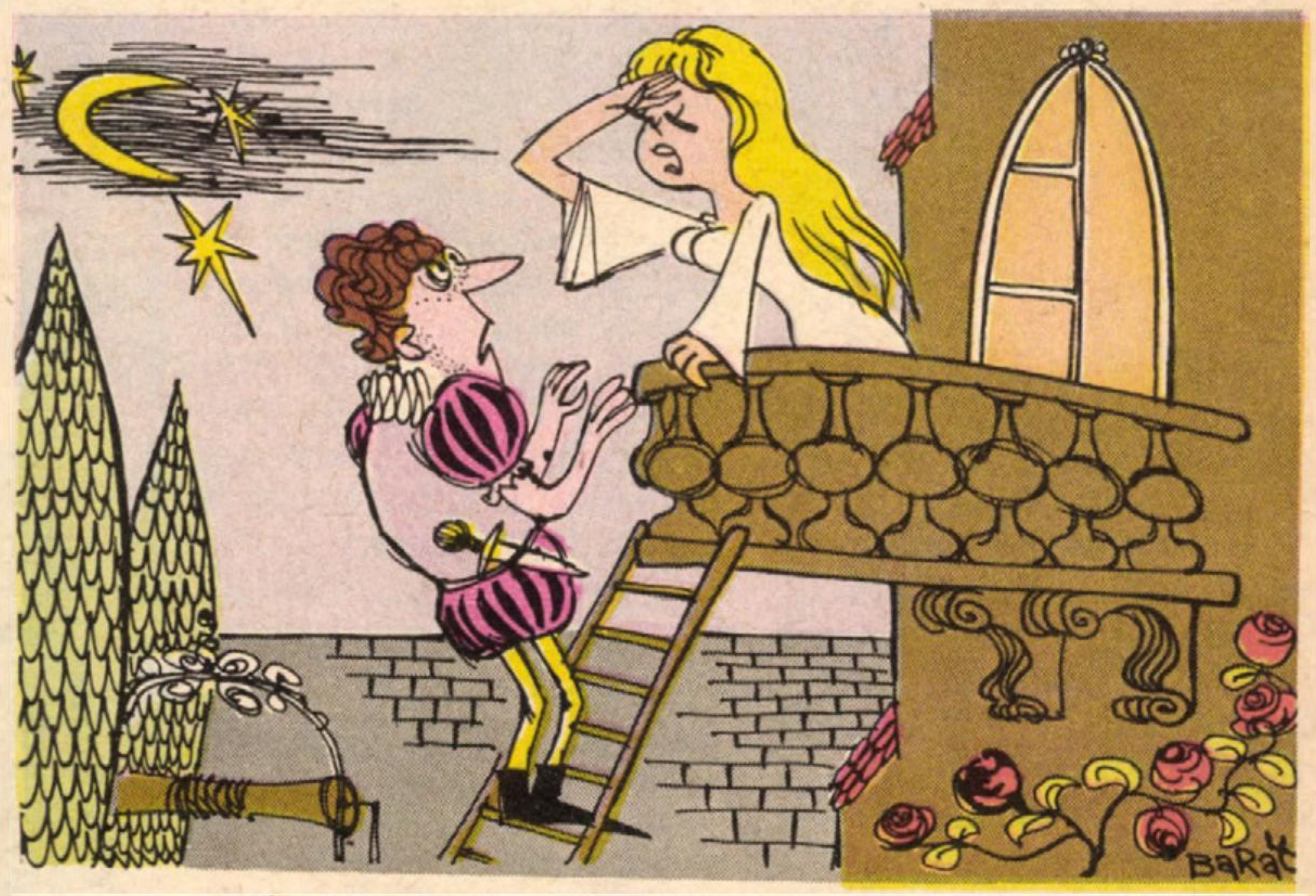

– Ó, Rómeó, hát eljöttél felmérni a lakást?...

FEGYELMEZETLEN ANARCHISTA

Hírügynökségi jelentések szerint kizárták az Ír Anarchista Pártból Mick Molloyt, mivel nem járt el az összejövetelekre, és nem fizetett tagdíjat.

Vajon mit képzelt magáról ez az ember? Elmulasztani a legelemibb kötelezettségeket?!

Kész anarchia!

MÁZLISTÁK

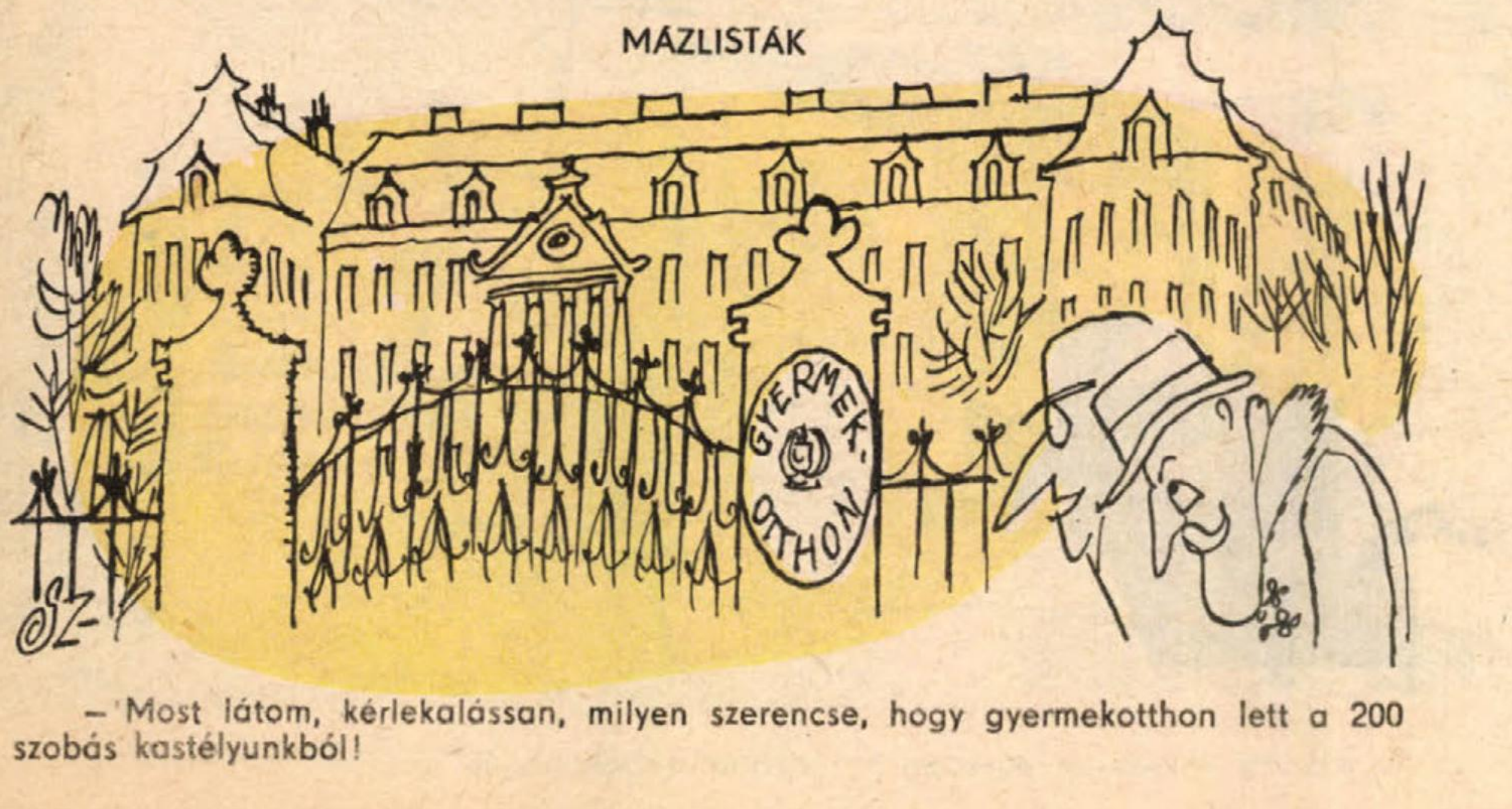

– Most látom, kérlekalássan, milyen szerencse, hogy gyermekotthon lett a 200 szobás kastélyunkból!

ÁLLATBARÁT

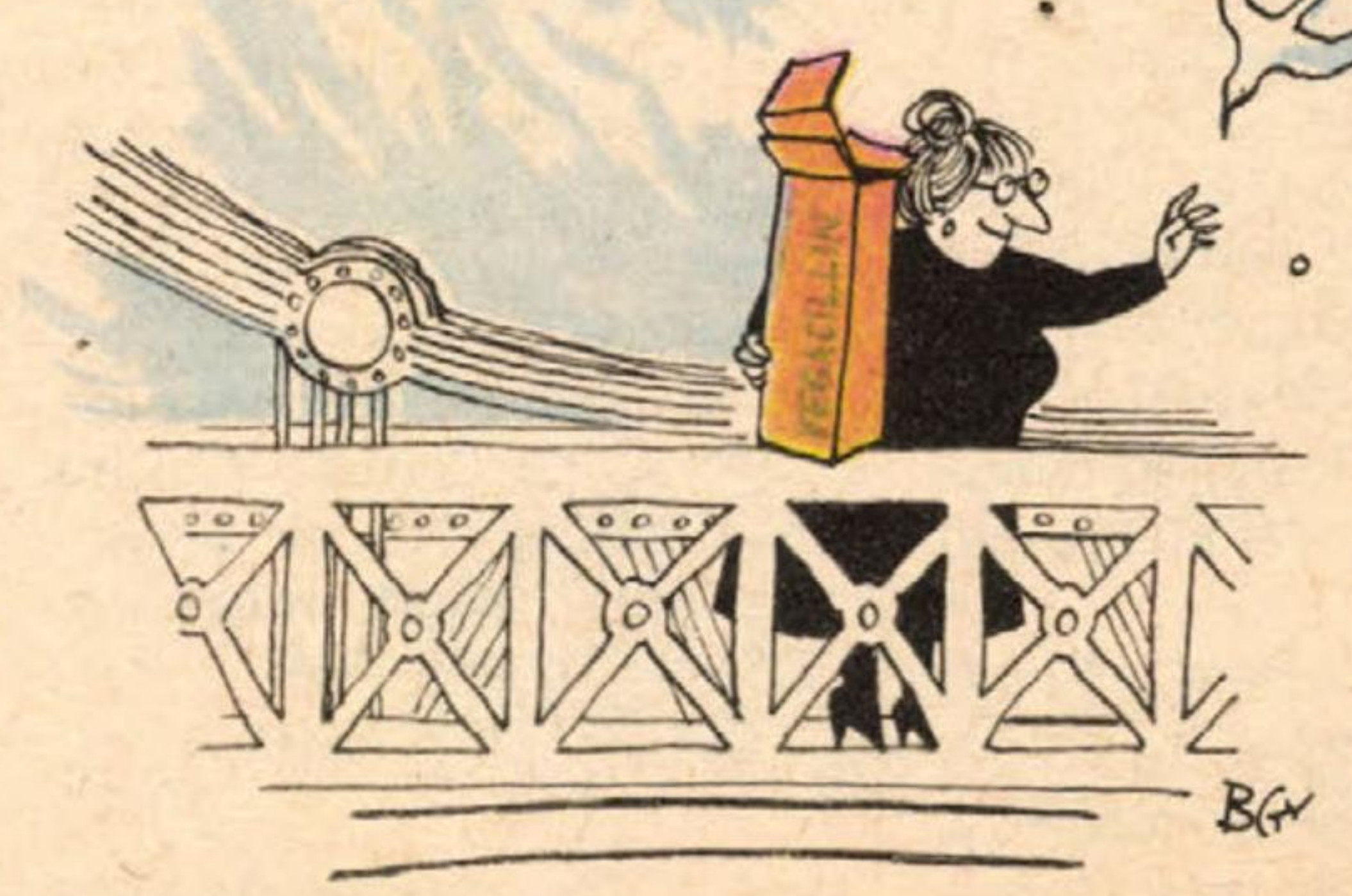

FOCI

A P-szektorban Hagymáz Jenőt pillantottam meg. Első gondolatom az volt, hogy fehér törzsű nyírnek álcázom és elásom magam. Aztán felülkerekedett természetes pimaszságom és inkább támadásba lendültem.

— Nocsak, nocsak, Hagymáz — mondtam élesen. — Hát hogyhogy, hogyhogy? Nem te jelentetted ki fennhangon, hogy ide a bökőt, ha valaki még egyszer a tribünön lát? Nem te esküdtél a kedves mama életére, hogy széles ívben elkerülöd a stadionnak még a táját is?

— Izé — mondta szerencsétlenül. — Az orvos friss levegőt rendelt. Hát te minek jöttél ki?

— Pofonegyszerű, Hagymáz. Szeretem a magányt. Na?

— Nyertél — sóhajtotta. — A tied a jobb.

Odalenn a fiúk matatni kezdtek a lasztival, én meg csakhamar rázendítettem hagyományos rögtönzéseim egyikére. Kedvenc csapatom csatárait elaggott kardalosnőkhöz hasonlítottam. Ez az egybevetés inkább a csatárokra volt hízelgő, mert kétséget sem hagytam afelől, hogy ama derék matrónák bármelyike gyorsabban és eredményesebben kéregetné át magát az ellenfél védelmén. A középpályásoktól sem tagadtam meg némi nyelvi leleményt. Kilátásba helyeztem, hogy az Ipari Vásáron feltétlenül eredményesebben szerepelnének, talán még díjat is nyerhetnének a négytojásos levestésztából készült lábukkal. Végül a játékvezető arcképét kezdtem felvázolni széles ecsetkezeléssel, markáns vonásokkal. Ekkor vettem észre, hogy Hagymáz érdeklődve fixíroz úgy oldalról.

— Álljon meg a menet — mondtam. — Miért bámulsz?

— Nem értem, hogy miért ordítozol.

— Ez nagyon érdekes, Hagymáz. Ugyanis éppen kérdezni akartam, hogy te viszont miért nem ordítozol?

Hosszan tűnődött gusztustalan arckifejezéssel.

— Nézd — mondta végül. — Én rájöttem, hogy mi a baj a magyar futballal. Elsoroljam?

— Mindenesetre láss hozzá. Jövő vasárnap megint kijövök és meghallgatom a közepét.

— A magyar futballnak egyetlen hibája van — folytatta kérlelhetetlenül. — Az, hogy túl okosak vagyunk.

— Én és még kicsoda?

— Mindannyian. Túl sok meccset láttunk, pontosan tudjuk, mi a jó és mi a rossz. Azt kellene játszanunk, hogy ez a világ első meccse. Akkor nem tudnánk róla semmit, és minden nagyon érdekes lenne. Na? Megpróbáljuk?

Örömmel egyezett bele és rákezdett:

— Figyelmezett uraságod, amaz half-back mily merészet suttoland a labdába? — mondta. — Íme, nemcsakhogy a goalt kerülte volt el, hanem egyenest átröpülődzött a tejjel-mézzel folyó indóházba.

— Derék — mondám joviálisan szopogatva képzeletbeli sétapálcám elefántcsont gombját. — S vajh miként lőn képes ily herkulesi bravúrra, mely egy született kraftmejernek is becsületére válnék?

— Trainingek tucatján acélozza inait.

— Ah — szólék. — Tehát az MHK? De nézze csak, uraságod, ama sportsman ott pökéseivel illeté vetélytársát. S vajh mi okon, ha kérdenem szabad?

— A football-céhben hagyomány — nyomá a sódert Hagymáz. — Családi kapcsolatok kultikus ápolására. Pfű... pfű... atyád-anyád ide jöjjön...

— Oh! — mondtam. — Mily kellemes!

— Bájos. Sub specie aeternitatis.

— Bis hundertzwanzig.

Ha nem a stadionban beszélgetünk, Pesten, a körülállók rég elszalajtanak valakit kényszerzubbonyért. De a Népstadionban beszélgettünk. Itt nem voltak körülállók. Azóta ismét élvezzük a focit, én és a Hagymáz. A recept egyszerű: mindig úgy teszünk, mintha ez lenne életünk első mérkőzése. A játékosok zöme segít, megkönnyíti beleélésünket.

Ők is úgy tesznek.

Peterdi Pál

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT: MILYENNEK KÉPZELIK AZ ELDORÁDÓT?

Várnai György:

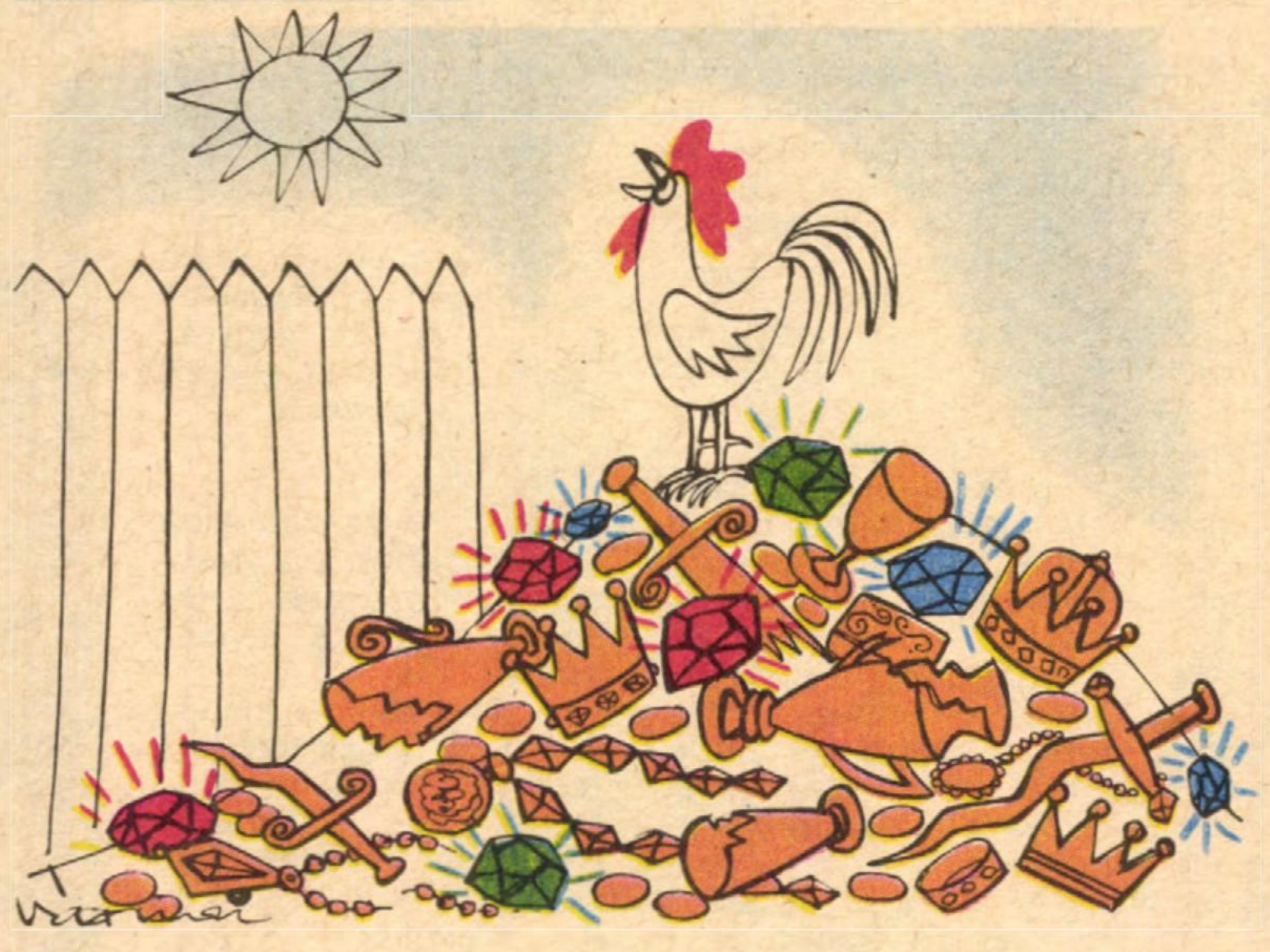

Tót Gyula:

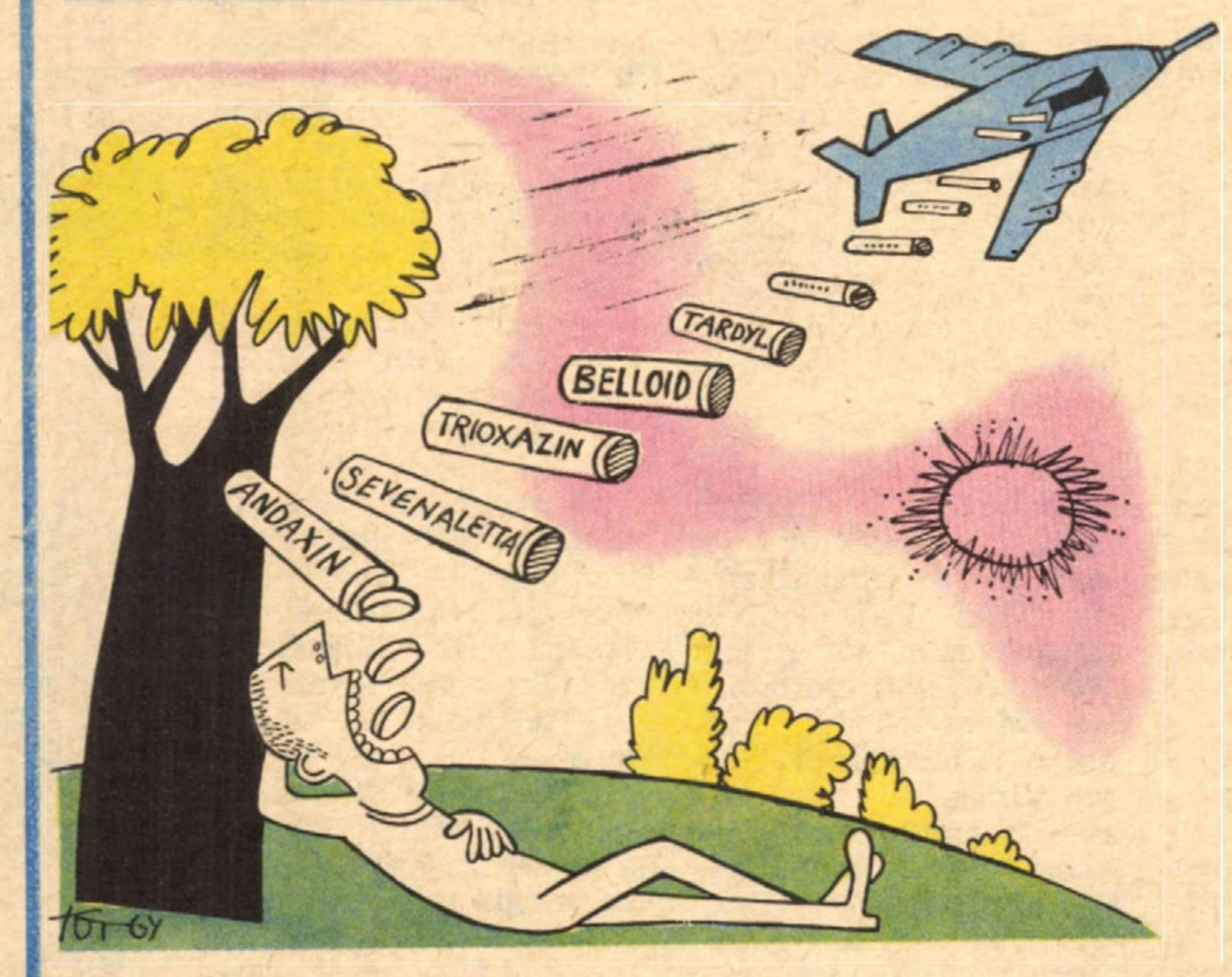

– Békésnek és nyugodtnak...

Erdei Sándor:

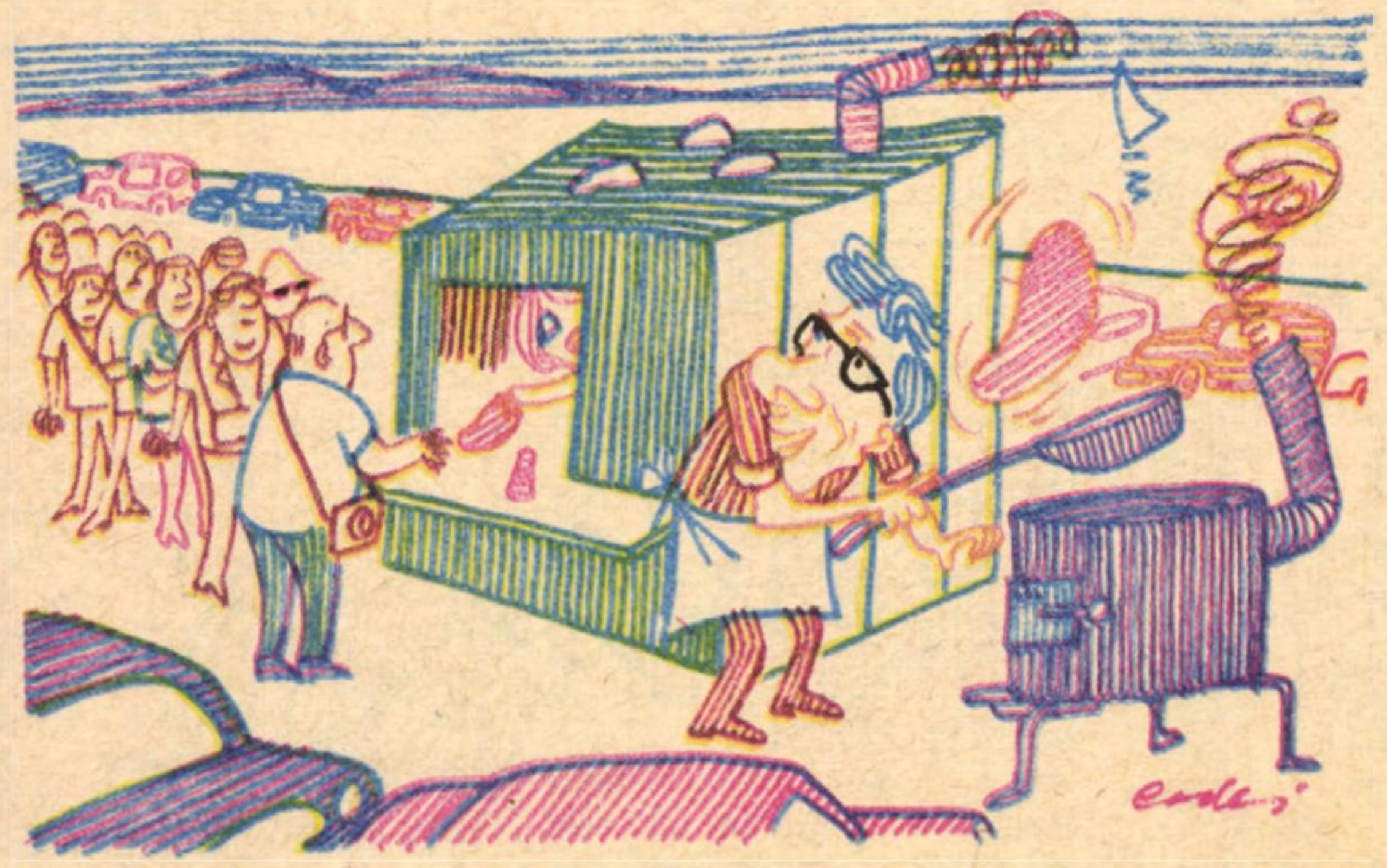

– Ha én lennék az egyetlen lángossütő a Balatonnál.

Endrődi István:

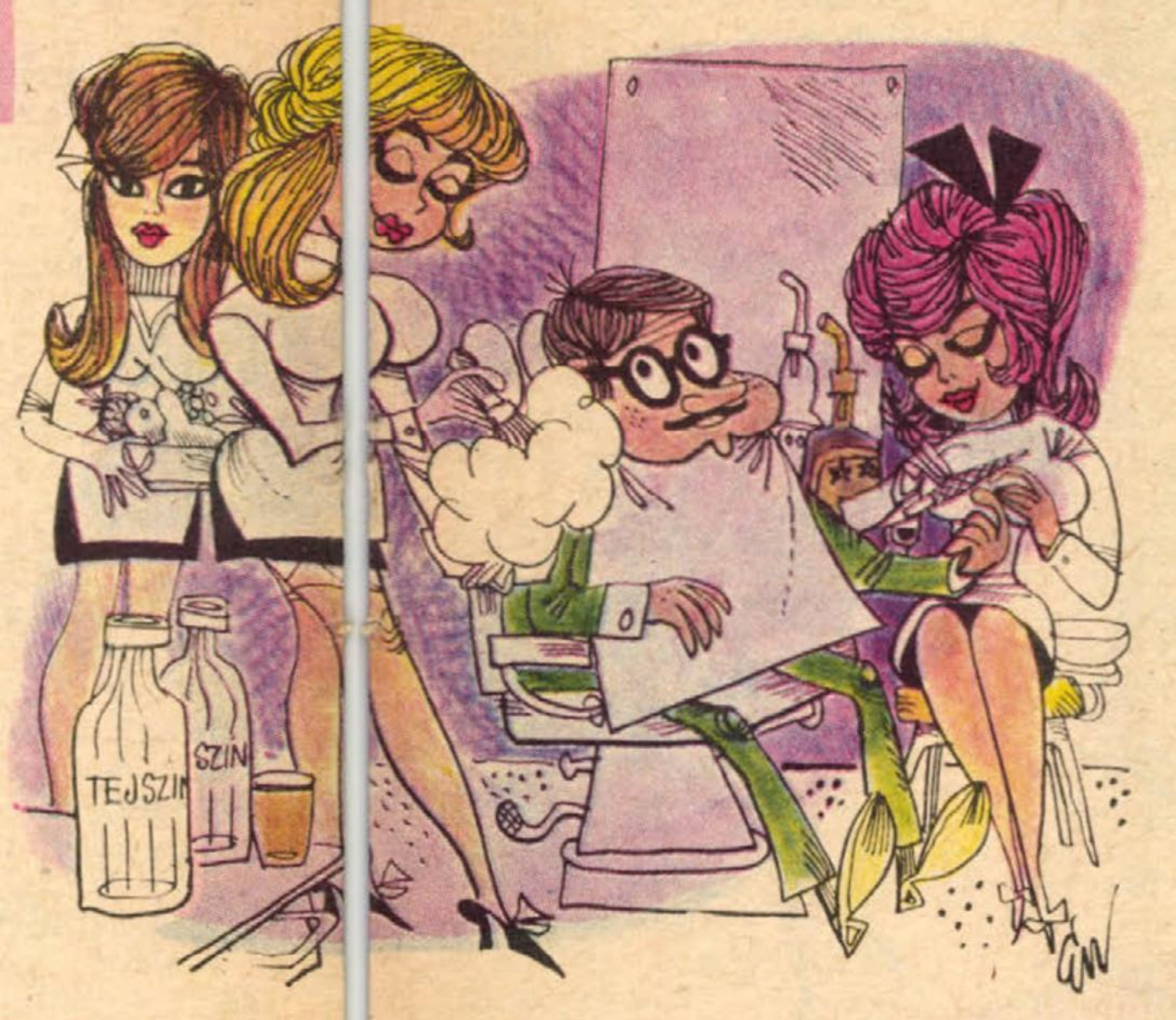

– Ahol már tejszínből verik a szappanhabot!...

Hegedűs Istvá:

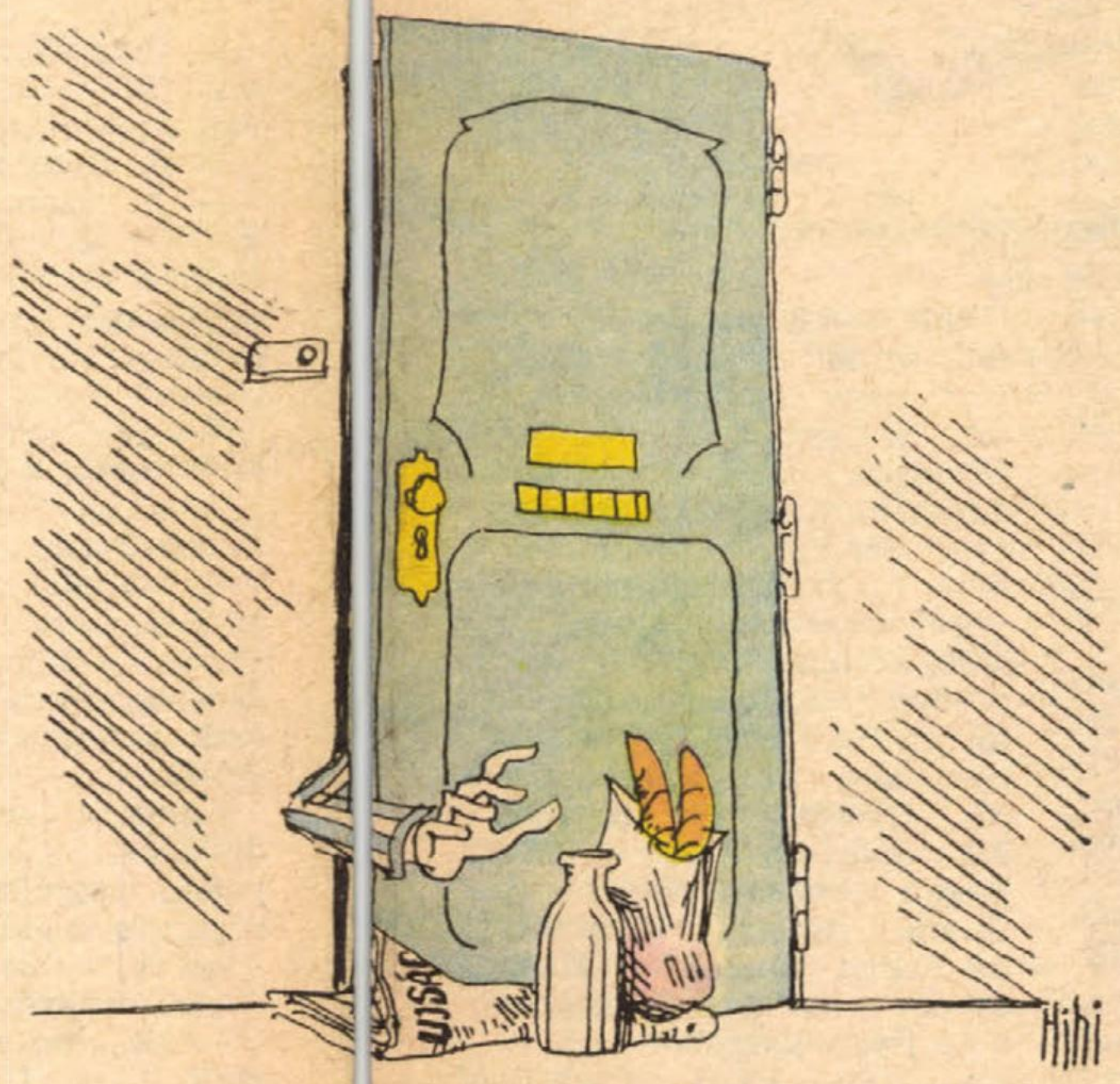

– Körülbelül ilyennek képzelem.

Balázs-Piri Balázs:

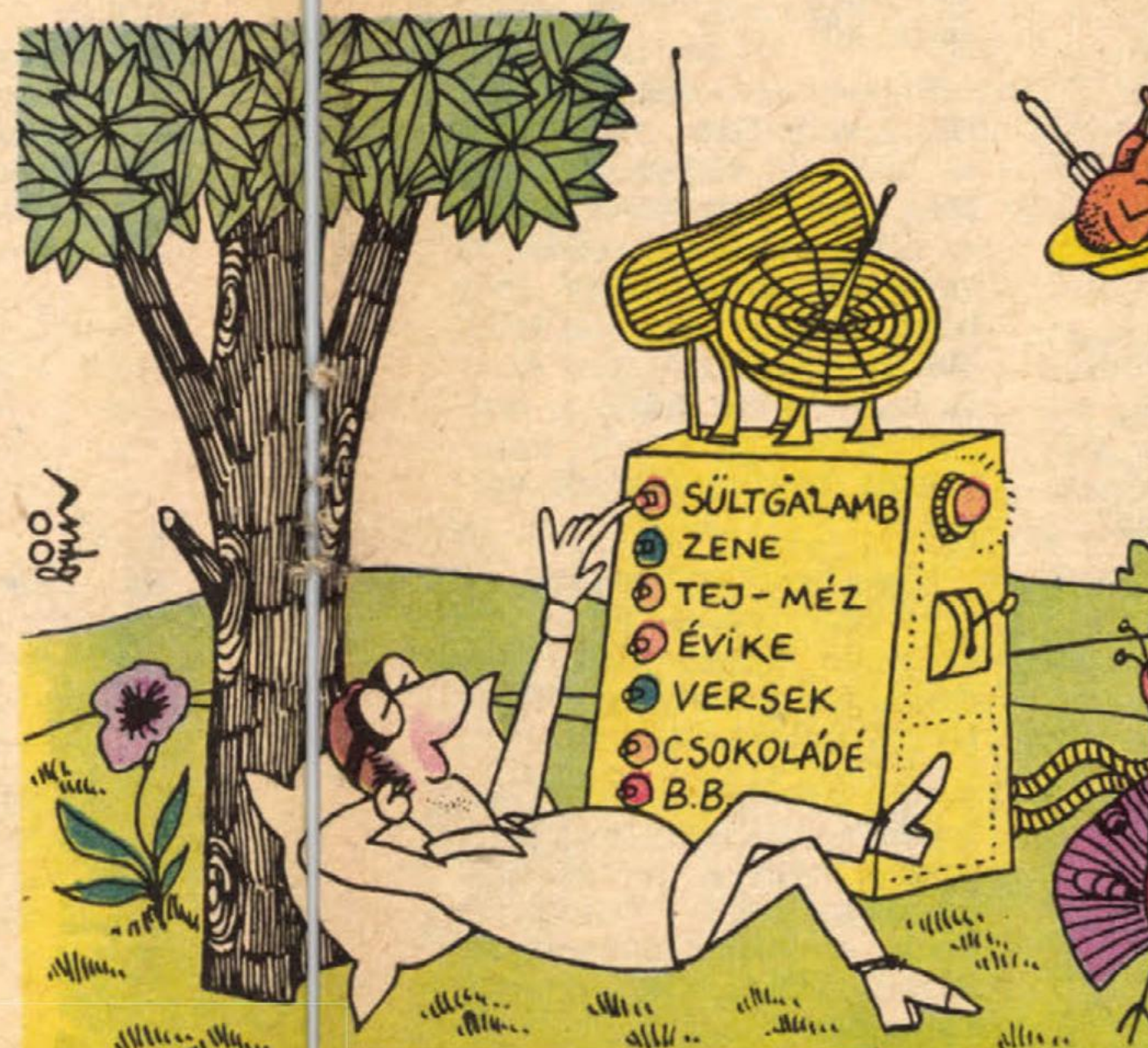

– Teljesen automatizáltnak...

Sajdik Ferenc:

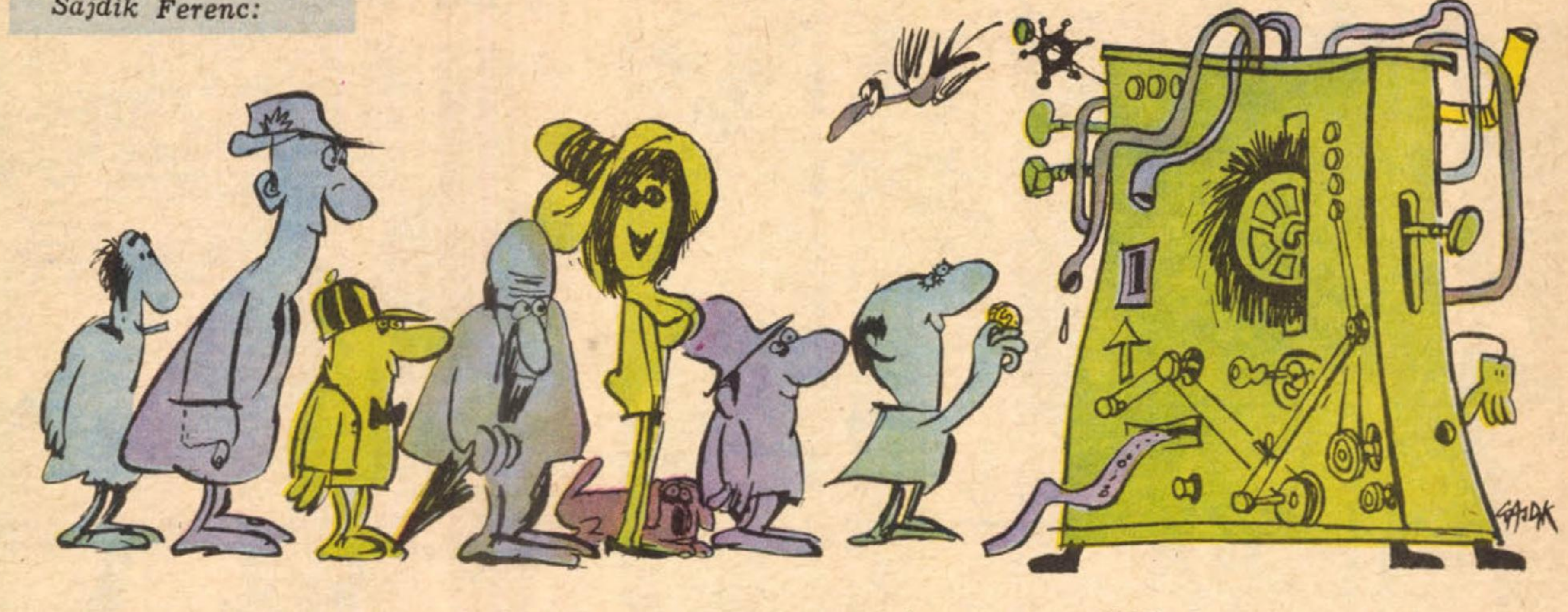

– Két forint bedobása után egy gép automatikusan törli az OTP-tartozást.

Mészáros András:

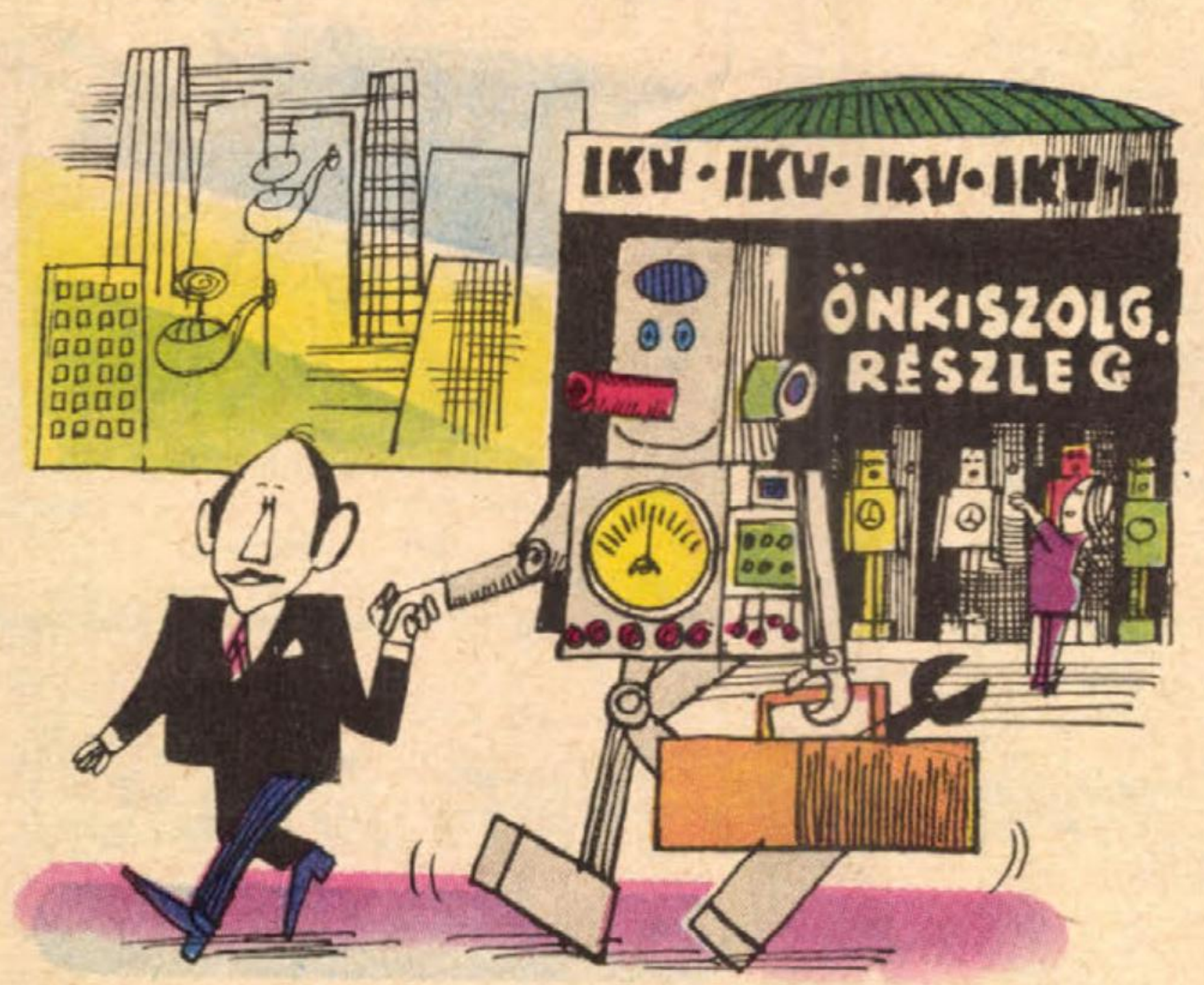

– Ahol ilyen az önkiszolgálás...

Dallos Jenő:

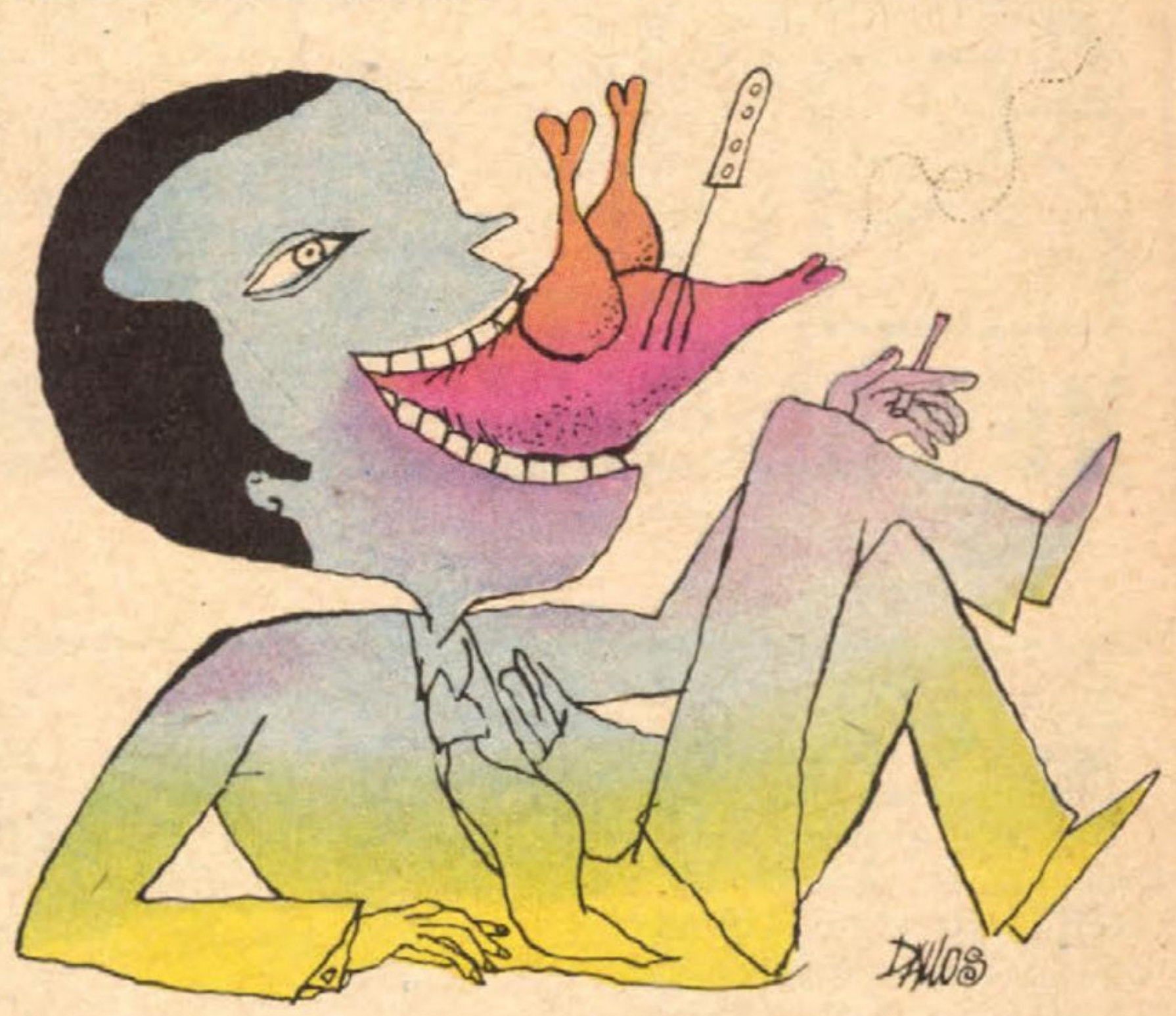

– Nem tudok válaszolni...

Barát József:

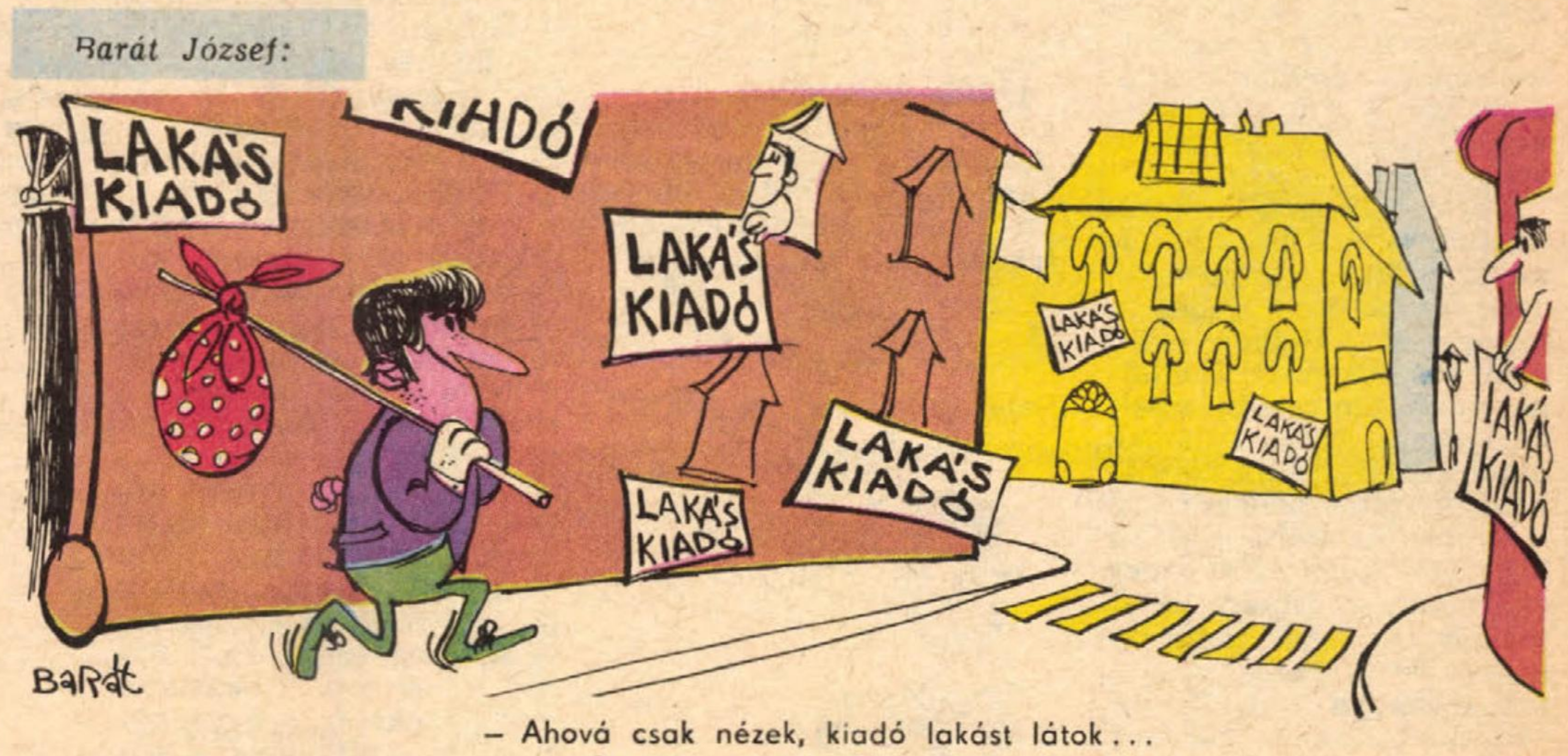

– Ahová csak nézek, kiadó lakást látok...

Szűr-Szabó József:

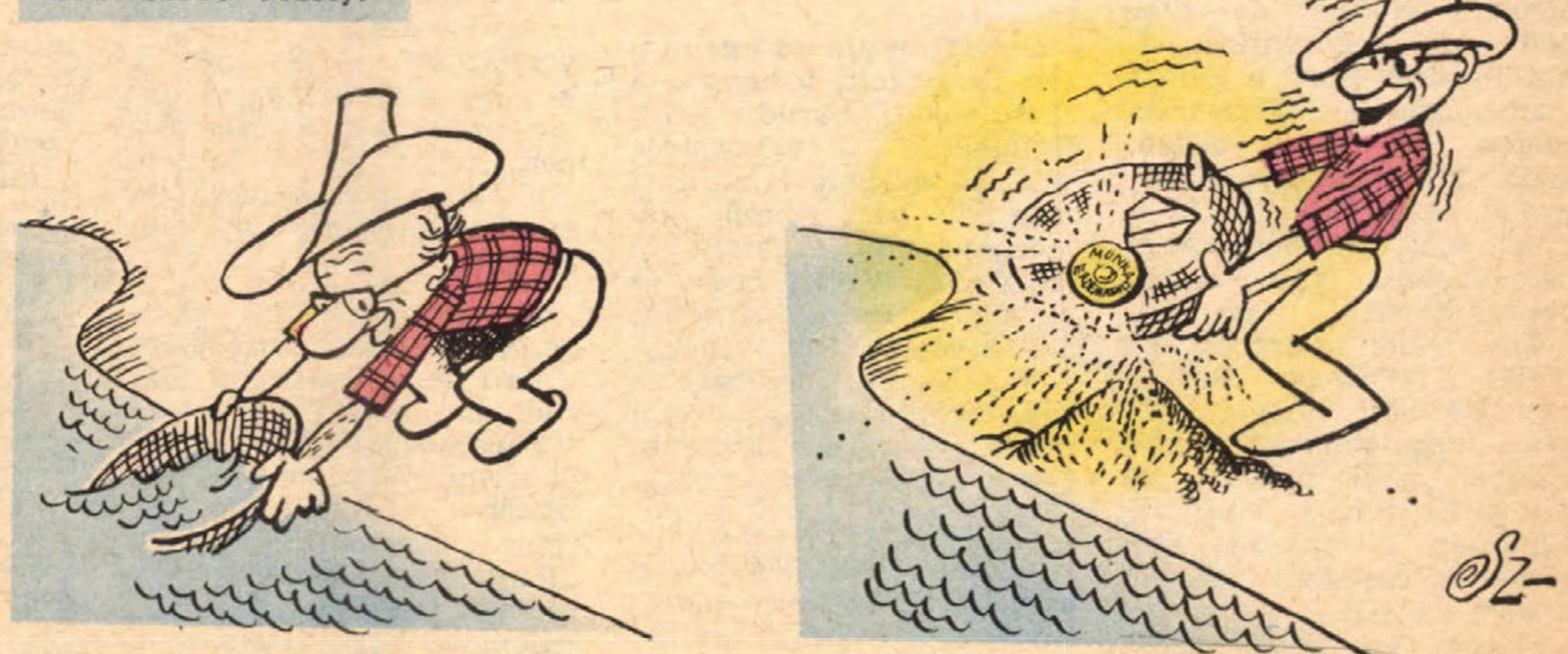

– Gyerekjáték lenne ott aranyat találni!

IMPORT-TOJÁS

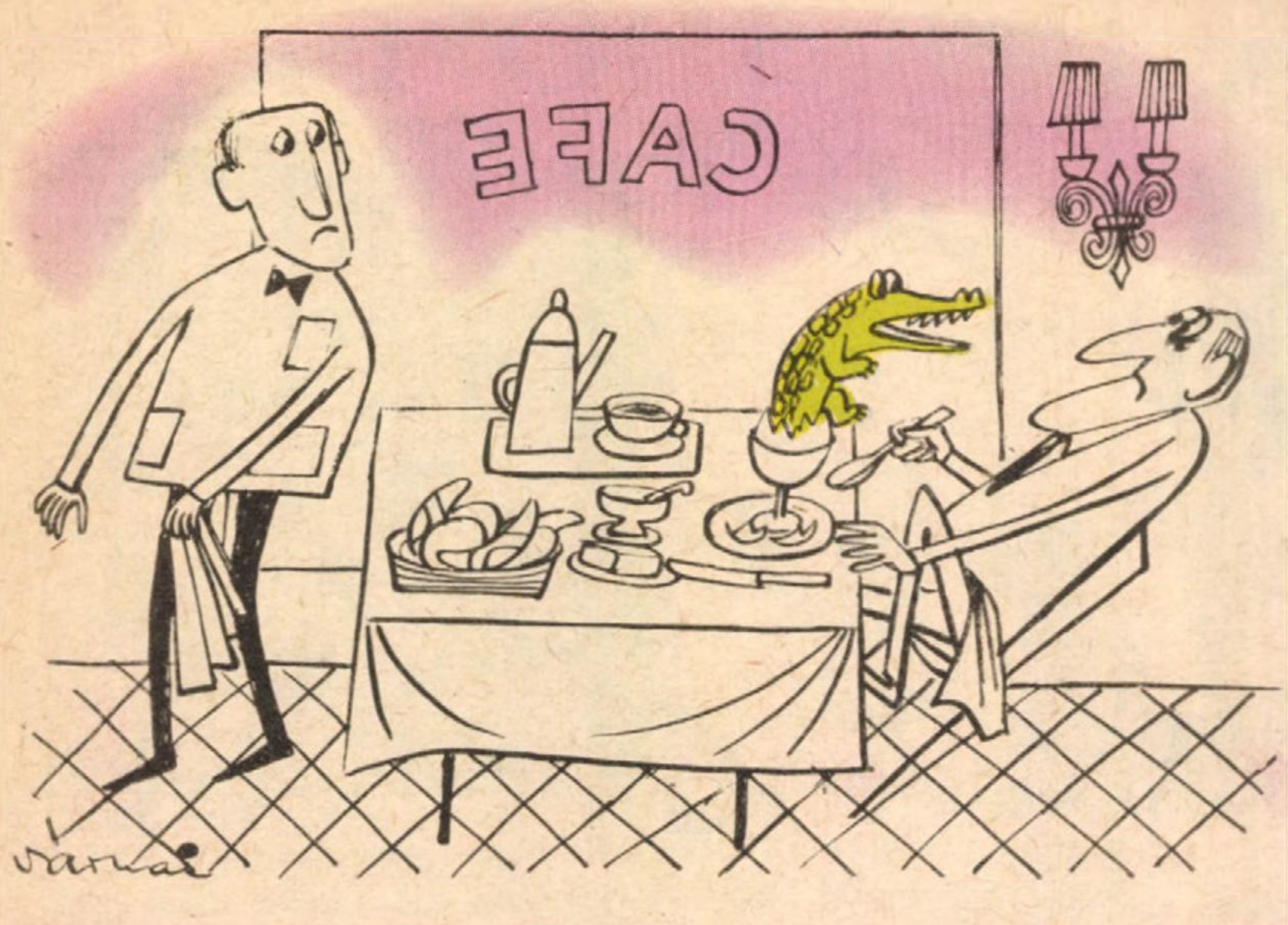

MEGJELENT A LUDAS MAGAZIN MÁRCIUSI SZÁMA

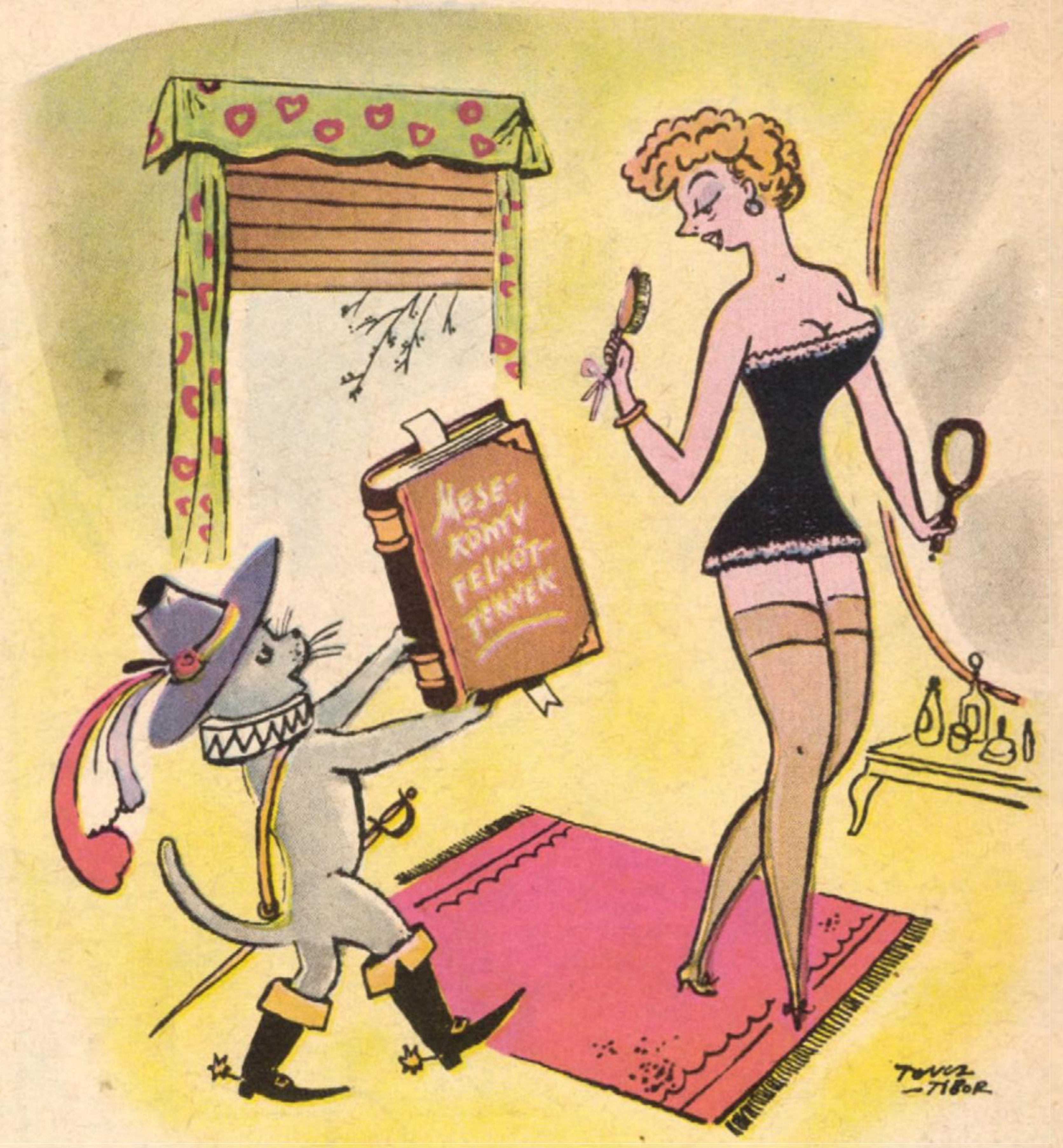

2 VERS

DERMESZTŐ

Nagyon is tudományos
Munkát olvastam
A langyos kályha
Mellett.
S mert az állt
A műben, hogy
6000 millió év
Múlva kihűl a Nap,
Gyorsan a kályhába
Tettem még két kanál
Szenet.

TAVASZ ELÉ

„Emberiség! Fel, fel,
A hegyekbe! Élvezzük a
Természetet! A közelgő
Új tavasz szagát!"
– Közbeszólt egy
Kegyes humanista:
„Állj, ne még! A
Természet is élvezhesse
Önmagát!"

Darázs Endre

AZ EGYPÁRCIPŐS FÉRFI LÁZADÁSA

Sarudi Oktáviánt különcnek tartották — pedig nem volt az. Ugyanolyan köcsögkalapot viselt és hosszúszárú esernyőt hordott, mint az angol banktisztviselők a londoni Cityben. A cipője költemény volt, nehezen érthető, nehezen elviselhető, mint egy modern vers. Széles volt és rüsztben magas, a talpa pedig kétujjnyi vastag és a cipő orra felé vékonyodó.

Sarudi Oktávián éppen úgy szeretett volna kényelmesen élni, járni-kelni, mint bárki más ebben a hepehupás életben. De nem sikerült neki. Lúdtalpa miatt fémbetétet viselt cipőjében, öreg ujjainak alapízületébe pedig befészkelte magát a podagra.

Sajnos a lúdtalp és a köszvény nem fért meg egy cipőben. Emiatt kénytelen volt mérték utáni cipőben járni. Pedig mindig pehelykönnyű cipőről ábrándozott, amit bármely cipőboltban megvehet feleannyi pénzért, mint amit otromba cipőiért az ortopéd suszternak kifizet. A lúdtalpbetét miatt a lábhát magasságát a cipővásárlás esetén úgy tudta elérni, hogy három számmal nagyobb cipőt vásárolt. És a divat évek óta nem akart megváltozni: lapos cipők, hegyes orral.

Egy napon Sarudi Oktávián fellázadt. Végleg úgy döntött, hogy olcsó, kész, pehelykönnyű sarut vásárol a cipőboltban. A kirakatba kitett cipőkből gondosan kiválasztott egy szépet és csendben beosont a bolt ajtaján.

Három lófarkas kislány egy csomóba verődve állt a bolt közepén. Eppen feketéztek és nagyon ügyeltek arra, hogy egy csepp ne cseppenjen a műburkolatú padlóra. Sarudira nem reagáltak. Ő pedig várt egy darabig, aztán elunva a várakozást, hirtelen elhatározással a csomagoló felé tartott, ahol a bolt egyetlen férfi tagja szorgalmasan csomagolt, tornyozta a skatulyákat. Sarudi egyik leglelkesebb támogatója volt az egyenlő munkáért egyenlő bért című női mozgalomnak, és kissé elszégyellte magát, hogy az egyetlen férfihoz fordult, aki nemcsak hogy dolgozott, hanem megspórólt egy alkalmazottat, mert miként rövidesen kiderült, ő volt egyben az üzletvezető is.

Sarudi nagy tiszteletet érzett a férfi iránt, akinek finom óhajára (...mit bámészkodtok, naplopók, uzsgyi föl a létrára áruért) pillanat alatt szétszéledtek a lányok. Nem tudott ellenállni és bemutatkozott: „Dr. Sarudi Oktávián vagyok." Az üzletvezető letette a skatulyát a kezéből és csodálkozva nézett a vevőre. Mosolyra ferdült szájából még maszek korából ott maradt jóindulat sugárzott. „Doktor urat hírből ismerem, maga gyógyította ki az öcsémet a reumájából ... tudja, a Minor Mikit ... áldja is a doktor urat ... Tessék helyet foglalni ... Juci, ugorj lengyel exportért ... Mit bámulsz? Hányas számút hozzál? Nézz az elvtárs lábára: negyvenkettes." Sarudi félénken kockáztatta meg: „Inkább negyvennégyes, belekalkulálva a betétet is." Könyörgöm — ikesítette a könyörög igét az üzletvezető úr — „negyvenhárom". — És már is kezében volt a lengyel export műremek. Szerencsére nem ment fel a lábára. „Inkább ezt a csehet tetszik? Vetekszik a régi Batával."

A kislányok már elvégezték a teljes munkaidőre kijáró mozgás-adagot. Sarudi dr. pedig válogatott. Végül megállt egy csokoládébarna műtalpú cipőköltemény mellett. „Ezt kérem negyvennégyesben." „Pont negyvennégyes" — mondta rendíthetetlen nyugalommal az üzletvezető. Príma ktsz-cipő. A helybeli Halászati Ktsz melléküzemági egysége készíti.

Valóban szemrevaló volt ez a kisfröccs-öntött cipőcske. Ránézett az üzletvezető orrára és nagyfröccs-öntöttet, negyvenötös nagyfröccs-öntöttet kért. Bepakoltatta a régi cipőjét. Az üzletvezető megnyugtatta, hogy egy hét múlva is visszaveszi a cipőt, ha nem felel meg. Ez az előnye a fröccsöntött cipőnek, a talpát le lehet mosni.

Kedves Olvasóm, akit a szerkesztőség jóakaratú kritikája arra kényszerített, hogy ezt a fantasztikus novellát elolvassad, bosszúsan legyintesz, most jön a megszokott poén: a cipő előbb csak az orránál kezdett cuppogni, majd két nap alatt szétment. Kedves Ludas, keresd meg, ki a vétkes. Itt az ideje, hogy véget vessünk a melléküzemágak harácsolásának ..

Hát ilyen happy endről szó sincs. A cipő vasból volt vagy legalábbis valami könnyű fémből — mondjuk alumíniumból. Egész apró hiba keserítette meg Sarudi doktor életét. Másnap reggel a cipőfűző végét összesodró és megkeményítő műanyag, a két cipőfűző mindnégy végéről levált. A csupasz végek nyálazása és összesodrása kb. félórát vett igénybe. De végül is sikerült, és boldogan lebegve a föld felett félórás késéssel benyitott az üzemi rendelőbe. Húsz év óta most fordult először vele ilyen szégyen.

Másnap időben kelt. A cipőhúzás közben történt a baleset. A cipőfűző ... cipőpertli ... az a vacak cipőmadzag nem egészen kétnapos használat után elszakadt.

Papucsban leszaladt a rövidáruboltba. Az ajtón ez állt: fél tízkor nyitunk. Még egy órát kell várni. A félig felhúzott redőnyön keresztül látta, hogy már bent lézeng pár elárusító. Bekukucskált a redőny alatt és könyörgőre fogta a dolgot. Hiába ... a női munkaerők hajthatatlanok voltak.

Mire beért az üzembe, az ülés már befejeződött. A bölcsőde ügyét pénz hiányában a következő ötéves tervre halasztották.

Amint behúzott fejjel áthaladt az udvaron, úgy érezte, hogy a terhes asszonyok és a kismamák ferde szemmel néznek rá. Sarudi Oktávián nagyon szégyellte magát.

Jós Miklós

FEGYELEM

HEGEDÜS,
SZÜR-SZABÓ,
SAJDIK,
BARÁT,
VÁRNAI,
DALLOS,
BALÁZS-PIRI

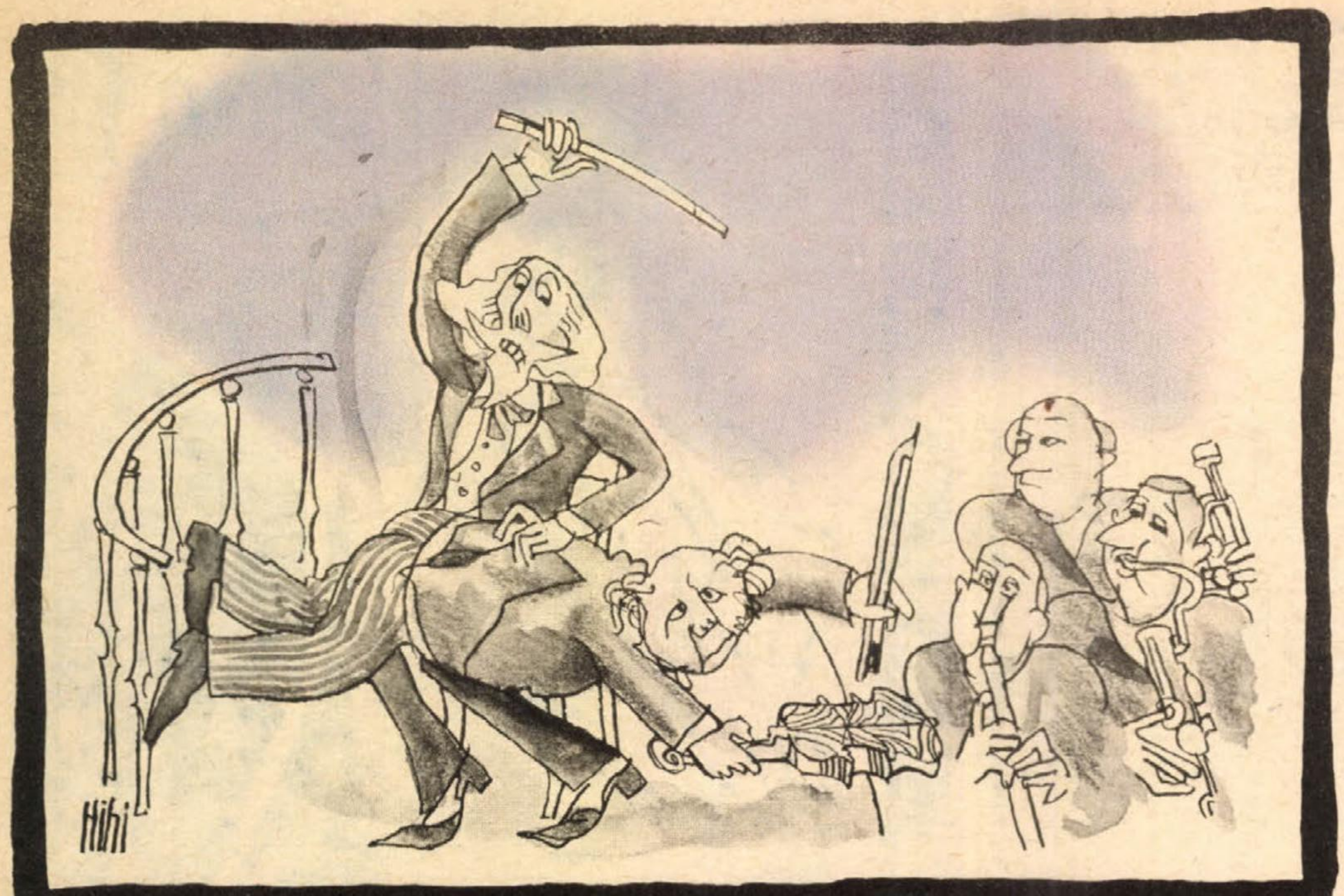

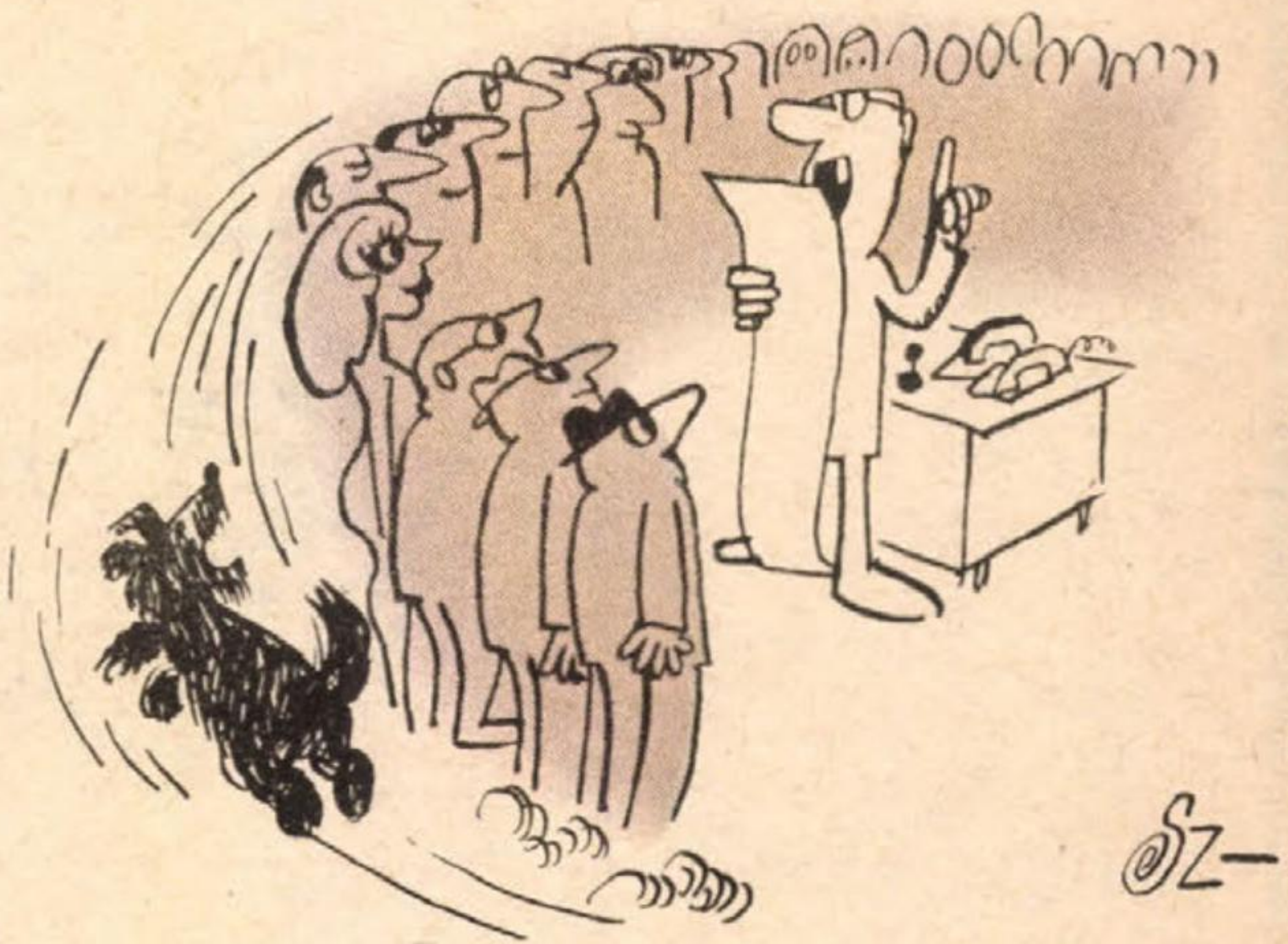

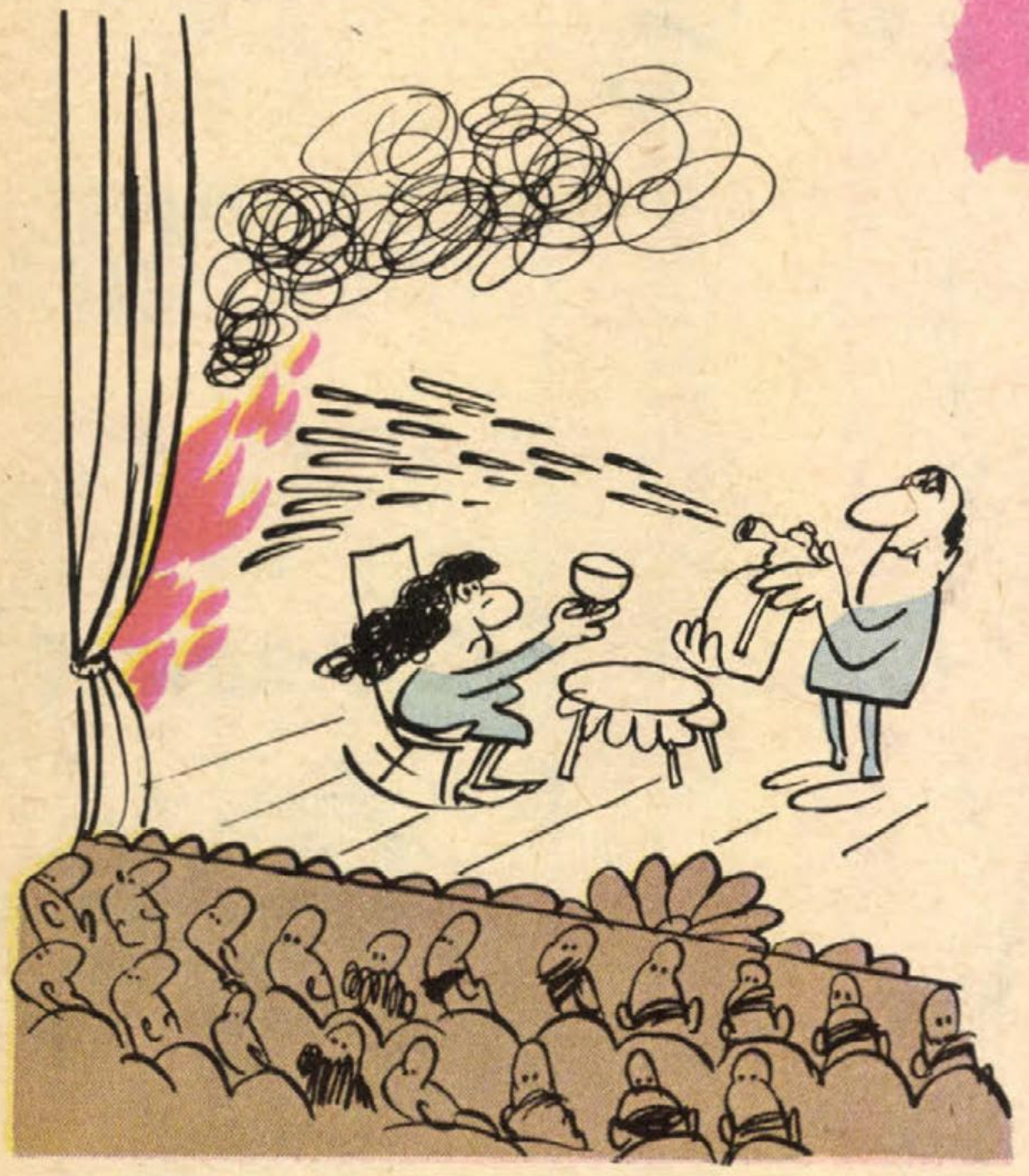

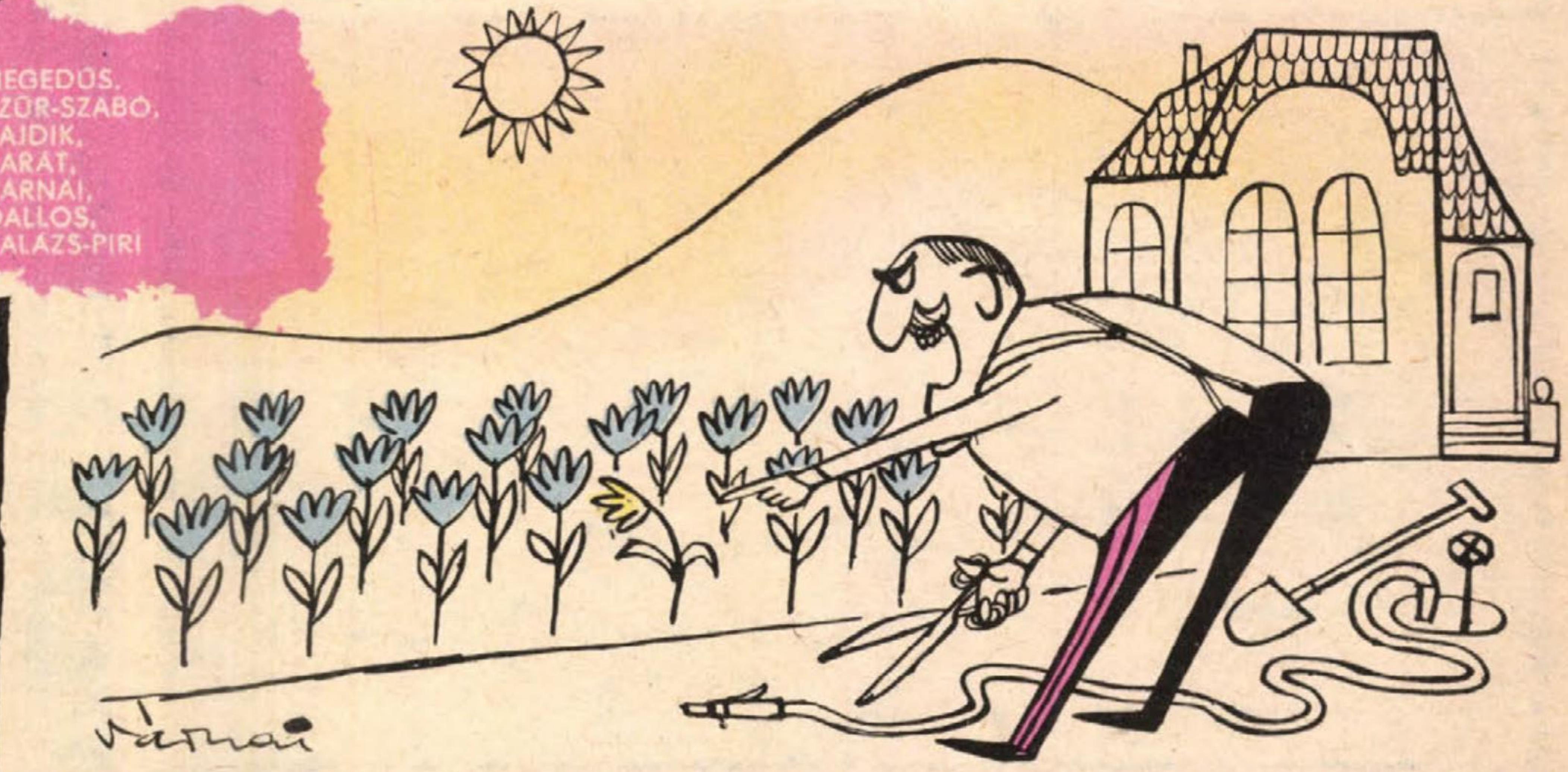

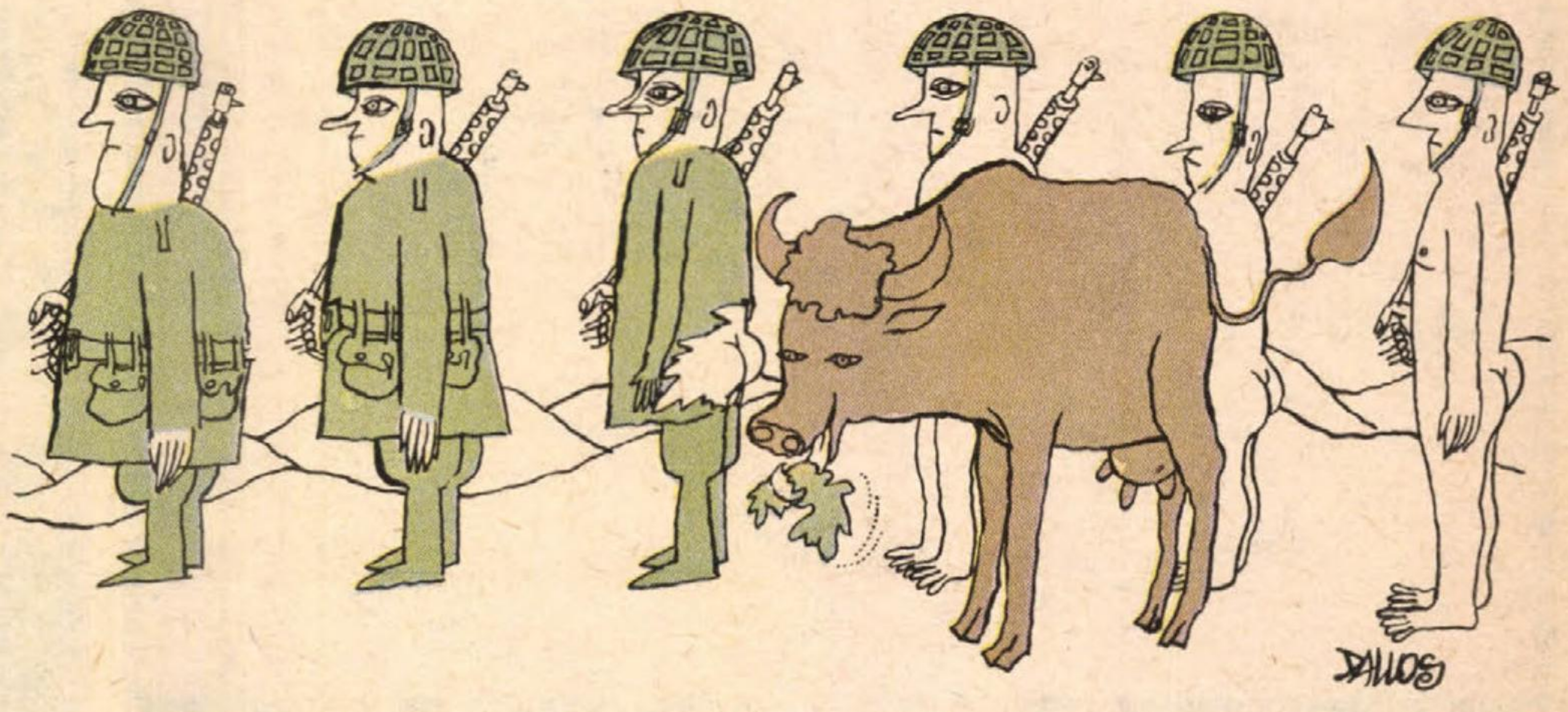

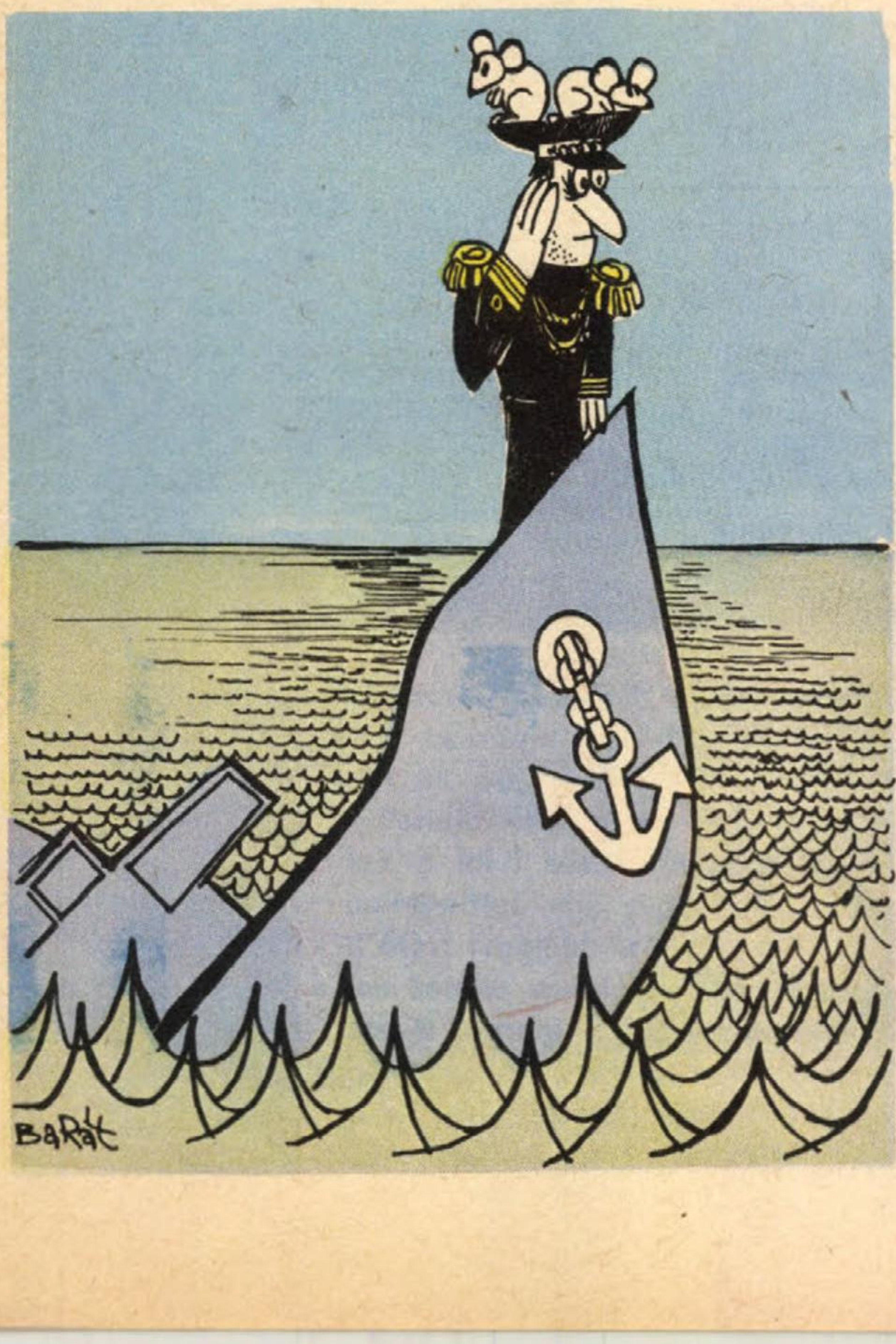

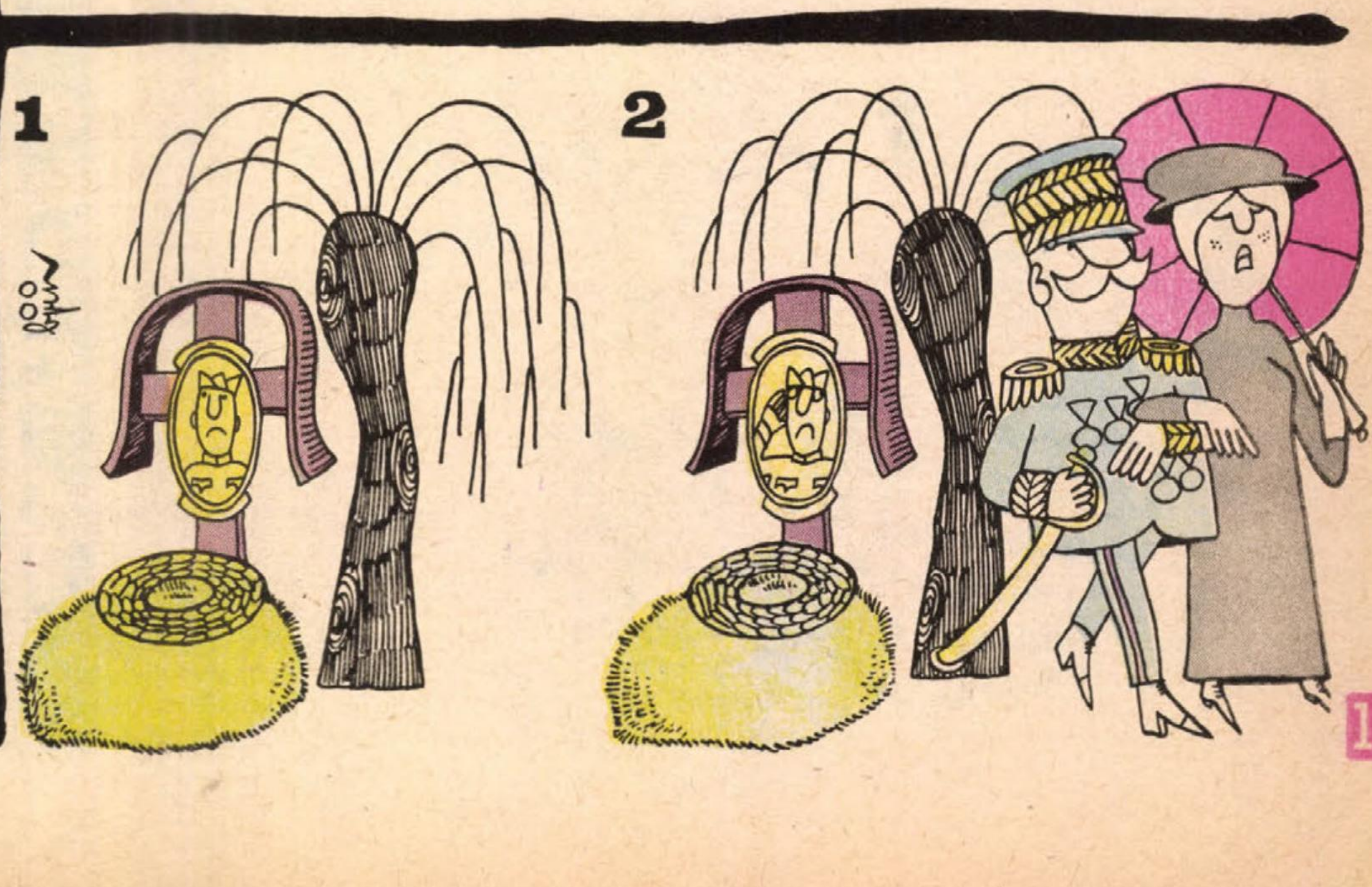

IMPORT HUMOR

(MILAN VAVRO RAJZAI, POZSONY)

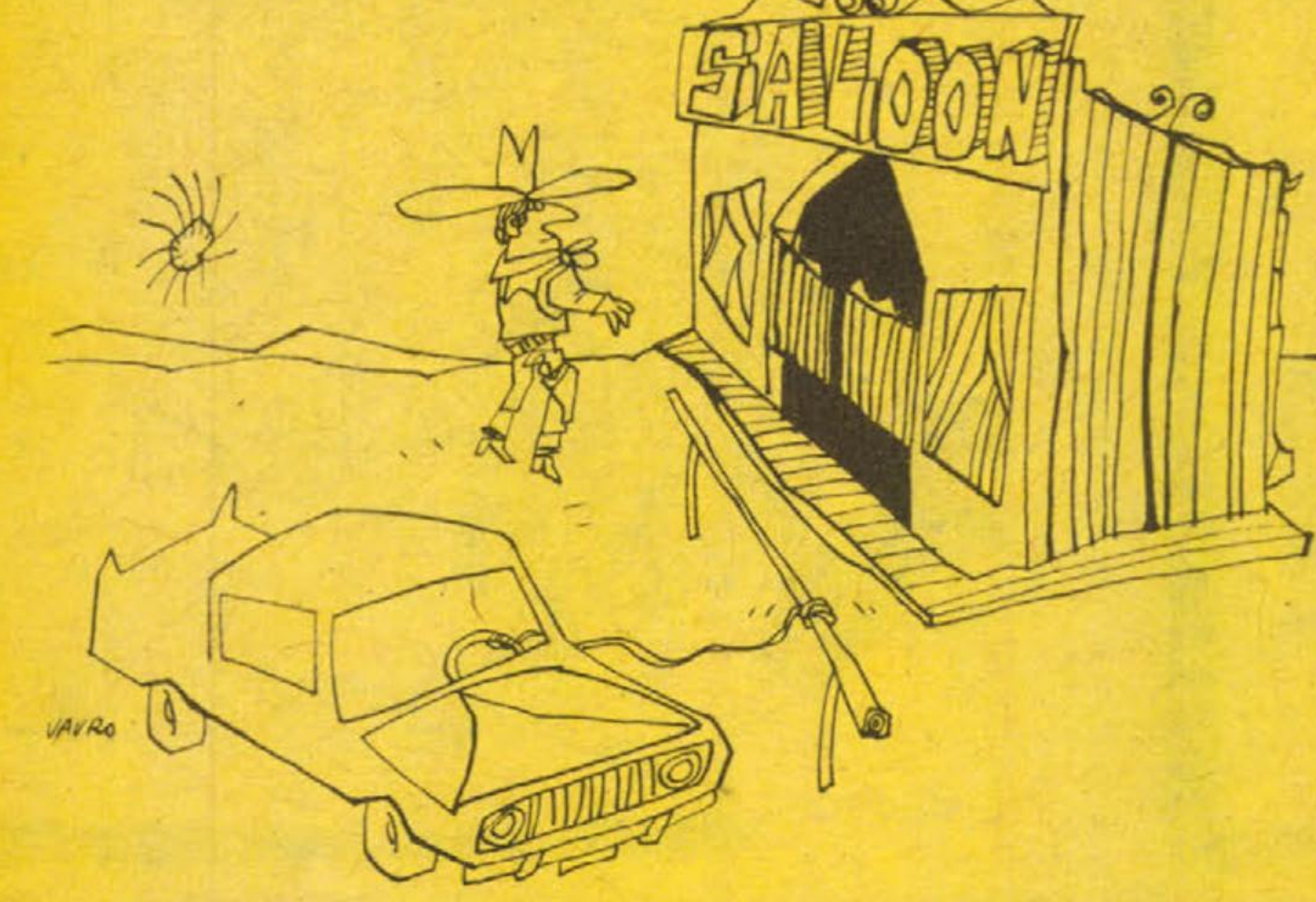
SALOON
VAVRO

AZ IVÓ ELŐTT

NAGYKOCSI

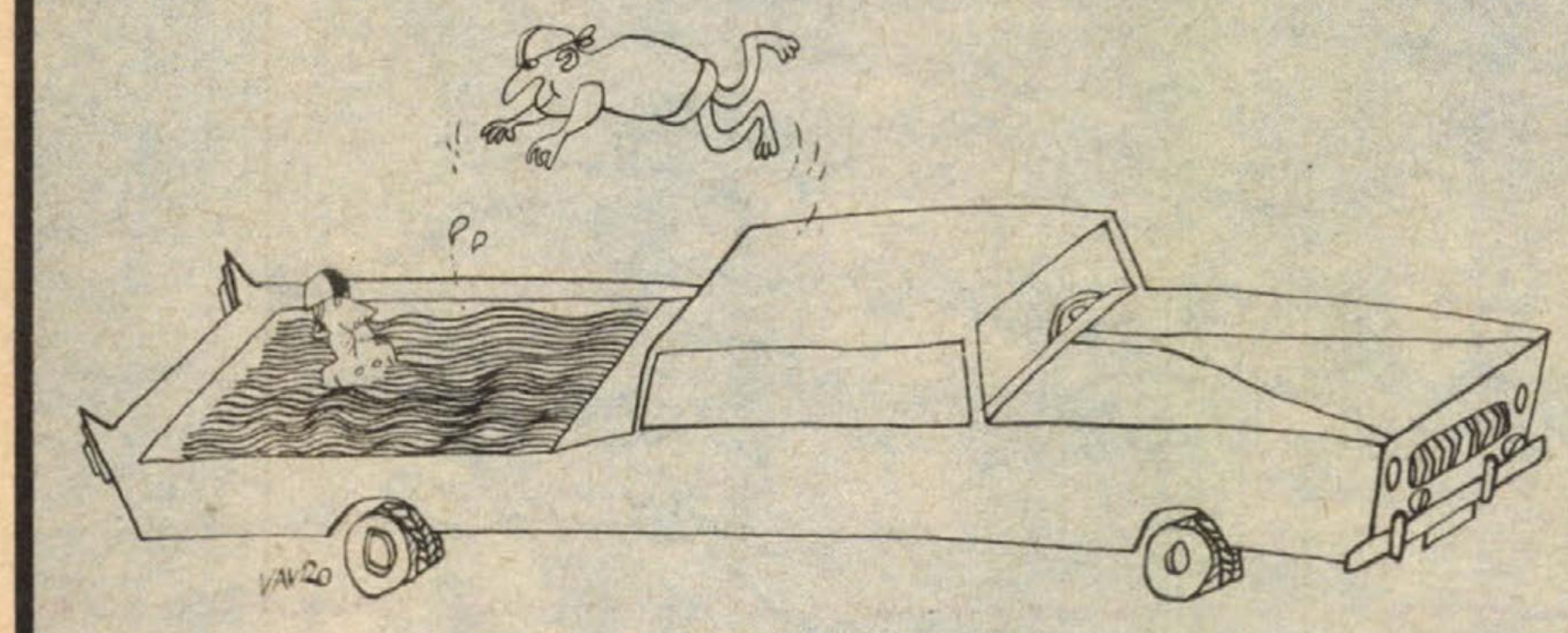

SPORTKOCSI

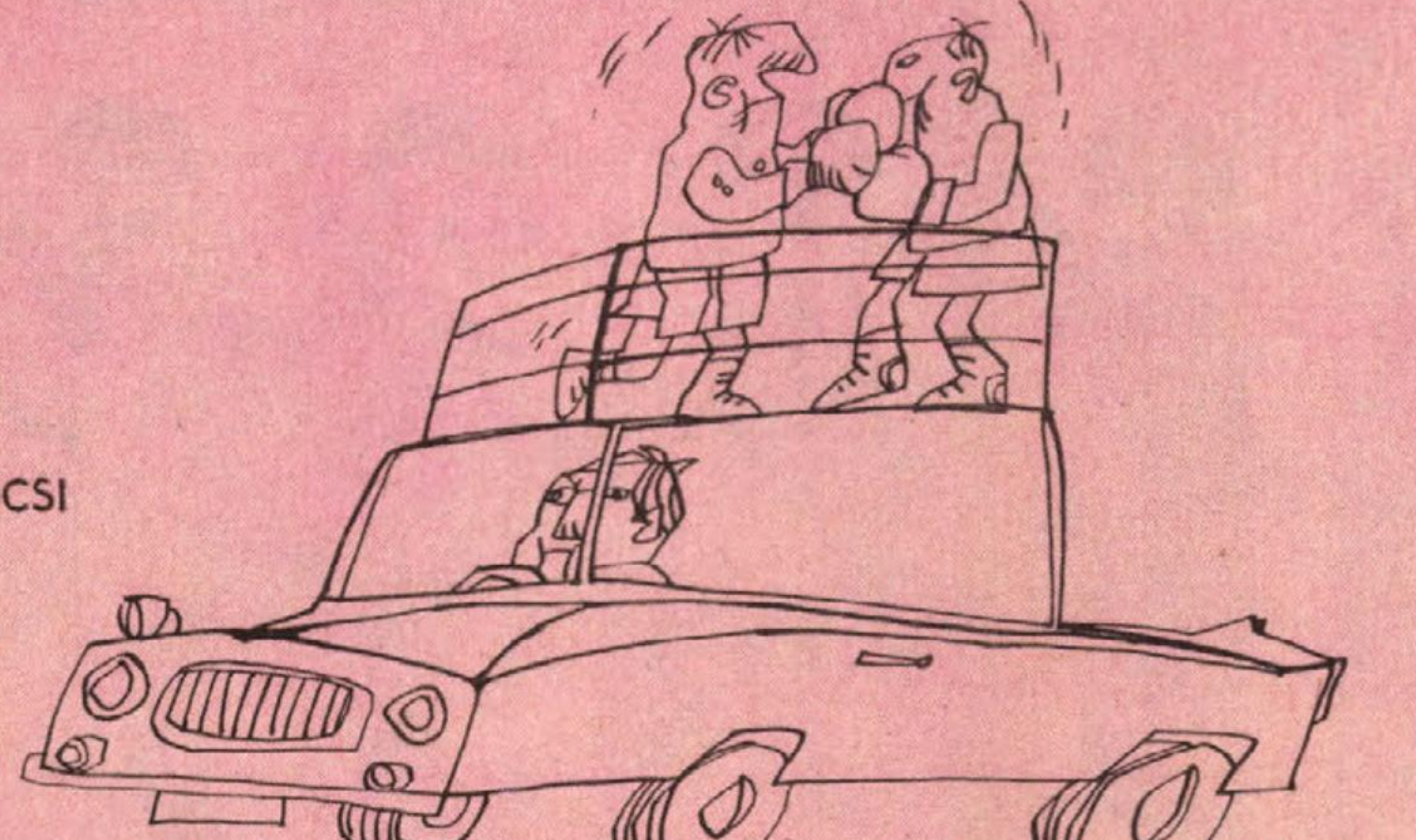

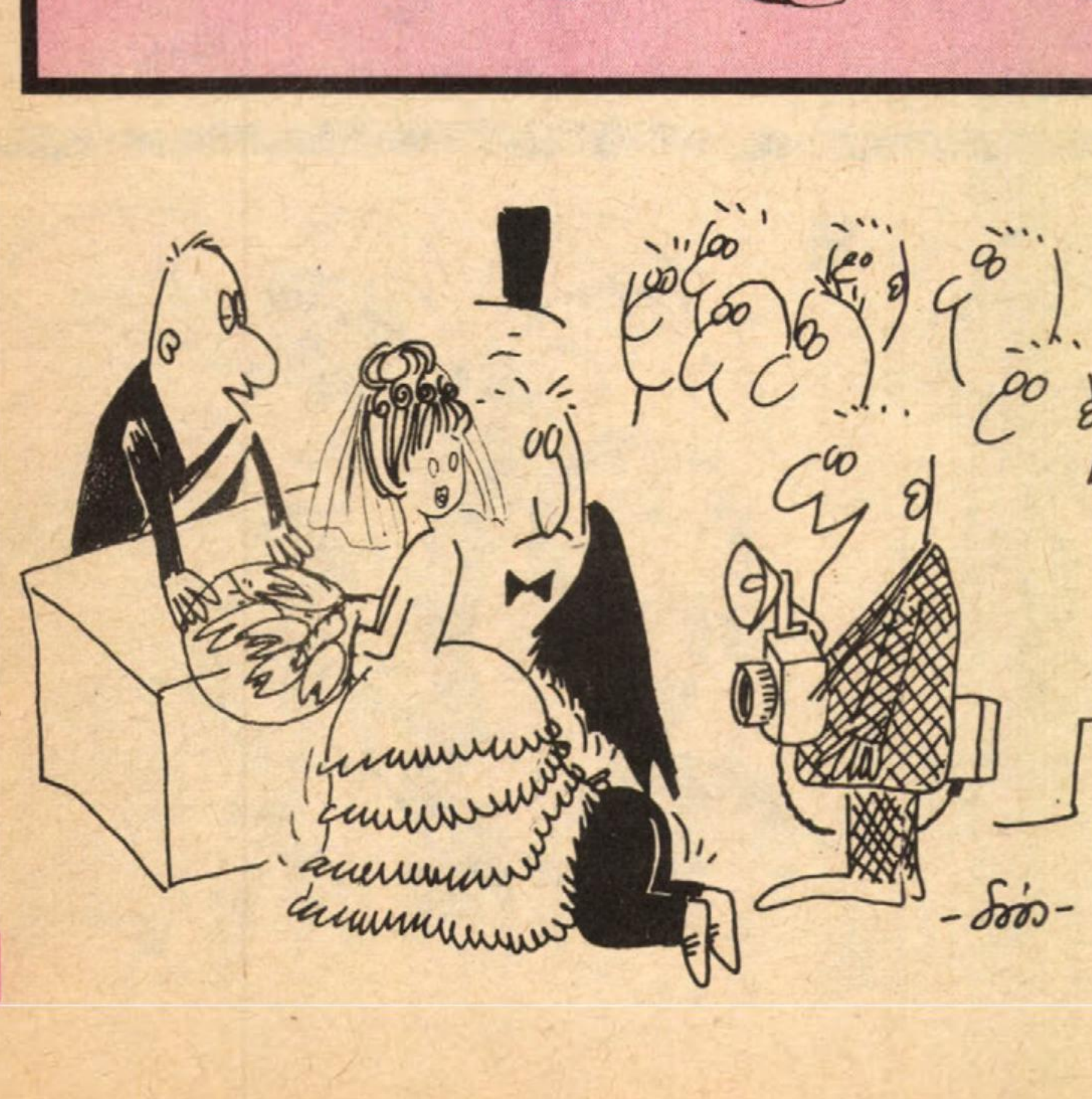

HÁZASSÁGKÖTŐTEREMBEN

– Ne nyugtalankodjanak, csak filmet cserél a kolléga . . .

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

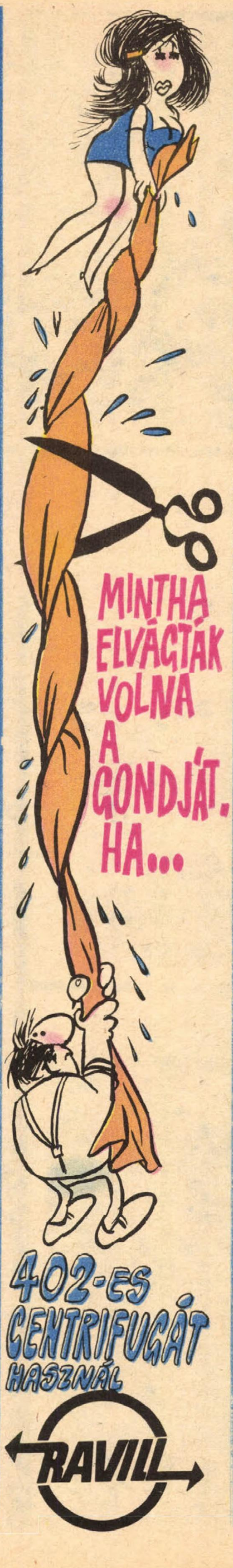
MINTHA ELVÁGTÁK VOLNA A GONDJÁT, HA...
402-ES CENTRIFUGÁT HASZNÁL
RAVILL

KEDVENCEI
PEPITA LEMEZEN

NAGYLEMEZPARÁDÉ

SUTTOGVA ÉS KIABÁLVA	*Kovács Kati*	LPX	17411	66 Ft
ÉJSZAKAI ORSZÁGÚTON	*Omega Együttes*	LPX	17414	70 Ft
EGY ESTE A METRO KLUBBAN	*Metro Együttes*	LPX	17417	70 Ft
KORDA GYÖRGY NAGYLEMEZE		LPX	17413	66 Ft
GULLIVER ÉS A HAT TÖRPE	*Koós János*	LPX	17415	66 Ft

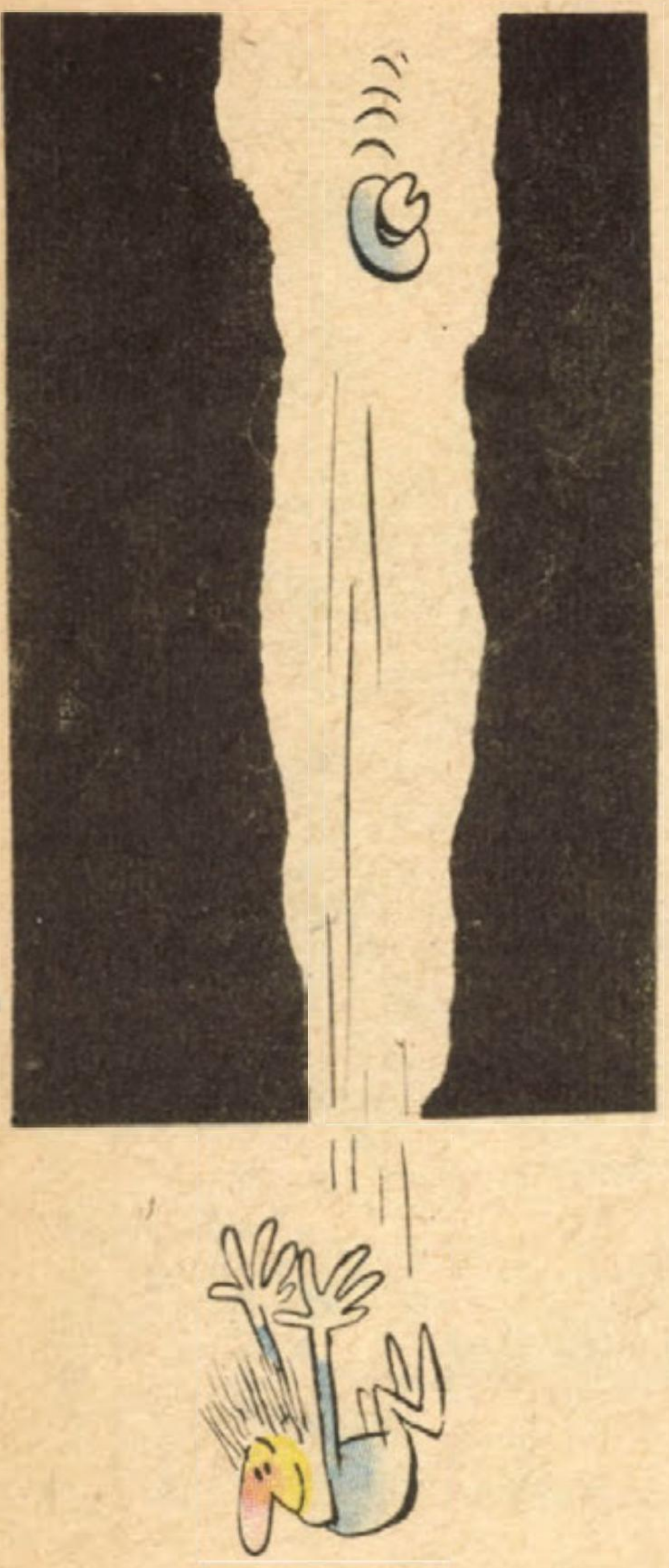

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

CSÉB
AB
BIZTOSITÁS • BIZTONSÁG

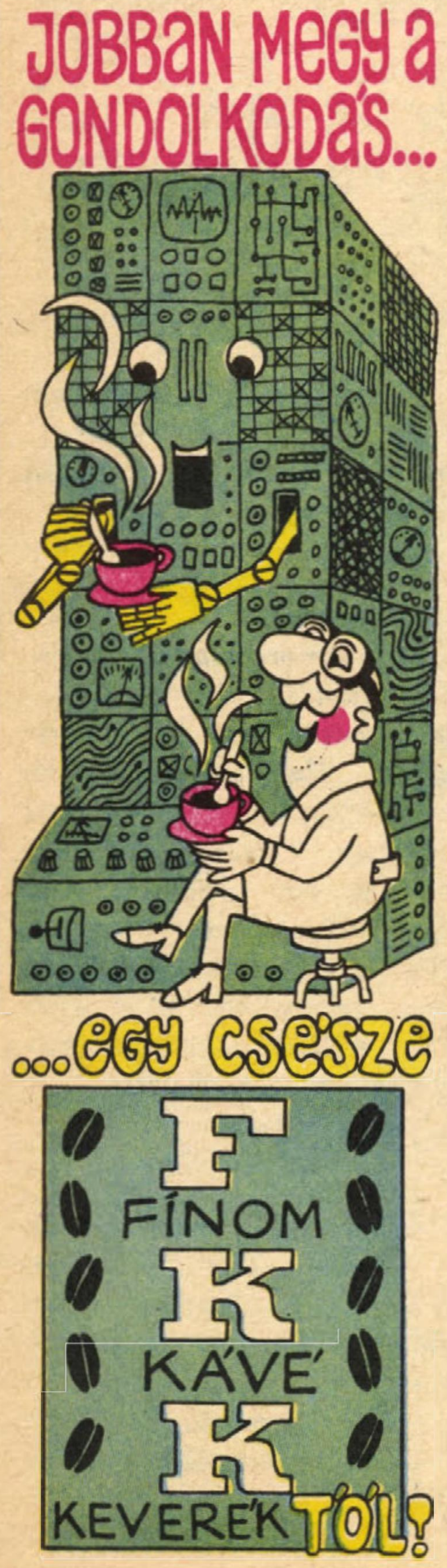

TÜCSÖK és BOGÁR

Jó szórakozást kíván a MOKÉP!

FEBRUÁR 25-I FILMBEMUTATÓK:

Köszönjük!

(Beküldte: Gőz József, Debrecen)

Átfúrták az első mecseki alagutat

659 méter — Megszűnnek a halálkanyarok és a viaduktok

Miért kellett az alagutat átfúrni?

(Beküldte: Ferenczi György, Bpest)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

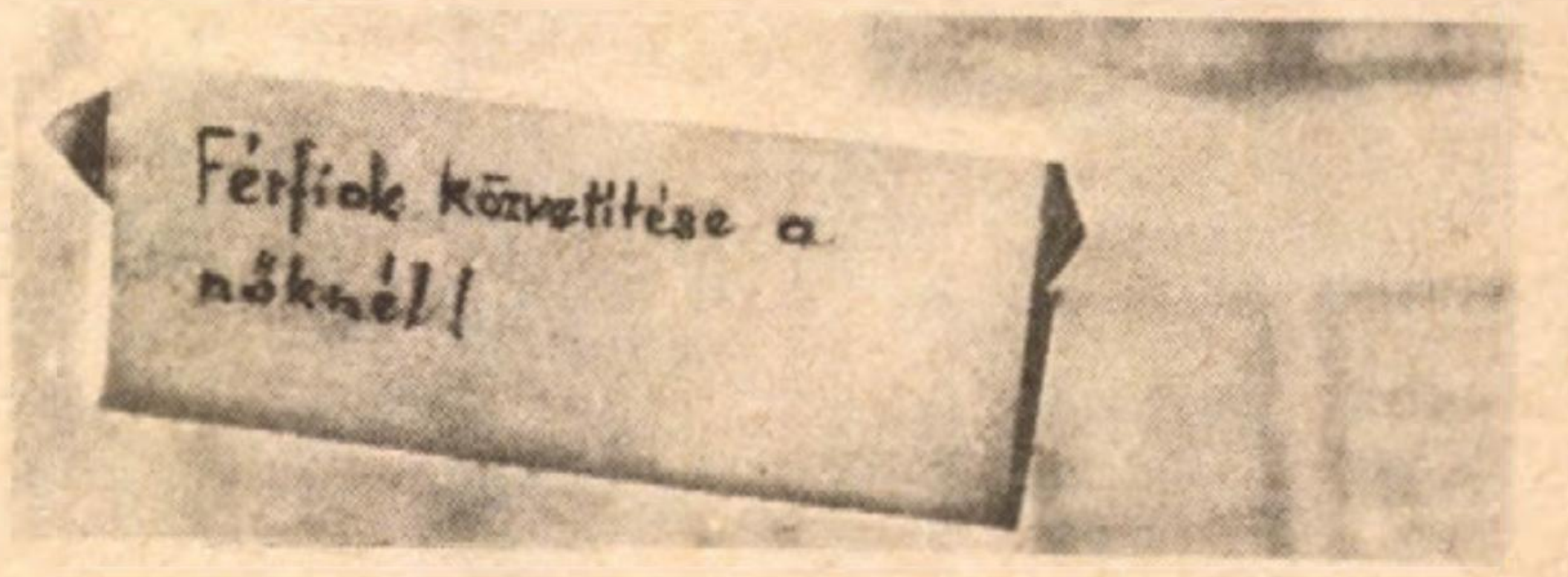

A Baross utcai munkaközvetítőben

(Fényképezte: Bánréti Zoltán)

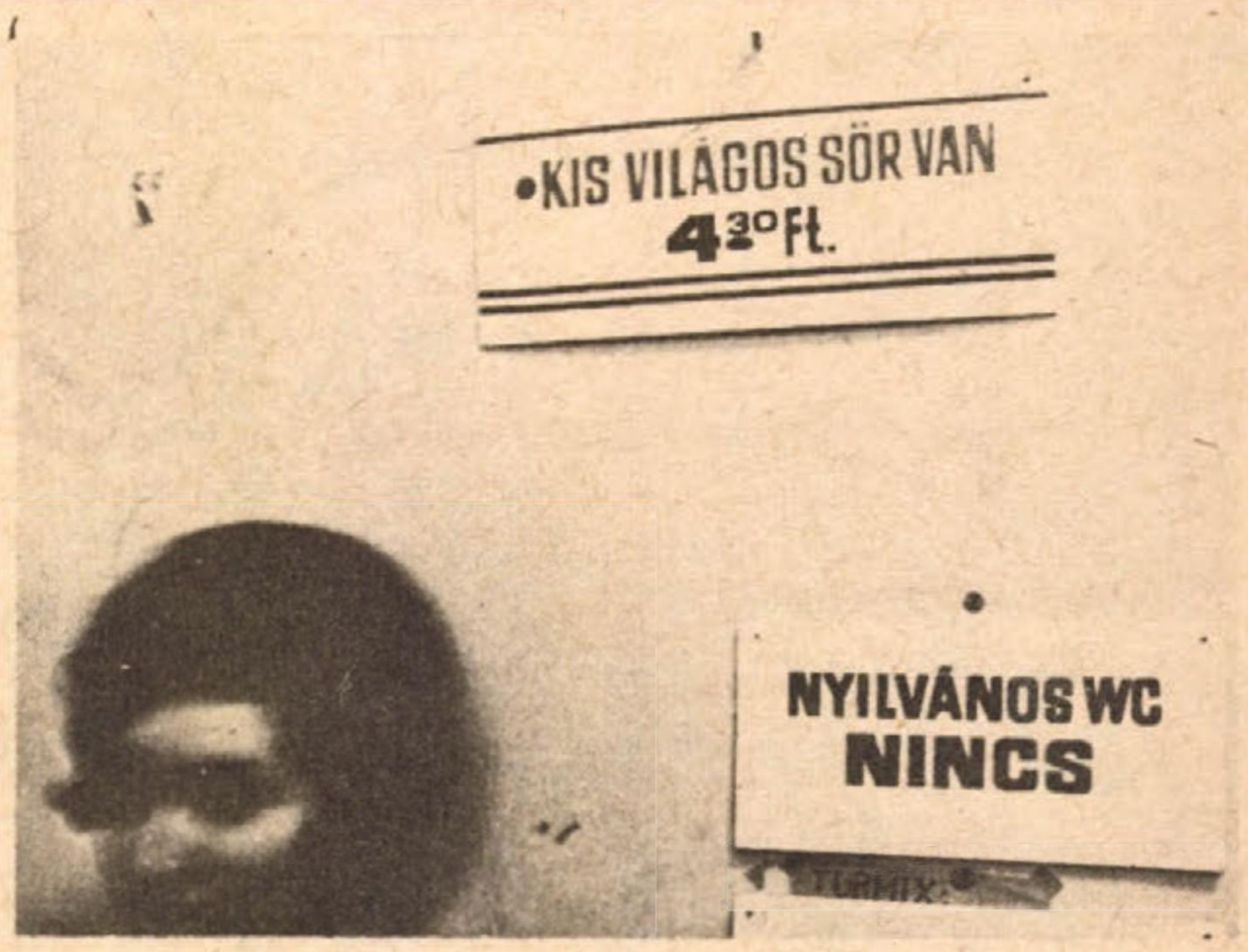

Minden nem lehet!

(Fényképezte: Mezősi István, Budapest)

ÚJ SZEREP

Véget ért a harmadik felvonás. A függöny összecsapódott, de a lelkes közönség ülve maradt a helyén és fergeteges tapsviharral ünnepelte a szereplőket. Mindenekelőtt Patakvölgyi Tivadart, a „Melósok" című színmű kitűnő főszereplőjét. Tizenkétszer kellett meghajolnia a függöny előtt, aztán fáradtan, imbolygó léptekkel indult az öltöző felé. A sötét, rosszul világított folyosón egy szőrmebundás férfi várta:

— Művész úr, engedje meg, hogy szívből gratuláljak!

— Köszönöm — mosolyodott el haloványan és lenyomta az öltöző kilincsét.

— Fontos ügyben szeretnék néhány szót váltani a művész úrral — kérte a férfi.

— Tessék. Fáradjon be — felelte udvariasan Patakvölgyi Tivadar. Lehuppant a tükör elé, és vazelint kent az arcára, hogy leszedje a festéket.

— Nevem Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár igazgatója vagyok.

— Örvendek — biccentett Patakvölgyi.

— Rövid leszek. Ön olyan átélten, szuggesztív erővel, áradó tehetséggel alakított a darabban egy jól dolgozó, mindenben helytálló géplakatost, hogy le a kalappal!

— Jólesik az elismerése...

— Ezzel kapcsolatosan hallgassa meg az ajánlatomat. Művész úr, szerződjön le a Timsó- és Robbanómotorgyárhoz. Kevés a jó géplakatosunk. Aki színpadon ilyen nagyszerű géplakatos, az nálunk is remekül megállja majd a helyét. Nagy a munkaerőhiány, ezért is gondoltam önre...

— Roppant megtisztelő az ajánlata. De hát az én életem a színház.

— Egy munkahelyen is éppen elég lehetősége van az alakításra, a szerepjátszásra.

— És mennyi lenne a gázsim?

— Nálunk össze tud szedni havonta kétezerötszázat meg ami hozzájön...

— De hát én bohém ember vagyok, és ugyebár a munkafegyelem...

Stirpák Sándor szomorkásan nézett maga elé:

— Emiatt ne aggódjék, művész úr. A színháznál egyperces késésért, egy kis lazításért drákói szigorral büntetnek, míg viszont egy üzemben...

— Csábító az ajánlata, de hát én sohasem tanultam a géplakatos-szakmát... Azonkívül hiányozni fog a sikerélmény...

— Remek szerepet kap. Ha a minisztériumból látogató jön az üzemünkbe, ön egy kiváló, jól dolgozó géplakatost fog alakítani. Azt hiszem, nem lesz nehéz, hiszen az ön nagyszerű munkásábrázolásairól számtalan magasztaló bírálatot írtak a kritikusok. Tehát ön a fentről jött látogatónknak mély átéléssel, virtuóz beszédtechnikával, pátosz nélküli, ám döbbenetes elhihető erővel dicsérni fogja a gyár vezetőségét. Egy kicsit nálunk is színházban fogja érezni magát. A különbség csak az lesz, hogy nem este hétkor, hanem reggel hétkor gördül fel a függöny. Ne feledje azt sem, hogy a színházban vasárnap is le van kötve, nálunk hétköznap is alig.

— Tudja, mit? Leszerződöm — mondta Patakvölgyi Tivadar és teátrális mozdulattal kezet nyújtott.

— Boldog vagyok. Jövő hónap elsején reggel hétkor premier a Timsó- és Robbanómotorgyárban — búcsúzott elégedetten Stirpák Sándor, a zseniális igazgató.

Galambos Szilveszter

A LEPKESÚLYÚ BAJNOK FELESÉGE

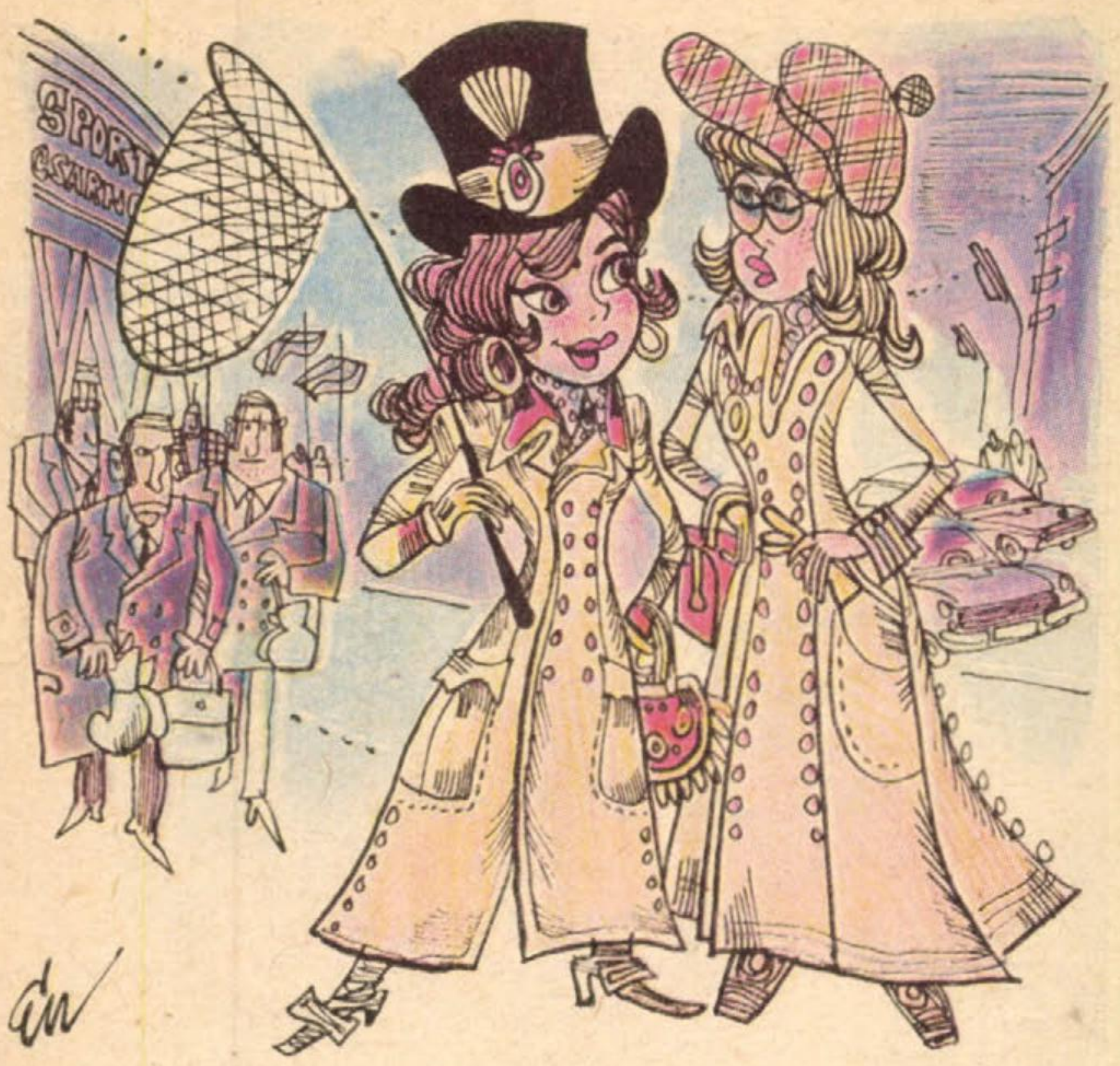

– Nem szeretem, ha kicsapong!...

AMERIKAI VICC

A Ford-művek vezérigazgatója lekapja egyik hivatalnokát, mert késve jött munkahelyére. A hivatalnok azzal védekezik, hogy elaludt.

– Mi az, hogy elaludt?! – kiabál a vezérigazgató –, én Ford vagyok, mégis mindennap hat órakor kelek fel.

– Ó, yes – mondja a hivatalnok –, ön már reggel hat órakor konstatálni akarja, hogy ön Mister Ford, de ha én reggel nyolc órakor tudom meg, hogy John Smith könyvelő vagyok, az is elég jókor van.

ÉLETFILOZÓFIA

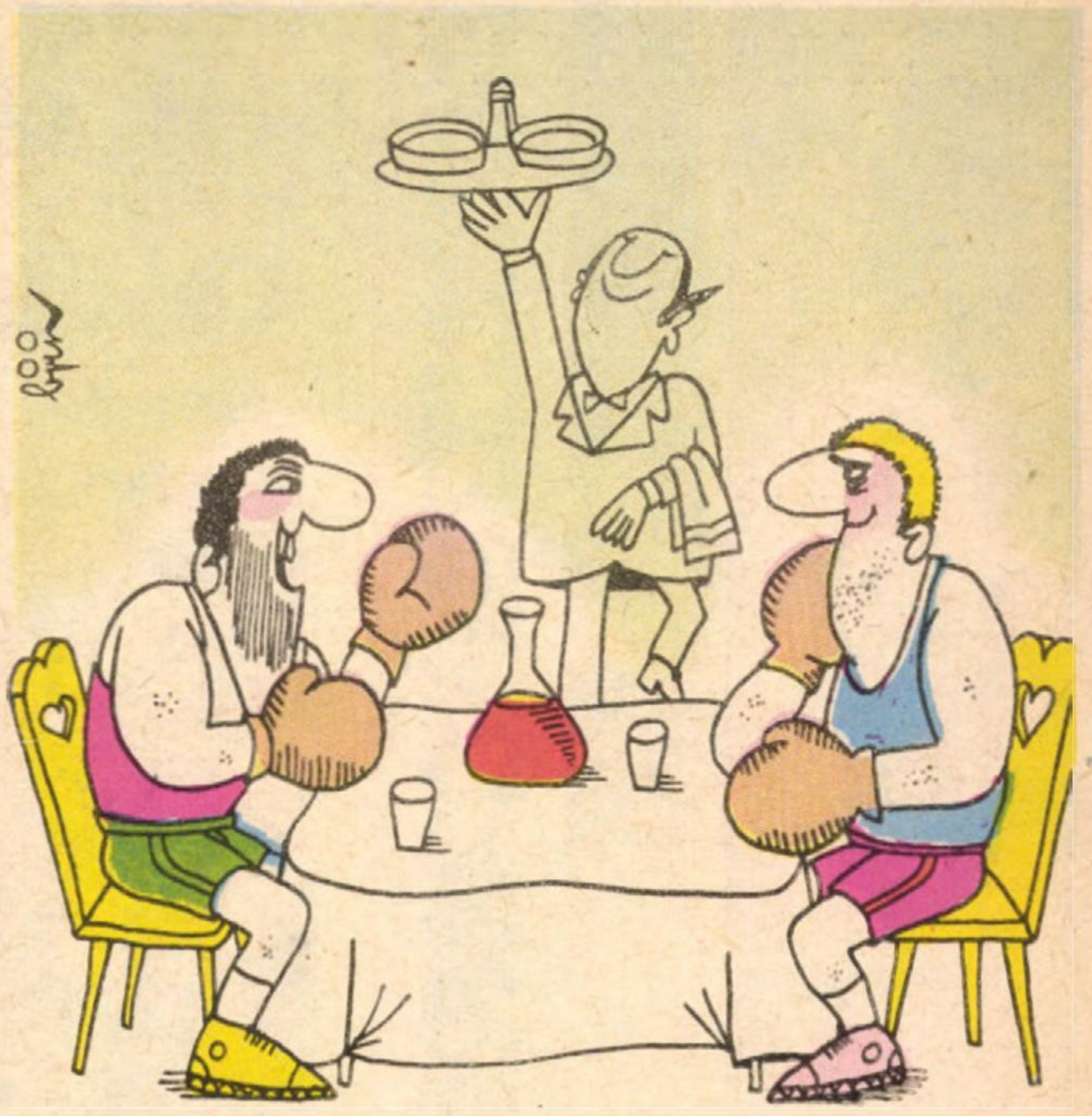

– Hát nem kellemesebb itt a fehér asztal mellett, mint a ringben?

SZÓRAKOZOTTSÁG

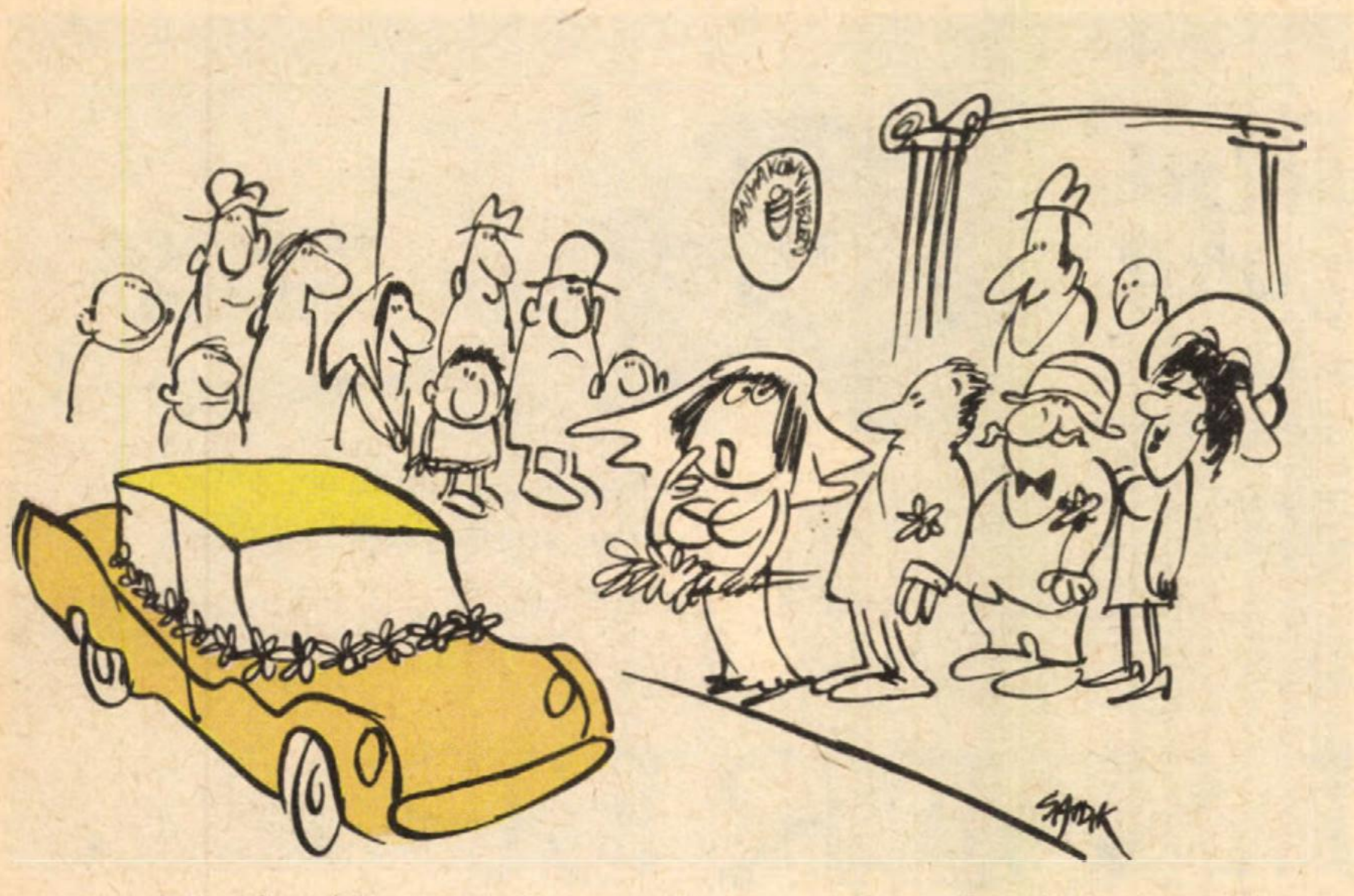

– Jaj, szívecském, most jut eszembe, ma estére nekem Béla van előjegyezve.

ÍTÉLETVÉGREHAJTÁS

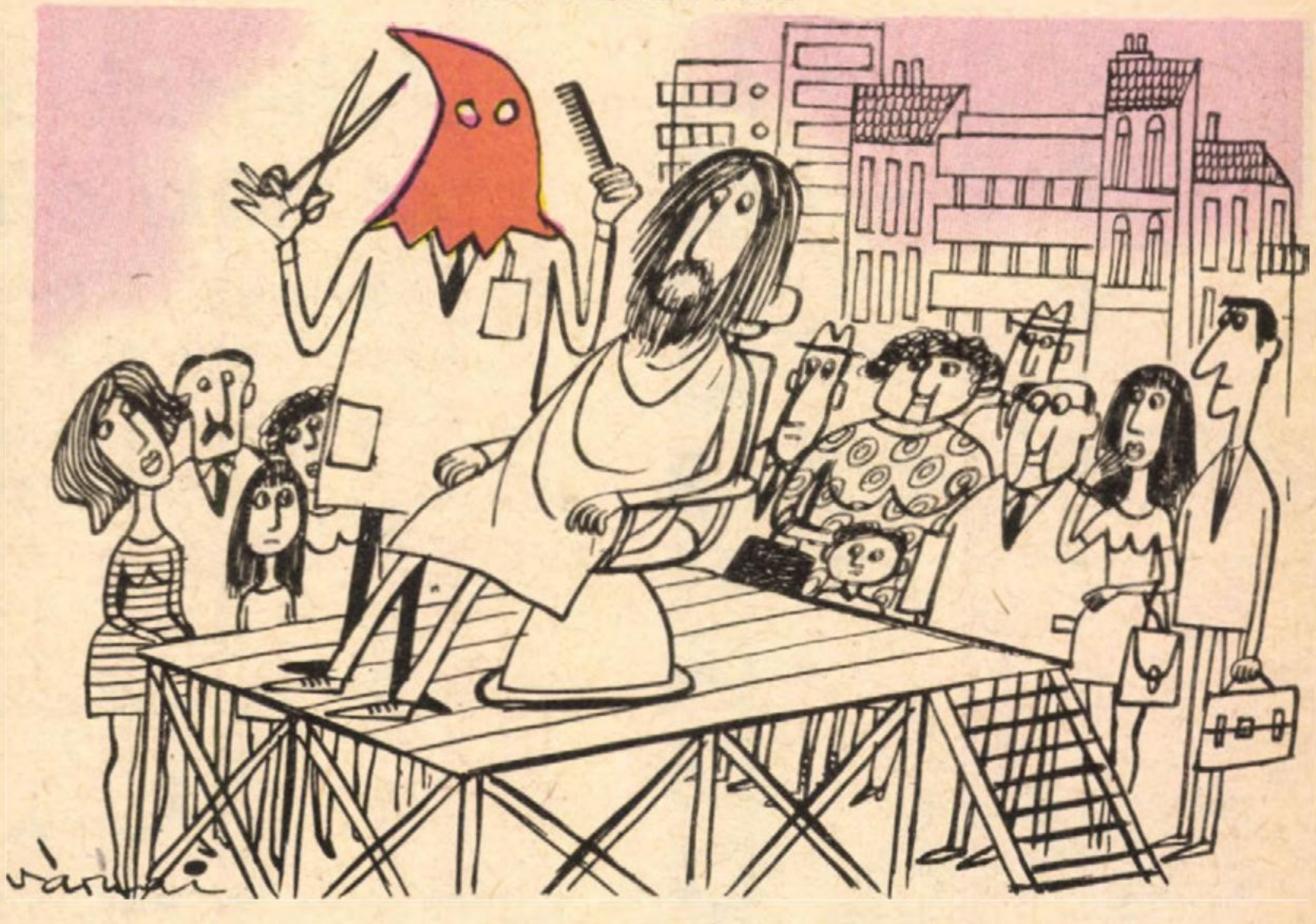

A CSAPDA

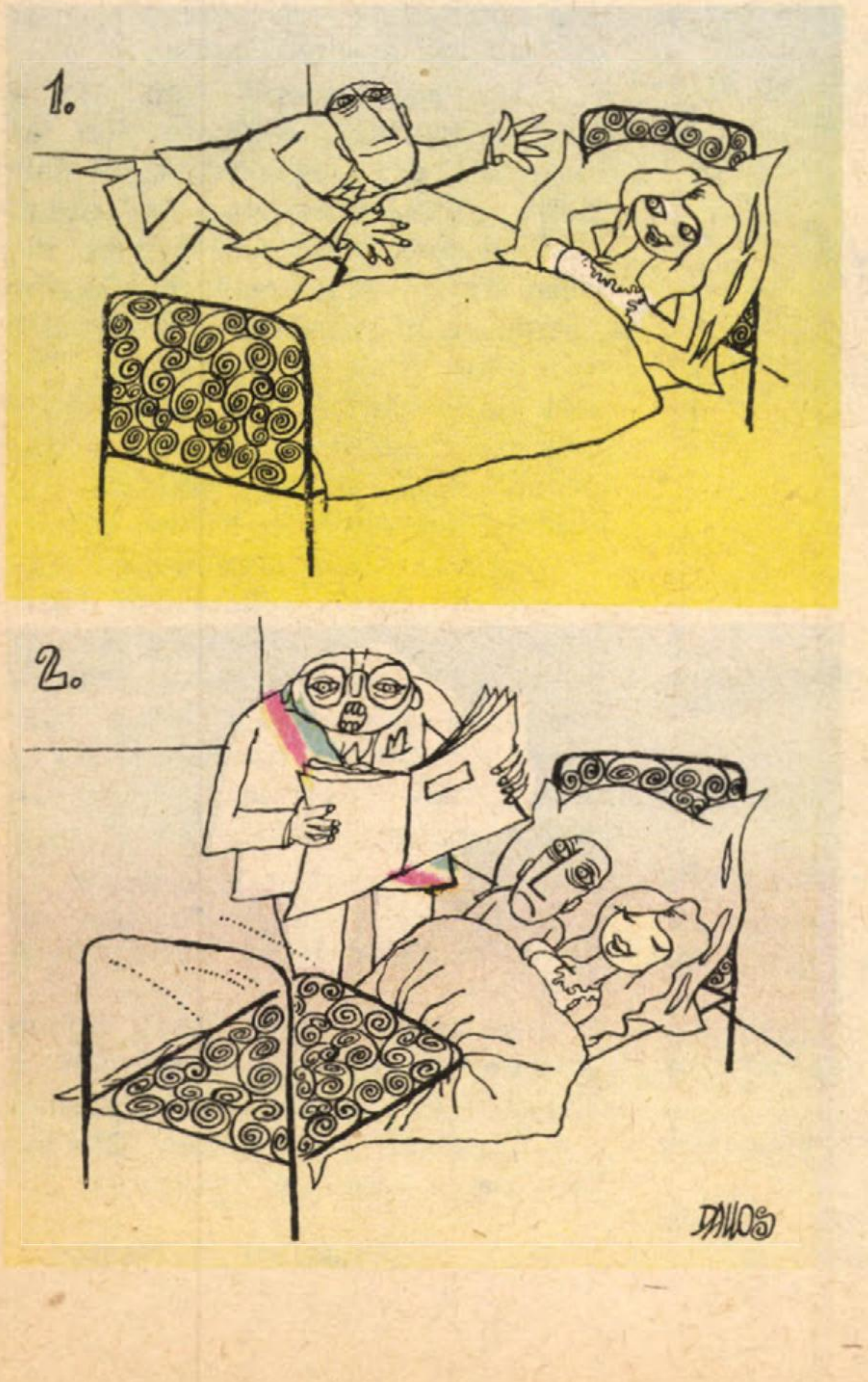

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Azt hiszem, Marika, egyetért velem abban, hogy legfontosabb az őszinteség.

— Helyes, Sándor, öntsünk tiszta vizet a pohárba.

— Maga szép, fiatal nő. Szabad, mint a madár. Én viszont nem titkolhatom el, hogy nős ember vagyok. Két iskolás korú gyermekem van. A feleségem imád engem, azonkívül remekül főz. Olyan tejfölös paprikás csirkét sehol sem kaphatok, mint otthon. Maga gyönyörű, de meg kell értenie, hogy egy kalandért nem boríthatom fel a harmonikus házasságunkat. Fáj a szívem, de köztünk nem lehet szó semmiféle tartós kapcsolatról.

— Meghajlok a házastársi hűség eme szép megnyilvánulása előtt. Most már csak az a kérdés, mi legyen a mi két gyerekünkkel?

SZILÁNKOK

PÁLYAVÁLASZTÁS

X-nek akkor ment el a kedve, hogy sebész legyen, amikor megtudta, hogy minden műtét előtt alaposan kezet kell mosnia.

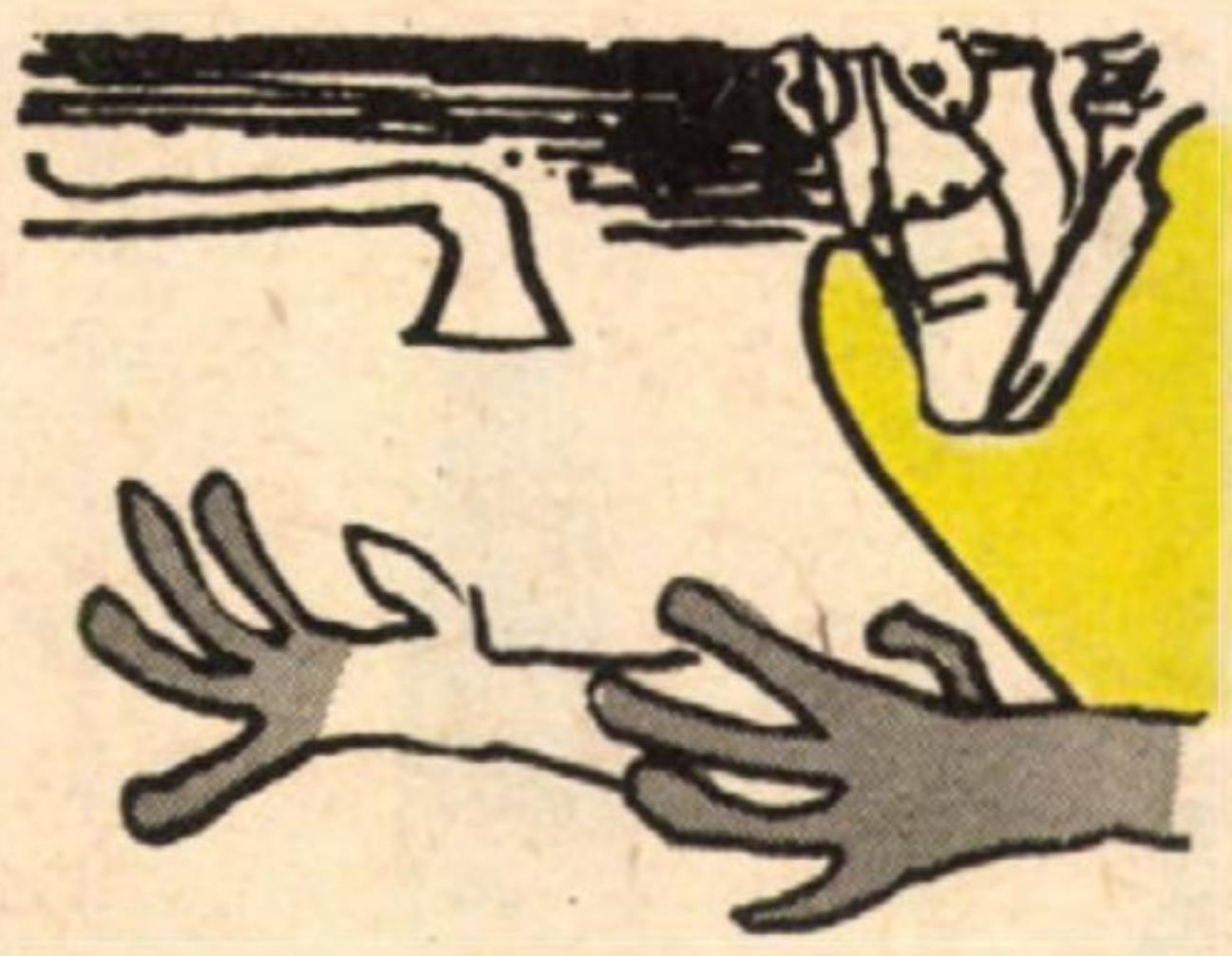

EGY AGGÓDÓ SZÜLŐ

— Ragaszkodom, hogy a lányom legkésőbb este tízkor itthon legyen.

— Nagyon helyeslem. Bizonyára erkölcsi megfontolásból ragaszkodik ehhez az időponthoz?

— Dehogy. A lányom nem dolgozik. Alkalmi ismeretségekből él, és tíz óra után van a legtöbb razzia.

INTÉZKEDÉS

Egy ismerősöm újságolja:

— Távoli rokonom érkezik nemsokára Dél-Amerikából. Harminc éve nem volt Magyarországon. Most expressz feladtam Buenos Airesbe egy villamosjegyet. Az illető vonata ugyanis éjjel fél egykor fut be a pesti pályaudvarra. S éjfél után nálunk lehetetlen villamosjegyet vásárolni.

BOTRÁNY

— Óriási botrányom volt — mesélte Brahovácz. — A főnököm alaposan lehordott azért, mert munkaidő alatt járok az ügetőre.

— Miképpen jött rá?

— Mellettem állt az ügetőn.

G. Sz.

SZEGÉNYES GONDOLATOK

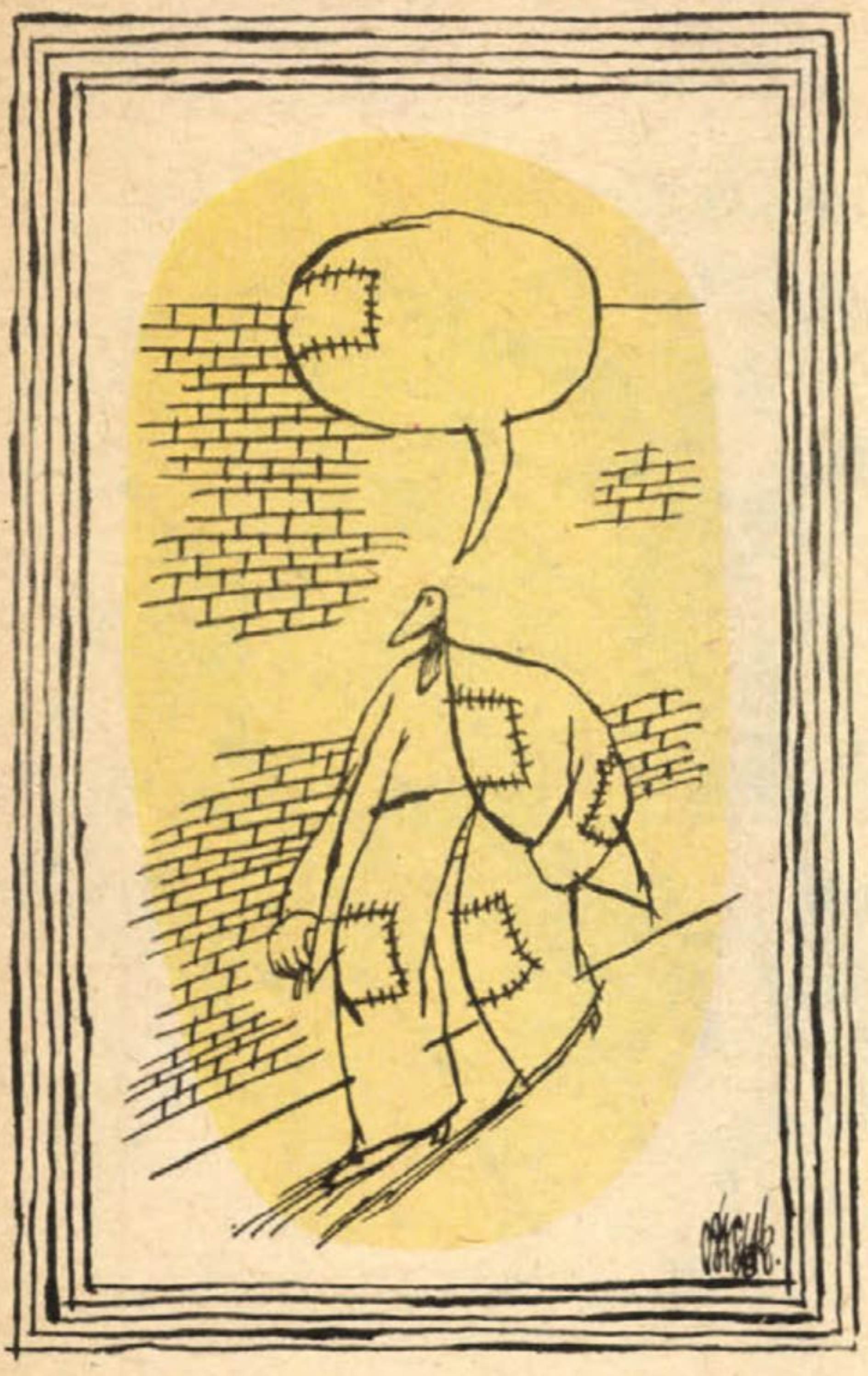

CSŐTÖRÉS

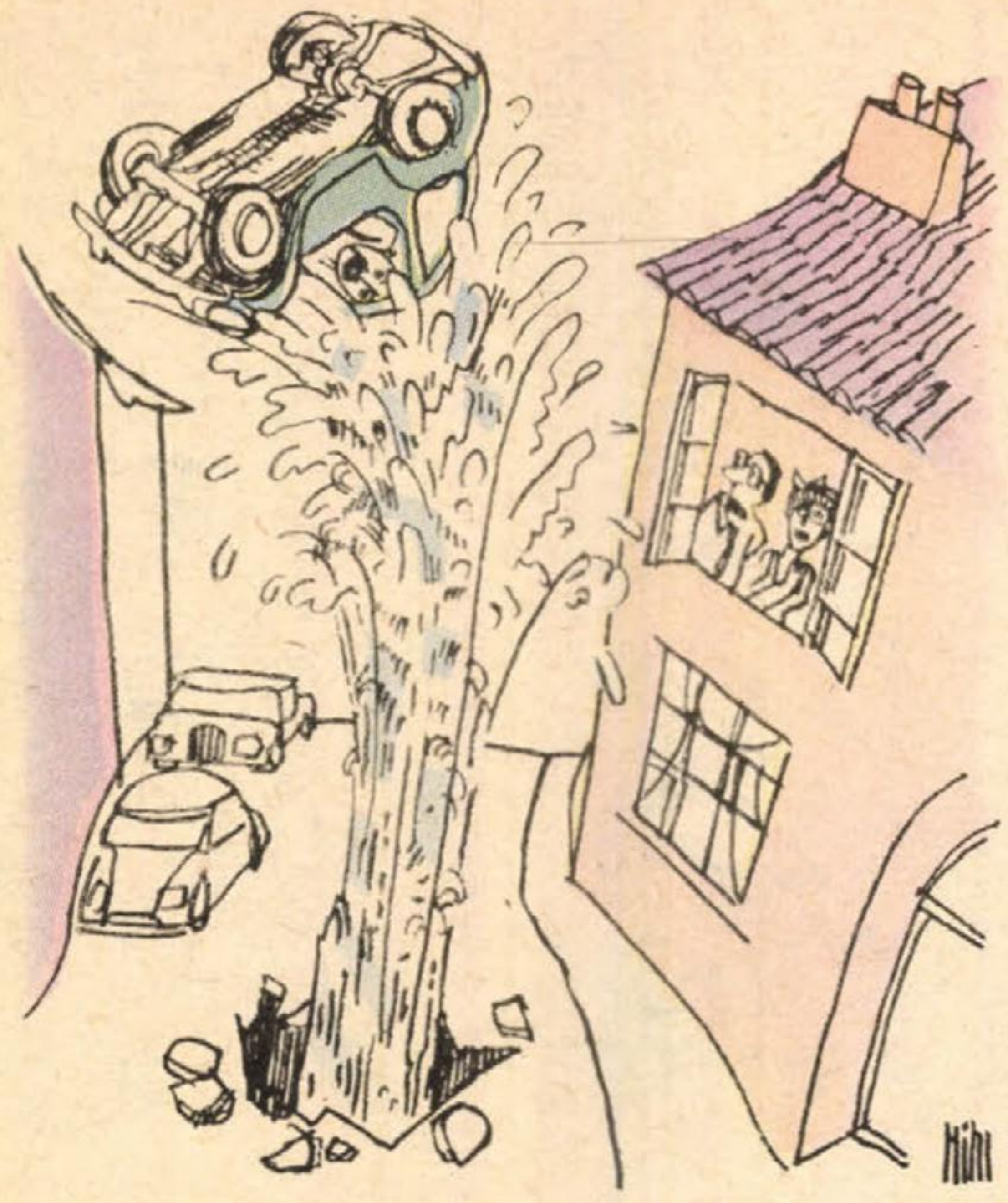

– Végre egyszer a Kelemenék is autót mosnak!

ÜZEMI BALESET

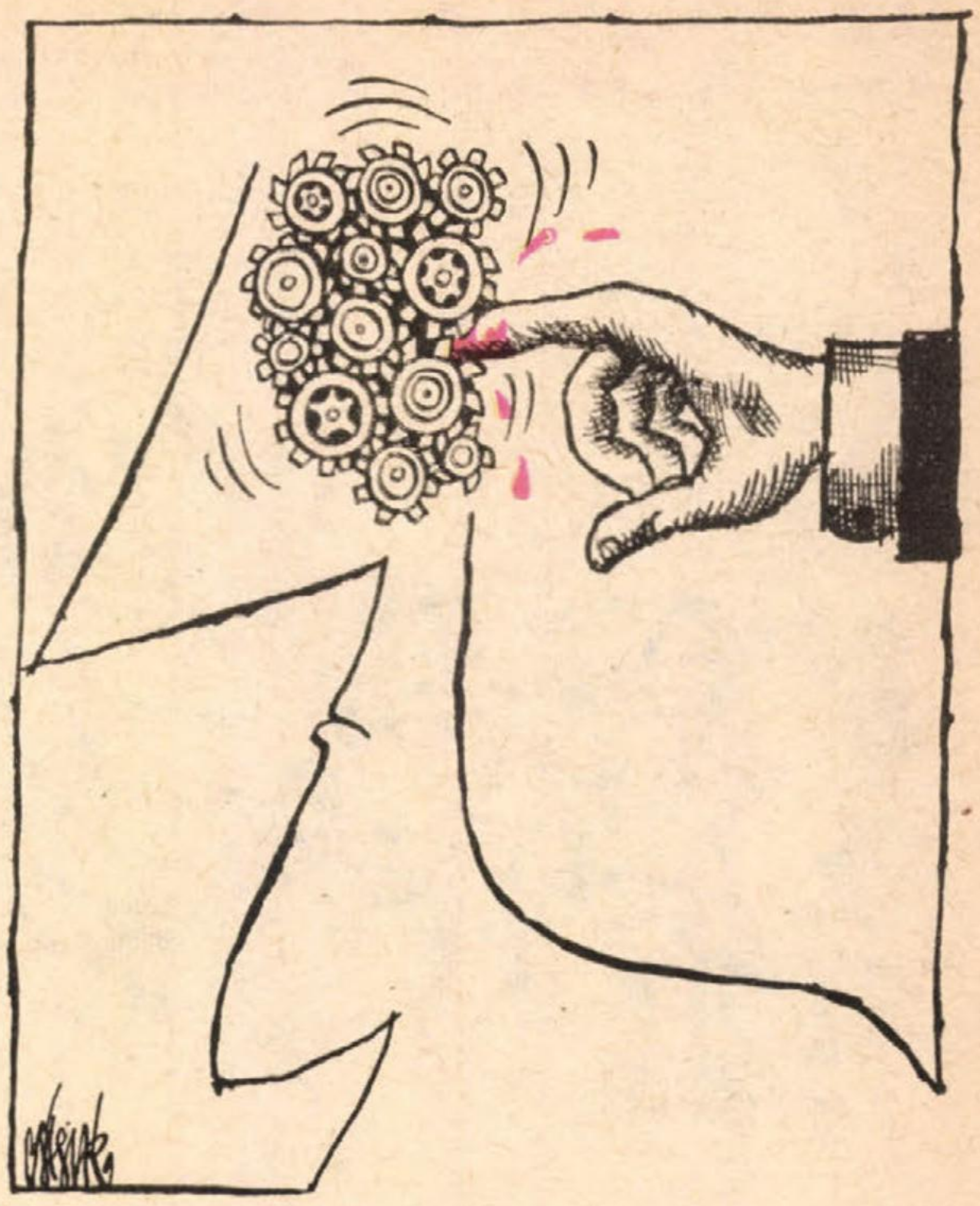

RÉBUSZ

165. rejtvényünk megfejtése:

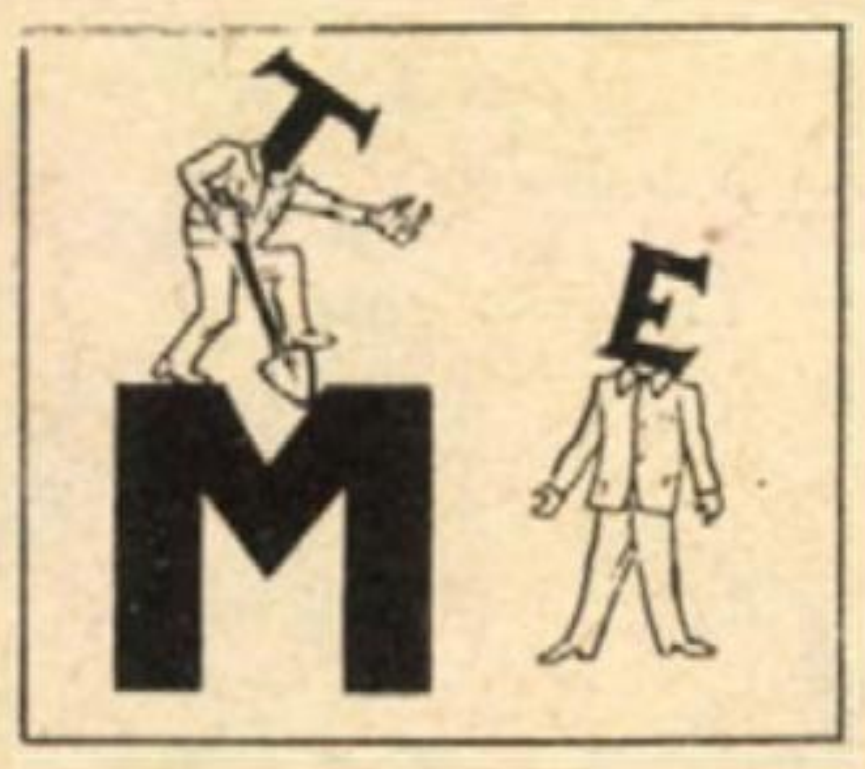

Tetemrehívás

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Vitéz Vilmos, Szombathely, Magyar u. 1.

Mészáros Pálné, Bp. XIII., Tahi u. 44/b.

Csender György, Bp. XVIII., Széchenyi u. 90.

167. REJTVÉNYÜNK

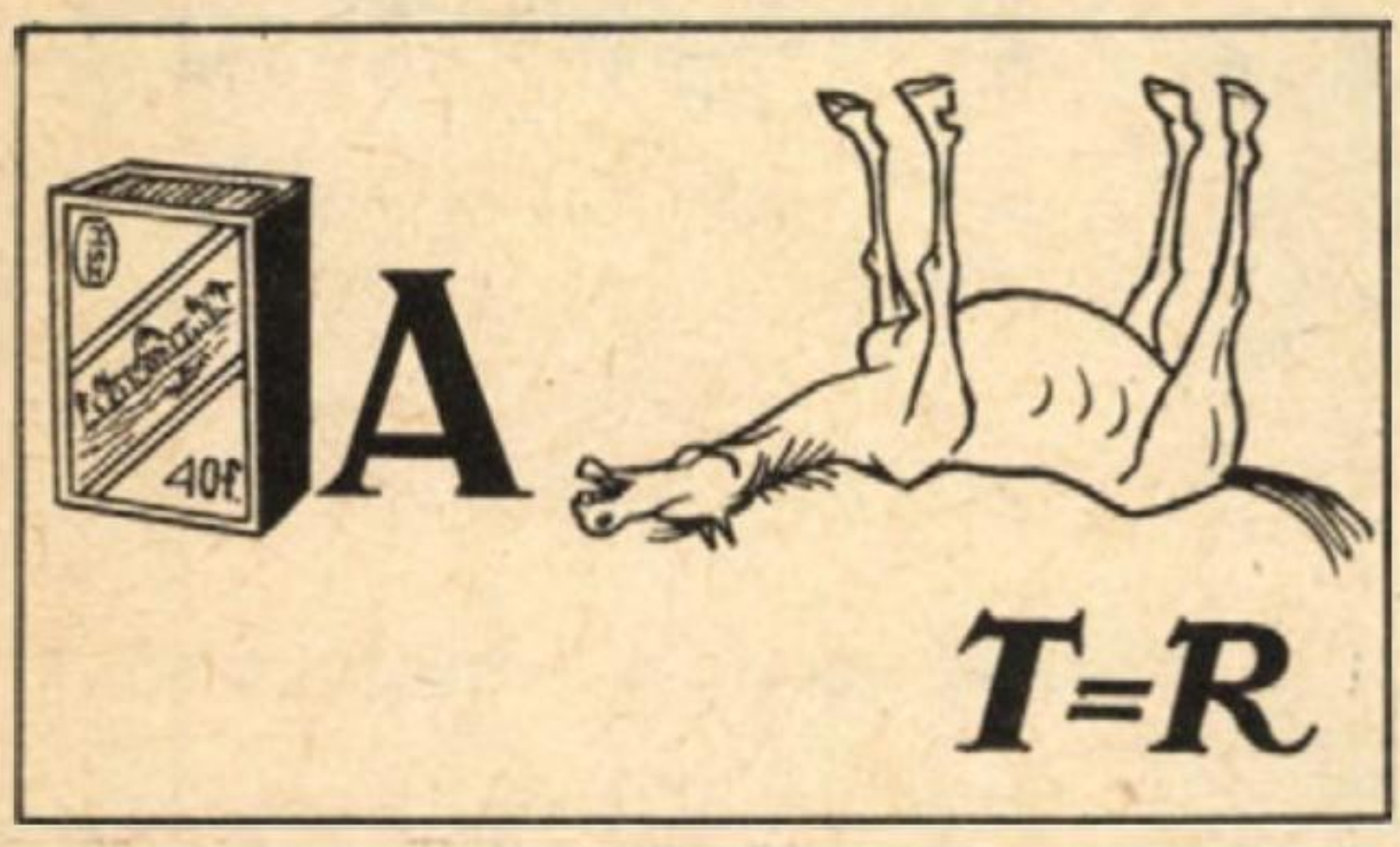

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb március 15-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, •142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában — 71.2307/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással. Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

MEGBÍZHATÓ ÜVEGTÖRLŐ

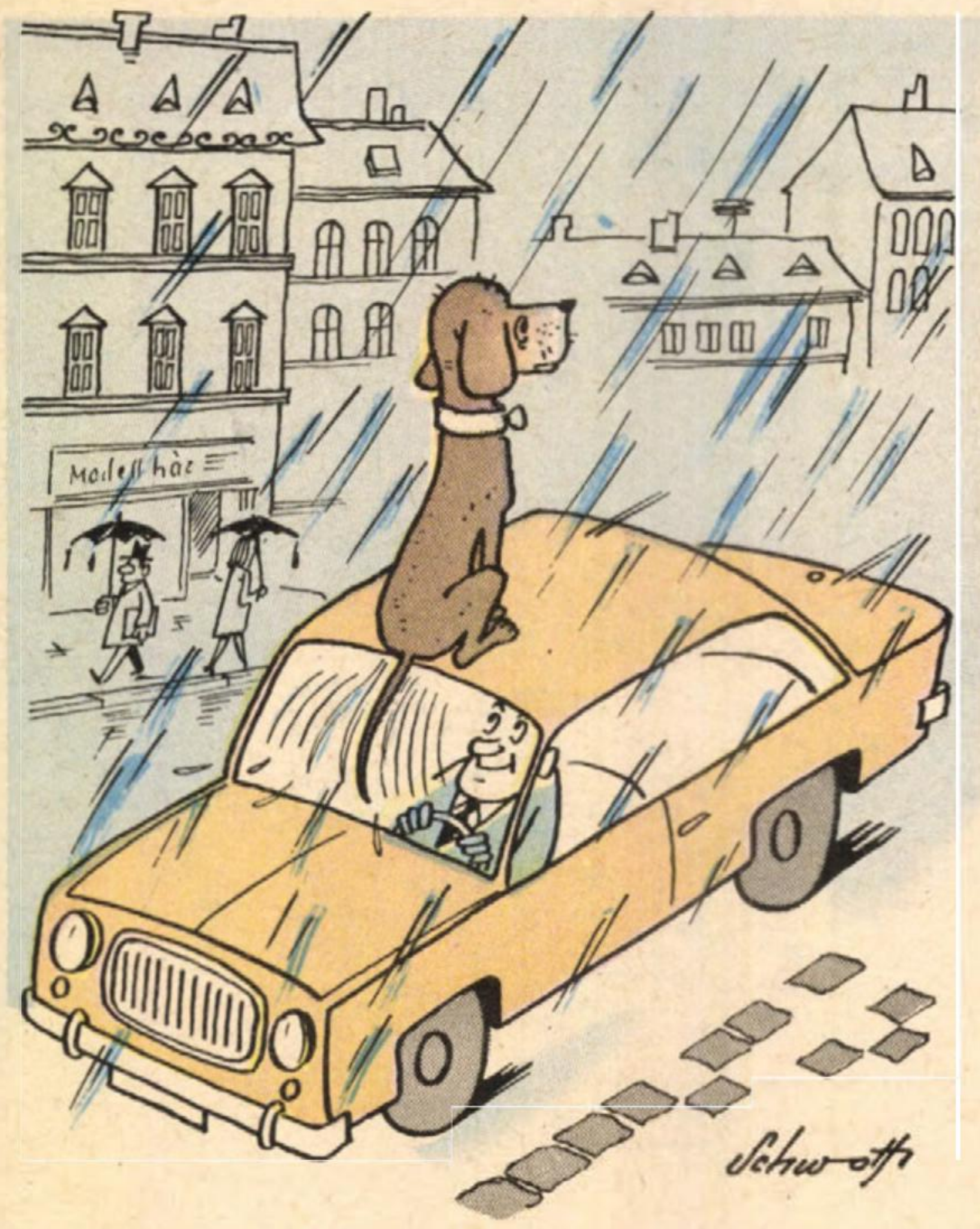

HÓ

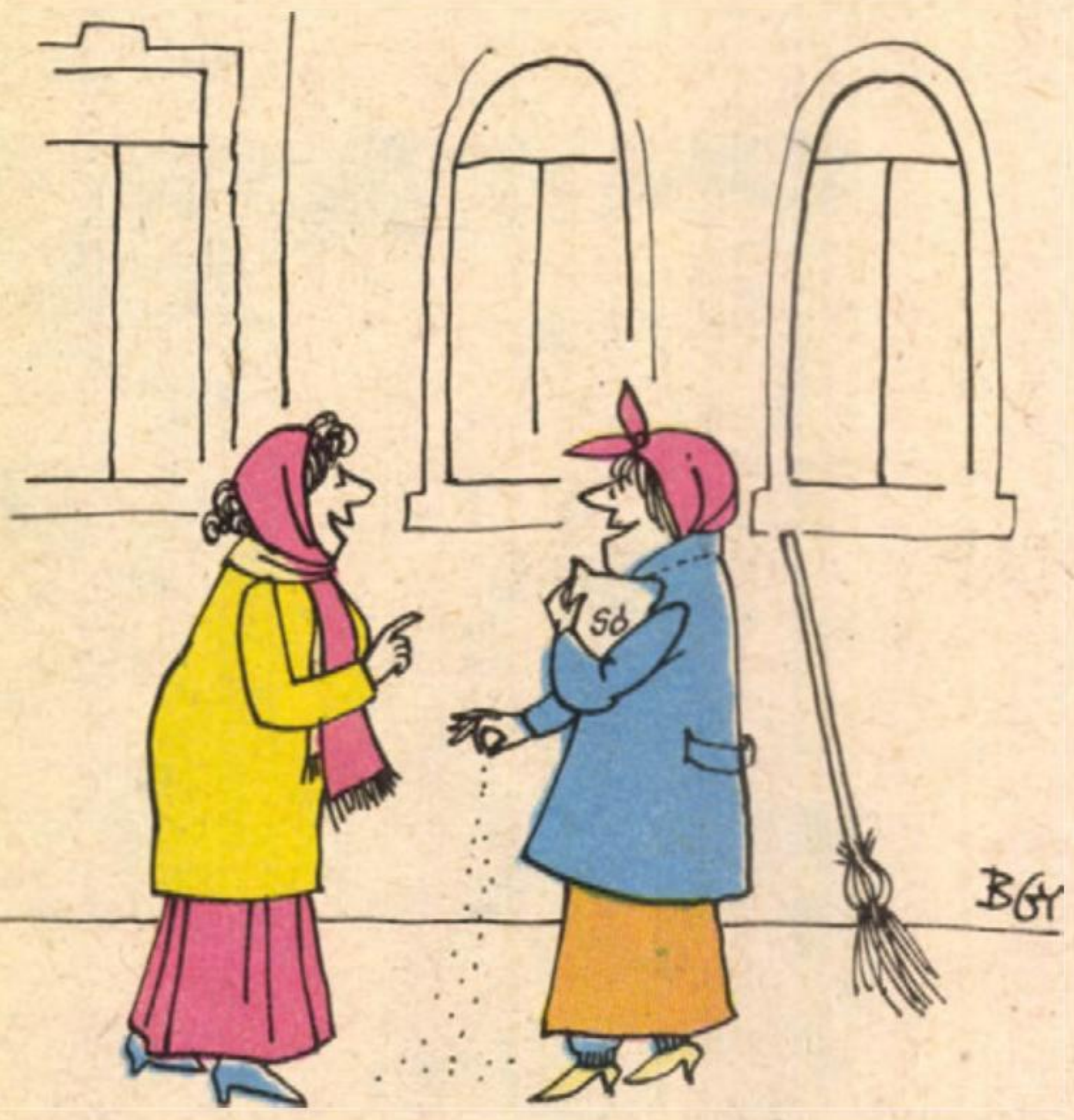

– Kicsit megsózom, aztán felőlem kitörhetik a nyakukat.

A KÉPERNYŐ ELŐL JELENTEM!

I. Gyilkosság

Az bizony, gyilkosság. Megölték az illúziómat. A következőképpen zajlott le az eset:

Ülök a szobámban, mit sem sejtve nézem a televíziót. A „Bors" megy. Nem mesélem el az egészet, akiket érdekelt, úgyis megnézték, akiket nem érdekelt, azokat most sem érdekli. Ahhoz azonban, hogy az illúziógyilkosság ügye számukra is érthető legyen, az egyik szereplőről szólnom kell. A fehérgárdisták parancsnokáról. Kövér, goromba, szüntelenül pöffeszkedő alak, visszataszító minden cselekedete. Kegyetlen szadista. Például arra akarja rákényszeríteni Borsékat, hogy saját szabadságuk feltételeként foglyul ejtett vöröskatonákat öljenek meg. Erőszakoskodik a bájos Esztergályos Cecíliával is. Ráadásul gyáva nyúl, nyüszít, amikor Borsék megkötözik, és később is, amikor Borsék mozdonyra pattanva, lövöldözve távoznak a barátságtalan környezetből.

Ez a film zárójelenete. Aztán rögtön jön a tv-reklám, és mit gondolnak, elsőnek ki tűnik fel a képernyőn! Igen, a fehérgárdista parancsnok! Civilben van. Magyarul beszél. Rokonszenvesen mosolyog. És a történtek ellenére arra szeretne rávenni engem, hogy kössek szerződést a Herbáriával, valami gyógyfüvek termesztése céljából!

II. Cédula

Az utóbbi időkben egyre gyakrabban fordul elő, hogy adás közben oda dugnak egy cédulát. Főleg a TV Híradó közben, sporthíreknél. Odadugnak egy cédulát a kommentátorok elé, az asztalra.

A kommentátor felpillant, biccent, kézbe veszi a cetlit, átfut rajta, egy pillanatig farkasszemet néz velünk, aztán felolvassa.

Kezdetben rendkívül izgalmas, drámai pillanatokat éltem át, amikor odadugták a cédulát és még nem tudtam, hogy mi van rajta. Aztán megtanultam, hogy csak kétféle hír érkezhetett. Jó vagy rossz. Mint általában. És arra is rájöttem, hogy ezt le lehet olvasni a hírmagyarázó arcáról, amikor még csak átfut a cetli szövegén. Ha összehúzza a szemöldökét, kedvezőtlen a hír, ha nem húzza össze, kedvező.

Persze azért újból felrázna, ha teszem azt olykor ilyesmit olvasna fel a kommentátor az odadugott papírdarabkáról: „Fiacskám, igyekezz a hírekkel, káposztás kockát főztem vacsorára, az hidegen nem jó. Csókol a te kiscicád."

(kürti)

csak felnőtteknek

TAVASZ A BALATONNÁL

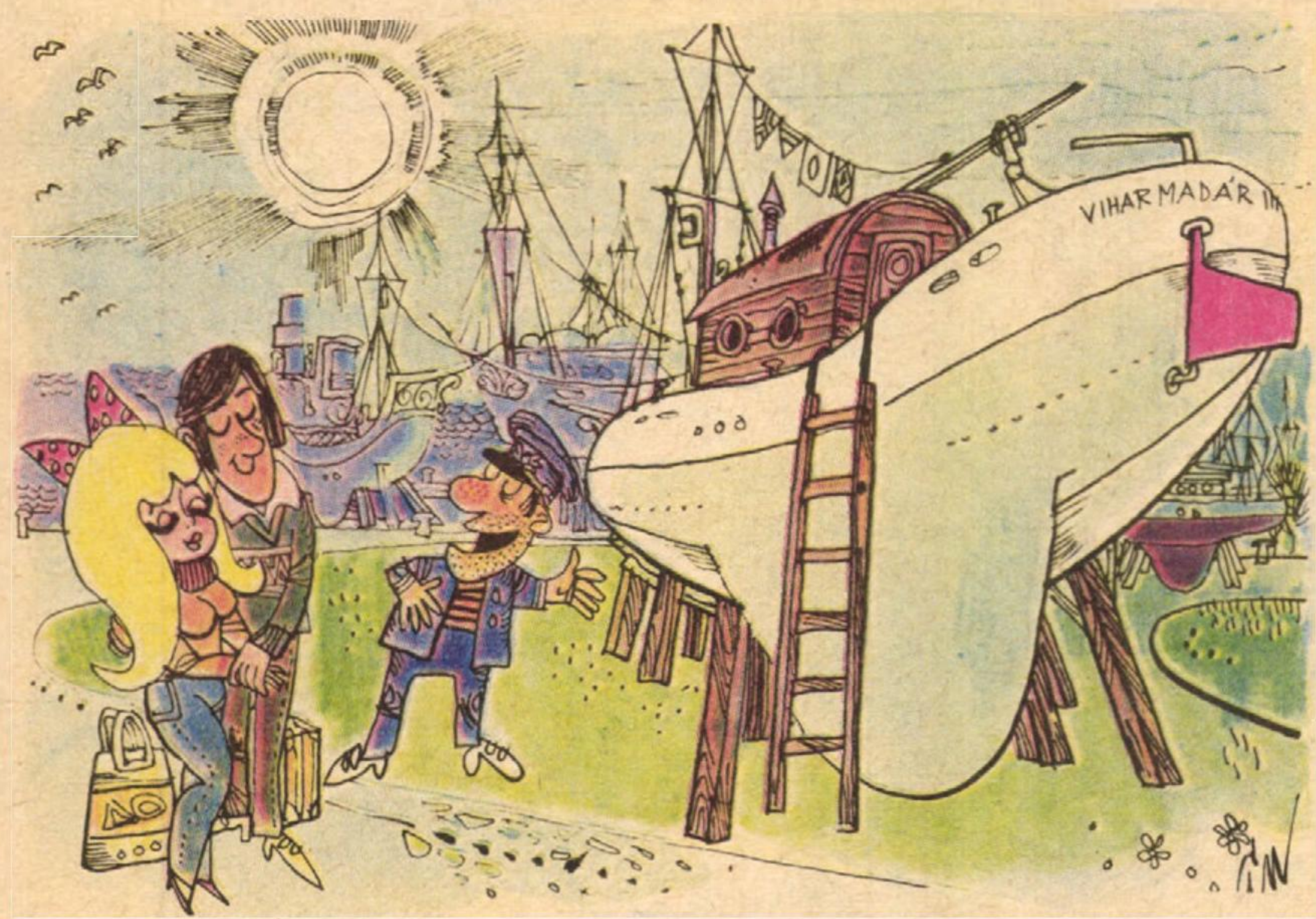
VIHARMADÁR III

– Nálam nem kell házasságlevél...

TAVASZI ZSONGÁS

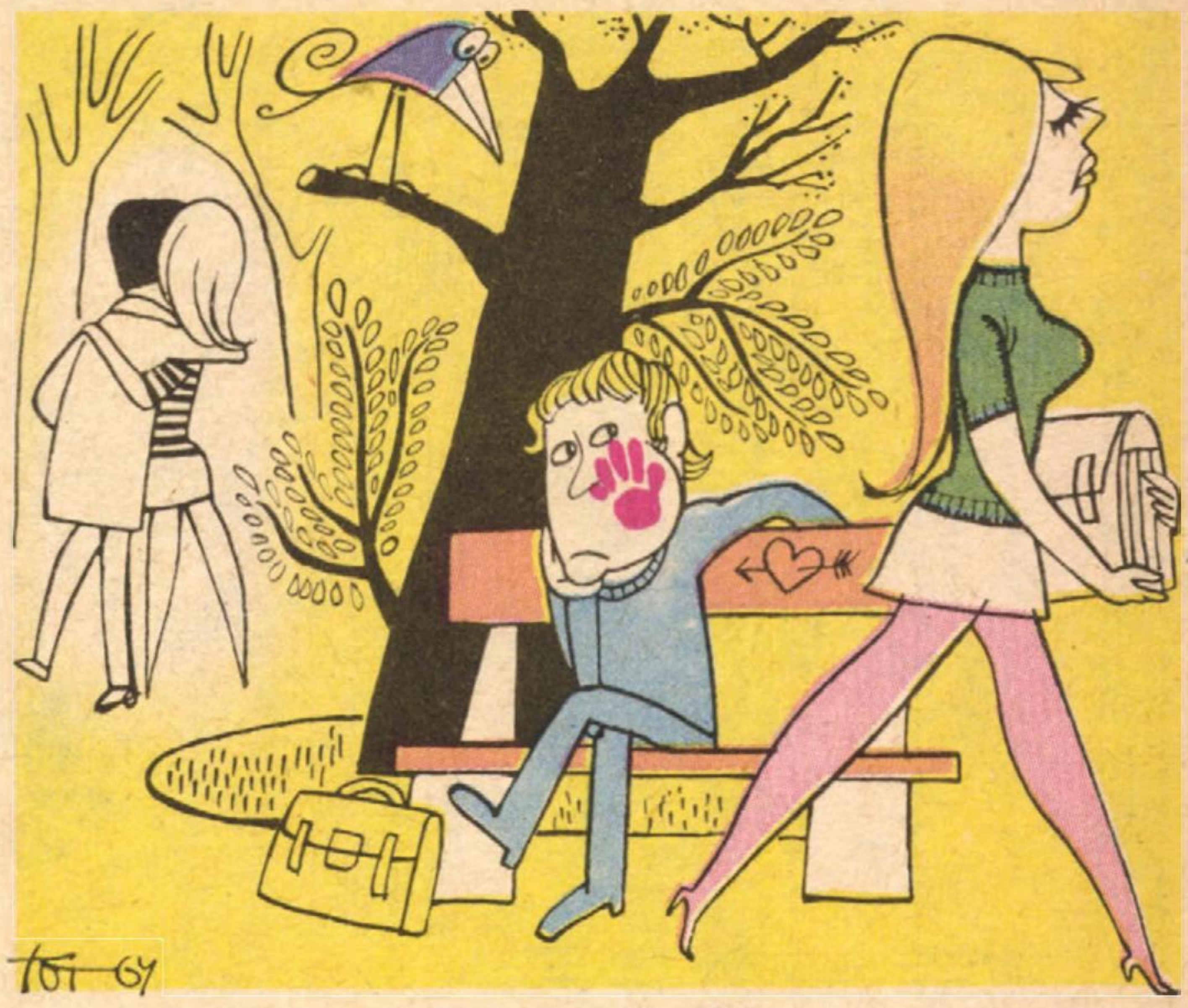

– Vajon holnap is eljön?

ÉVA

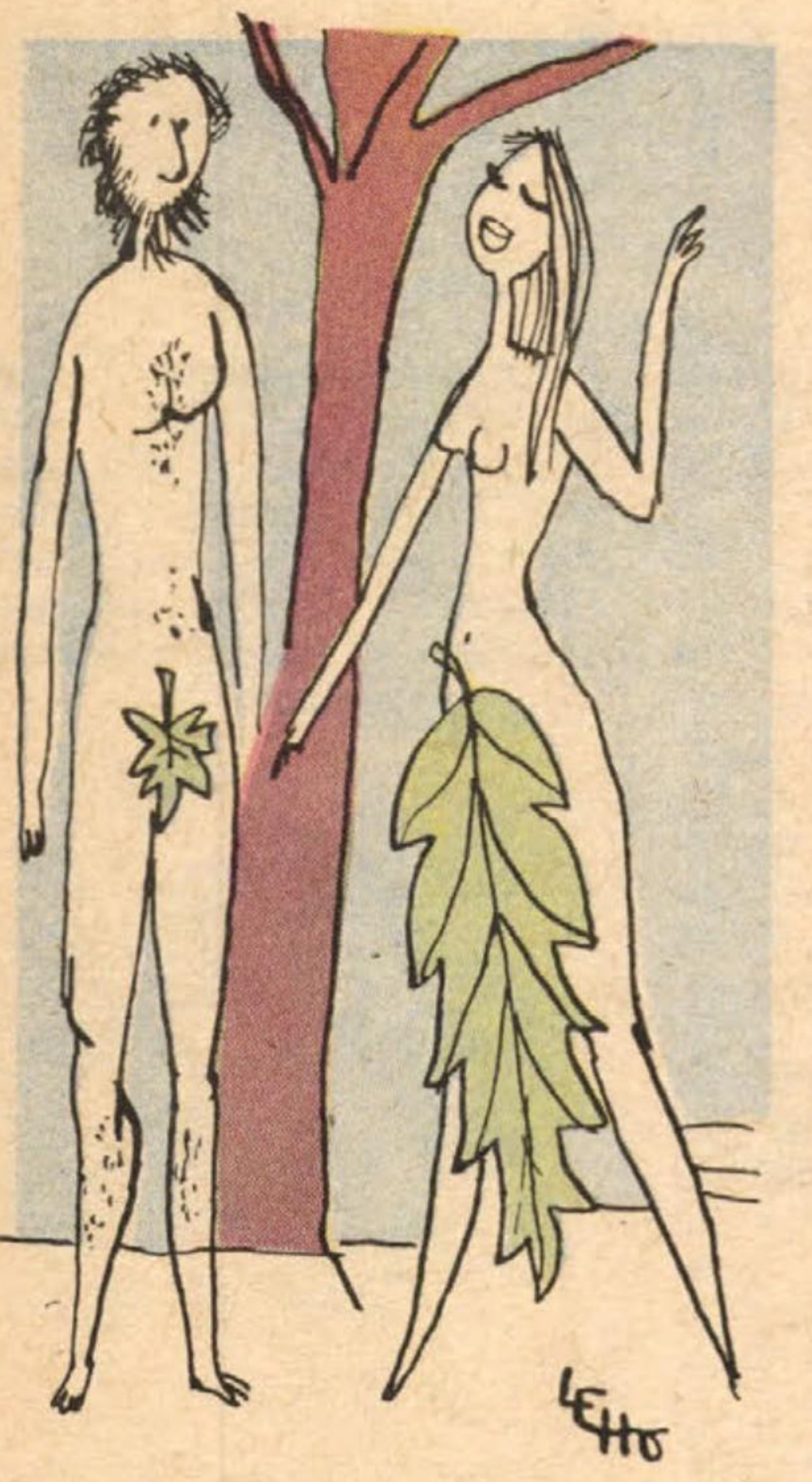

– Mit szólsz, Ádám, a maximhoz?

HALMOZÁS

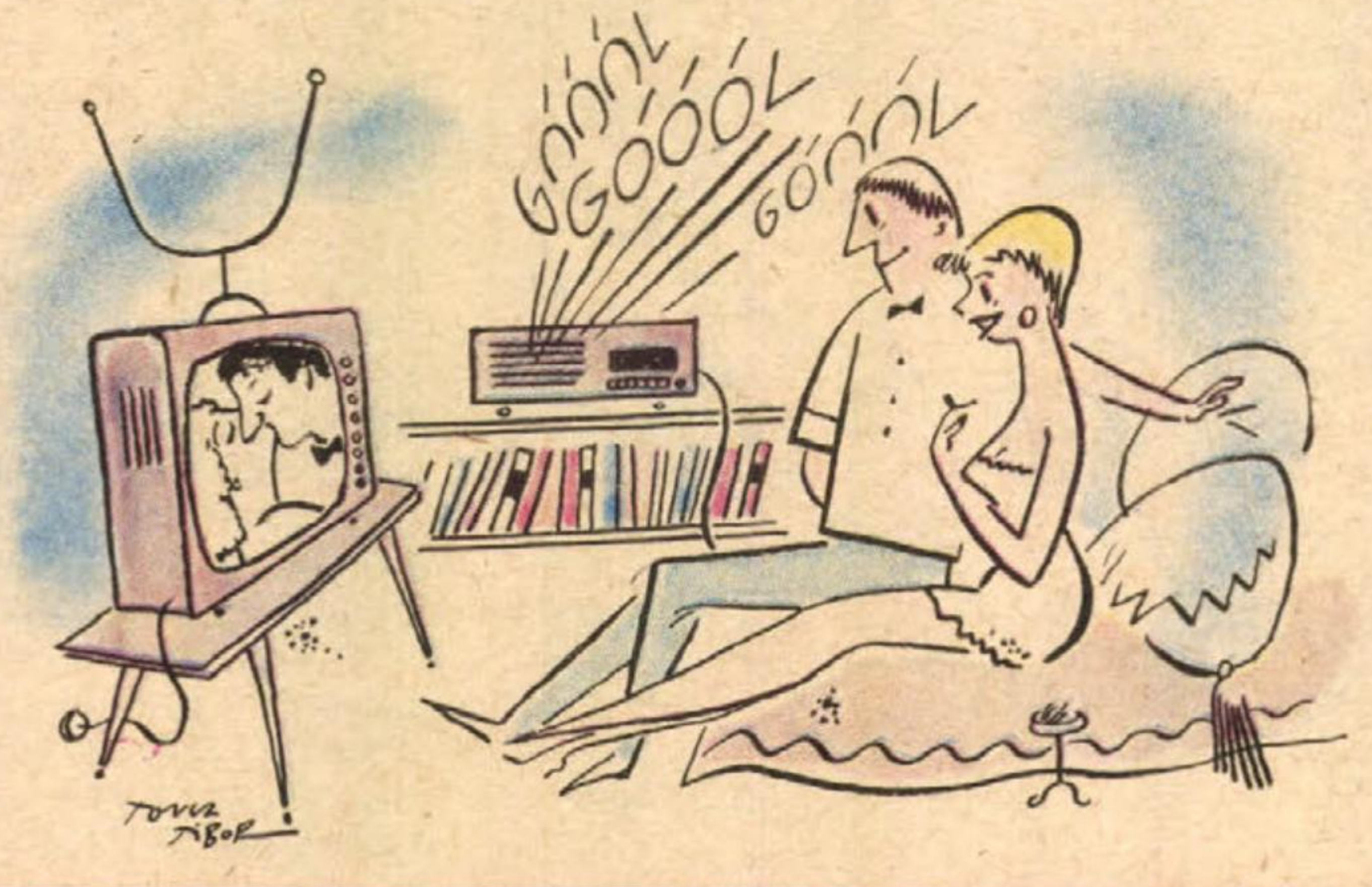
GÓÓÓL
GOOOOL
GÓÓÓL
Toncz Tibor

AGGÁLY

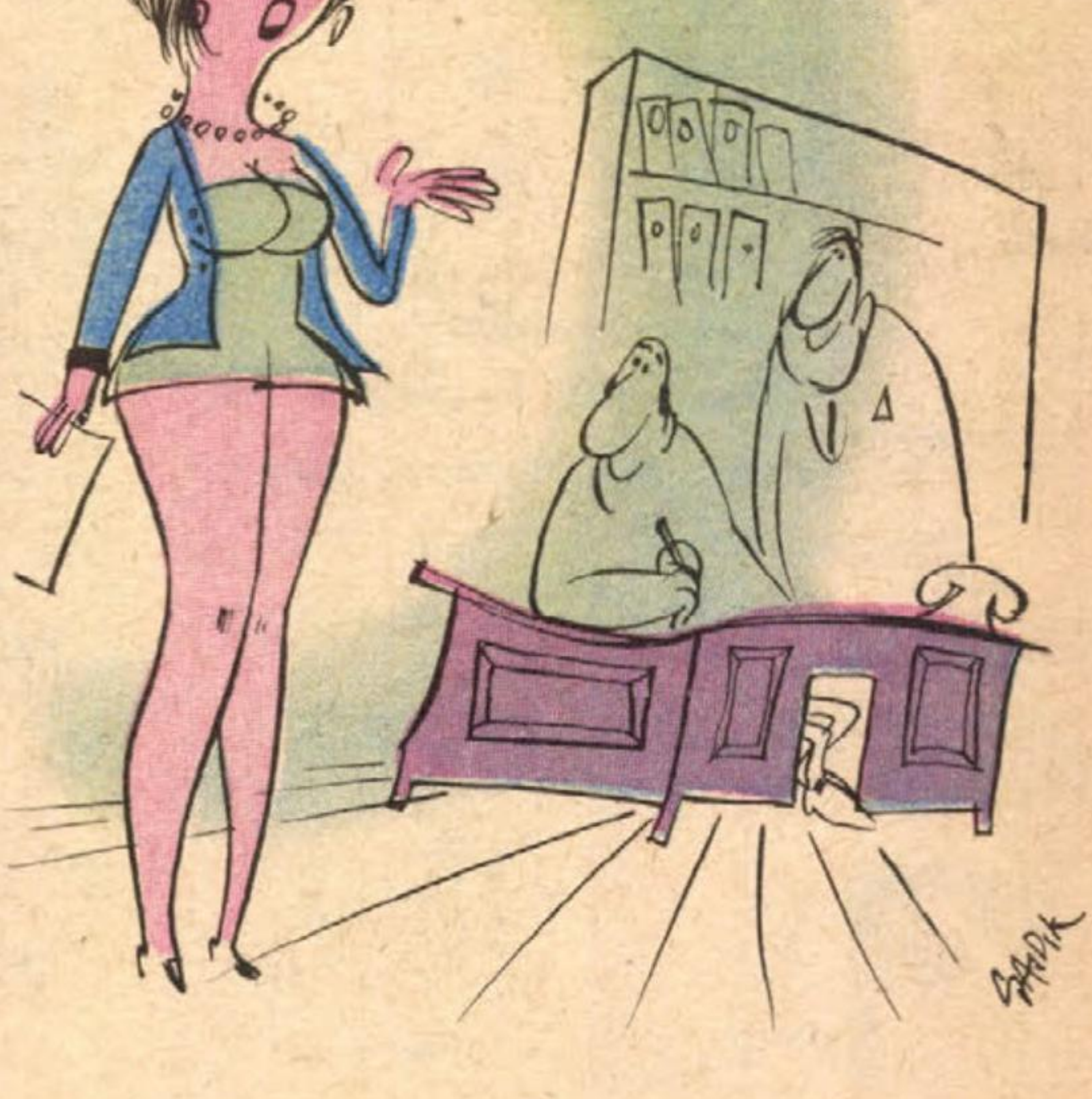

– Akkor is felvettek volna, ha maxiban jövök?

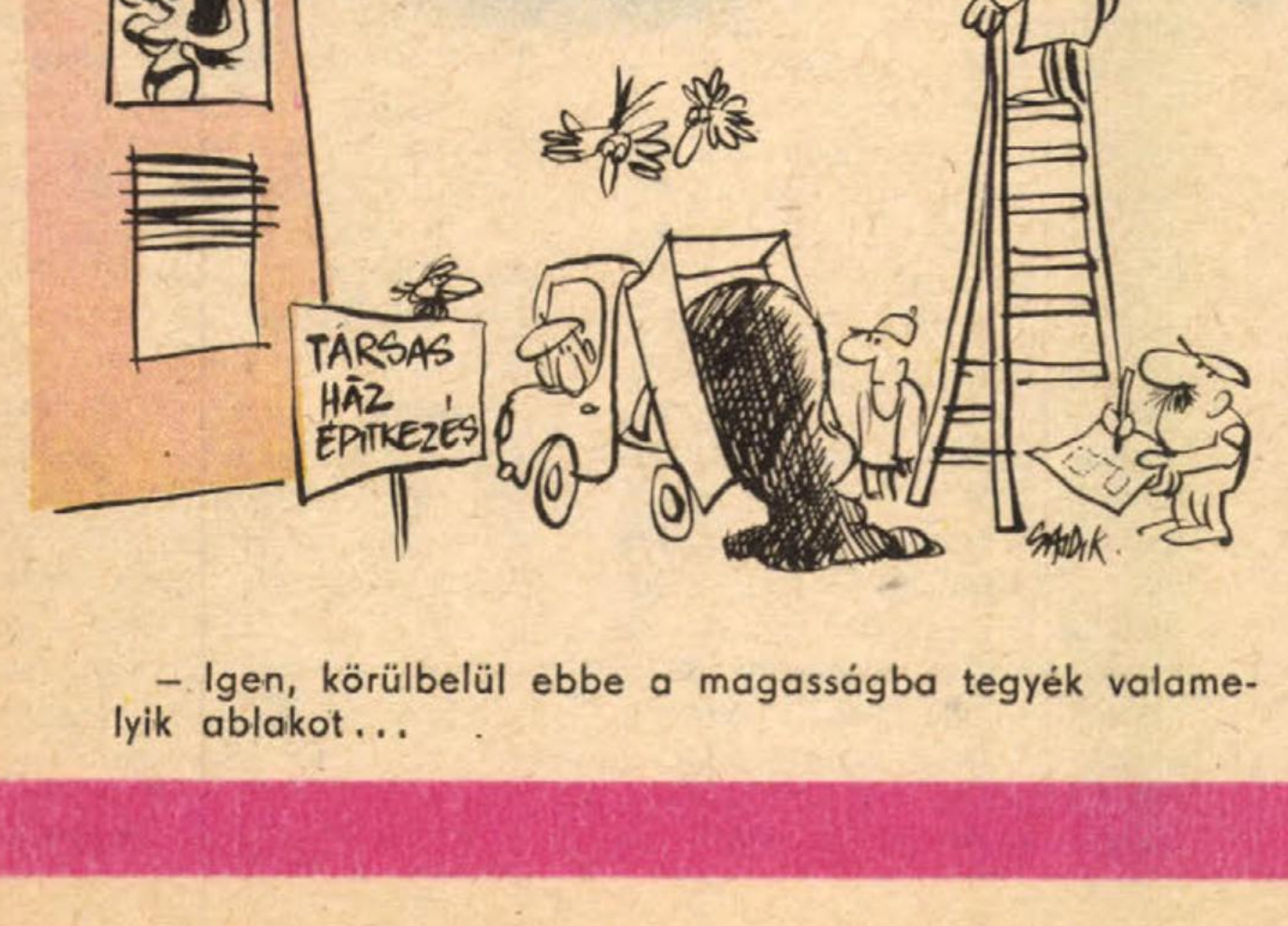
TÁRSAS HÁZ ÉPITKEZÉS
SADIK

– Igen, körülbelül ebbe a magasságba tegyék valamelyik ablakot...

ÉRTHETETLEN ESET

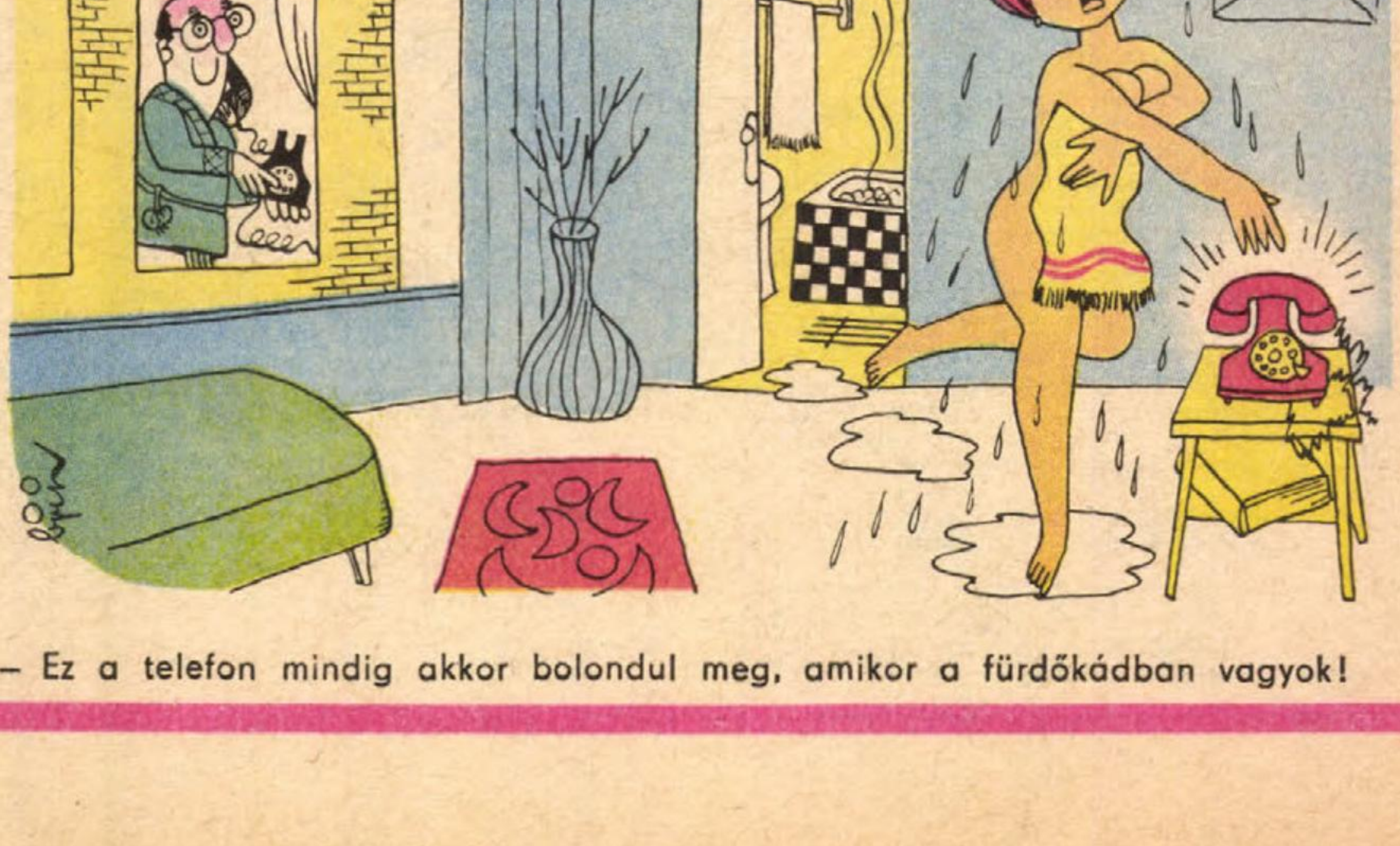

– Ez a telefon mindig akkor bolondul meg, amikor a fürdőkádban vagyok!